

Representacions i pràctiques religioses de la Comunitat Sunday

De la litúrgia eclesiàstica a l'acció al carrer

Treball de final del grau en antropologia social i cultural

Marta Pons Raga

martapr782@gmail.com

Curs 2012-2013

Tutor: Gerard Horta Calleja

Resum

L'efervescència actual de noves comunitats religioses ha propiciat el context idoni per tal que el 2007 es constituís la Comunitat Sunday, una comunitat cristiana de Sant Feliu de Llobregat. Al llarg del 2011 aquesta comunitat, vinculada des de feia uns anys a la parròquia del poble, decideix emprendre el que consideren que és un nou camí i que suposa un trencament amb l'església. Les representacions i pràctiques religioses de la Comunitat es presenten, doncs, desvinculades de la parròquia, la qual és concebuda com a institució eclesiàstica, i se situen en el procés actual de secularització, en què el reconeixement de la divinitat a l'interior de l'individu i fora de la institució resulta imperant. Així, la Comunitat ha creat un nou ritus que vehicula un aparentment nou sentit i nou ordre del món, a través del qual s'estableix una distinció fonamental entre els "exclusos" i "els que poden ajudar-los a ser inclosos". A partir d'aquesta distinció, la Comunitat realitzarà projectes que, malgrat la pretensió d'ésser trencadors amb la institució eclesiàstica i d'oferir un nou ordre de les coses, constituïran i perpetuaran un ordre ja conegut basat en uns esquemes de poder legitimats per la tradició cristiana de la pràctica de la caritat.

Conceptes clau: **Comunitat, secularització, religió, institució, poder, ritual, legitimació, exclusió social, caritat.**

Índex

Introducció i dimensions teòriques.....	4
Aspectes metodològics	6
Modernitat i procés de secularització.....	7
L'abandonament d'un "culte sense sentit": representacions de la fe Sunday	9
El ritual Sunday per una nova realitat	13
El projecte polític dels Sunday: l'Equinocci	17
Conclusions	19
Bibliografia	21
Annex	23
Esquema observació ritual	23
Misses Familiars	23
Projecte Equinocci.....	31
Transcripció d'entrevistes	38

Introducció i dimensions teòriques

L'objecte d'estudi d'aquest treball són les representacions i pràctiques religioses d'una comunitat cristiana de Sant Feliu de Llobregat, anomenada Comunitat Sunday¹. La Comunitat, constituïda l'any 2007 per set membres (la Patrícia, el Jordi, el Pau, la Mònica, la Maria, el Miguel i el Marcos²), decideix abandonar el culte tradicional, la missa, el 2011, i crear la seva pròpia manera, considerada trencadora, de celebrar la fe. L'anàlisi de les representacions i pràctiques religioses de la Comunitat Sunday s'ha d'emmarcar en el context del llarg procés històric de secularització, en què impera una efervescència de nous i renovats moviments religiosos que presenten un denominador comú basat en centrar l'experiència religiosa en l'individu i en un impuls generalitzat de trencament amb les formes religioses dominants tradicionals.

Les idees inicials a partir de les quals guiem el treball són les següents: el procés de secularització ha canviat les formes tradicionals de la religió i del ritual, però això no ha suposat la seva fi, sinó una transformació. D'altra banda, el ritual Sunday serveix com a model de i per a la realitat, en tant que l'explica, però també en tant que contribueix a crear-la i a recrear-la i, a més, a legitimar-la. Finalment, malgrat que el discurs de la Comunitat es presenta com a trencador amb el de les formes tradicionals, sostenim que aquest s'ha transformat, però que seves les pràctiques segueixen perpetuant una acció i uns esquemes de poder fonamentats en el concepte de la caritat, que és central en la religió cristiana tradicional.

Tenint en compte aquestes idees inicials, estructurarem el treball començant explicant els aspectes metodològics que han permès la recerca; seguidament, exposem el context de secularització en què s'ha de comprendre la creació de la Comunitat. Els següents dos apartats se centren en l'anàlisi de les representacions de la fe de la Comunitat i de les seves pràctiques rituals, respectivament. Així, veurem que són les seves representacions i pràctiques les que ofereixen el marc simbòlic per generar un discurs i unes accions que pretenen trencar amb les de la institució dominant, l'església, i que es materialitzen en el que la Comunitat anomena "el projecte social, l'Equinocci". Finalment, presentem les conclusions, la bibliografia i l'annex.

¹ Weber defineix "comunitat" com una relació social basada en el sentiment subjectiu dels participants de constituir un tot (Weber, 2002: 33). La idea inicial de la Comunitat era viure junts i compartir tots els àmbits de vida. Ara bé, a la pràctica no han conviscut mai i les seves relacions se centren exclusivament en l'àmbit dels rituals Sunday.

² Per preservar l'anonimat dels informants, els hem donat un sobrenom.

Quant al marc teòric que empara el treball, partim de la definició de religió de Geertz³. Per ell, la religió és un sistema de significats que permet fer el món intel·ligible i, així, en garanteix l'existència social. Per tant, la religió atorga sentit a l'experiència, quelcom que remet a Weber, per al qual la religió tenia la finalitat de possibilitar un sentit sense el qual no seria viable la vida social (Weber, 2002: 328). A més, Geertz, a través dels seus estudis etnogràfics, dóna compte de la importància d'analitzar aquests sistemes de significats a partir del marc sociocultural en què aquests es troben. Novament, aquesta idea manté una clara reminiscència amb la teoria weberiana sobre com la religió no es pot desvincular de la política, ja que, sovint, és emprada pels sectors més benestants de la societat per tal de legitimar un ordre desigual i convertir-lo en inamovible (Weber, 2002: 376-411).

Geertz, però, també beu de Durkheim i, com a conseqüència, considera que la religió i la vida social estan inherentment relacionades en tant que la religió esdevé un model de la societat i alhora un model per a la producció d'aquesta (Geertz, 2005: 91). Durkheim vincula la religió a l'acció, d'una banda perquè considera que la religió és en tant que és practicada i, de l'altra, en tant que la religió – i la fe – impulsa a l'acció, no només a construir sentits i a pensar (Durkheim, 2007: 388). Aquest aspecte esdevindrà fonamental per a l'anàlisi de les representacions i pràctiques de la Comunitat Sunday, en què la fe els porta a l'acció, a partir del que anomenen "projectes socials".

Geertz, per la seva sociologia interpretativa, es pot relacionar amb un altre autor essencial per a la comprensió teòrica d'aquest article, Berger, del qual ens interessa la idea que estableix sobre com la religió té la capacitat de legitimar un ordre social determinat. Acudim també a la teoria de Luckmann sobre com la construcció de la realitat social ve donada (i produeix alhora) pel context en el qual estem immersos. Si vivim en un període de mercantilització de tot àmbit social, la religió també rebrà els efectes d'aquesta mentalitat consumista i individualista de la societat capitalista.

Finalment, Bourdieu contempla com en aquest procés de construcció de la realitat, hi entren en joc unes estructures socials basades en unes relacions de poder que s'interioritzaran a partir d'un sistema de disposicions (*habitus*) i que determinaran la realitat resultant (Bourdieu,

³ "Un sistema de símbols que obra para establecer vigorosos, penetrantes y duraderos estados anímicos y motivaciones en los hombres formulando concepciones de un orden general de existencia revistiendo estas concepciones con una aureola de efectividad tal que los estados anímicos y motivaciones parezcan de un realismo único" (Geertz, 2005: 89).

2000: 139-146). En aquest sentit, Wolf parlava de poder estructural, el qual no només es donava en les relacions socials, sinó que era el motor que les permetia (Wolf, 2001).

Aquests són els principals autors que, amb les seves teoritzacions i enfocaments, guien i emmarquen aquest treball.

Aspectes metodològics

Tota recerca implica un procés de construcció, i la que aquí ens ateny s'ha fet en dues fases; la primera, des del setembre del 2010 fins al juliol del 2011, i la segona, durant el primer trimestre del 2013. Pel que fa a la primera fase, va arrencar quan em vaig començar a interessar en algunes de les activitats que es duïen a terme a la parròquia del poble d'on sóc, Sant Feliu de Llobregat. Després d'assistir en diverses ocasions a les misses dels dissabtes, a partir del desembre del 2010, vaig entrar en contacte amb la Comunitat Sunday, que aleshores encara formava part de la parròquia de Sant Llorenç, a Sant Feliu, però al llarg del 2011 va començar un procés de trencament amb la parròquia que va culminar el juliol, quan els membres Sunday van establir que no tornarien a participar com a Comunitat a les litúrgies eclesiàstiques tradicionals, les misses, i va ser aleshores quan va finalitzar la primera etapa del meu treball de camp. Al llarg del 2012, la relació amb la Comunitat va ser esporàdica, però el gener del 2013 es va reprendre plenament i va començar la segona etapa de la recerca, que va acabar a l'abril. Al llarg d'aquest any, la Comunitat ha engegat projectes per fer d'aquest món "un lloc més just"⁴ i, així, ésser "autèntics cristians".

L'observació sobre el terreny, tant en una etapa com en l'altra, s'ha centrat en assistir a totes les activitats de la Comunitat: misses, els seus propis rituals, àpats, reunions, etcètera. En totes aquestes activitats, he mantingut converses informals que, juntament amb algunes entrevistes formals, han completat l'observació participant i m'han permès avançar en el laberint de la recerca, la qual s'ha articulada a partir de les següents preguntes: *com, qui i per què es reuneixen per celebrar la fe com a Comunitat Sunday, fora de la parròquia? Què fan a les seves trobades rituals i què representa per ells? En què es basen el seu discurs i les seves pràctiques per autodesignar-se trencadors amb la institució?*

Tots aquests interrogants m'han permès acotar un àmbit d'estudi i construir una mirada concreta sobre el treball de camp. No obstant això, hi ha hagut certes limitacions que cal destacar: una de les més importants, a banda de la manca de temps que ha restringit la

⁴ Emprem les cometes per assenyalar conceptes èmics, els quals s'han extret del treball de camp.

profunditat de l'anàlisi d'algunes dades, ha estat la impossibilitat d'accedir de primera mà al rector i als capellans de la parròquia, i també la impossibilitat de contactar al marge de la Comunitat amb els destinataris del projecte que estan duent a terme els membres Sunday; de ben segur, hauria permès una recerca més atenta a la totalitat dels factors que entren en joc en una realitat social determinada.

Modernitat i procés de secularització

El context actual en què impera una globalització de les activitats econòmiques decisives, al costat de diferents concepcions del temps i de l'espai, com a conseqüència de les noves tecnologies i dels mitjans de comunicació, i una reestructuració del capitalisme (Cantón Delgado, 2001: 203) ha conduït al renaixement de noves comunitats religioses, les quals, doncs, es veuen inscrites en aquest marc de transformacions. Entenem que aquest renaixement s'explica a partir de la secularització contemporània, que es concep com un procés que porta els individus a desfer-se de la dominació dels símbols i institucions sagrades que havien estat dominants fins aleshores, fent que la religió es desplegui a un nou espai restringit que serà la consciència individual⁵, provocant el que Bourdieu ha anomenat la "dissolució d'allò religiós" (Bourdieu, 1988: 104, a Cantón Delgado, 2001: 226).

Aquest desplegament no ha implicat la desaparició de la religió, sinó una privatització del fet religiós (Cantón Delgado, 2001: 204). La secularització serà un procés que lligarà la vida interior o l'experiència del cor (Horta, 2004: 103) a l'encontre individual amb el sagrat. Ja no caldran mitjancers entre la paraula de déu i el fidel perquè la divinitat ha transcendit i es troba a l'interior de l'individu, no en un espai determinat ni en un moment concret; per tant, els rituals tradicionals seran considerats, cada cop més, mancats de contingut i, així, esdevindran objecte d'abandonament progressiu dins la vida pràctica. És per aquest motiu que Delgado afirma el paral·lelisme entre secularització i subjectivitat⁶: el sagrat es troba a l'experiència personal, individual; l'íntim esdevé el niu del sentir religiós. Per tant, és la mateixa persona, en tant que té la llum⁷ de la divinitat a dintre, la que haurà de modelar la seva pròpia conducta.

Aquest procés de secularització en què governa l'individu està relacionat amb el procés de racionalització que va exposar Weber ja el segle XIX. Entenem per racionalització "*un proceso a*

⁵ Manuel Delgado, El cor de les aparences:

<http://manueldelgadoruiz.blogspot.com/search?q=secular>

⁶ *Ibidem*.

⁷ En diversos moments, la Comunitat equiparava la divinitat a la llum. Així, observarem que senten que tenen una llum interior que fa referència a una força sagrada i que s'ha de propagar.

través del cual las reglas y los procedimientos explícitos e intelectualmente calculables, se especificaban y, progresivamente, sustituían al sentimiento y a la tradición." (Morris, 2009: 93). Així, la racionalització significava una desmitificació de la vida que propiciava una actitud purament instrumental (Morris, 2009: 93). El procés de racionalització, segons Weber, sorgeix a partir d'una imbricació, no estrictament causal, però en certa manera sinèrgica, entre l'esperit capitalista i l'ètica protestant (Weber, 2009). Per aquest autor, el capitalisme no es pot reduir a un sistema econòmic, sinó a un fenomen que ateny tots els àmbits de la vida humana i que, per tant, esdevé un *ethos* que no només afecta els capitalistes, sinó tota la societat, convertint-se d'aquesta manera en un esperit hegemònic. El protestantisme, al seu torn, permetrà el funcionament d'aquest esperit en tant que proposarà un *desencantament* del món, és a dir, un procés en què qualsevol mitjà màgic de salvació queda anul·lat en favor d'una lògica basada en la cerca de la raó instrumental. Des de la teoria weberiana (Weber, 2009), aquesta ètica racional acabaria suposant una creixent laïcització generalitzada. Ara bé, segons Estruch, veure el racionalisme com a culminació de la religió té a veure amb una ideologia de la secularització, que enfronta fe i raó (Estruch, 1994: 275 a Cantón Delgado, 2001: 211). Així, des d'un punt de vista ideològic, la secularització s'explicaria a partir d'una societat com la nostra en què regna la seguretat en el progrés, la ciència i la raó, l'accés a la veritat a través de mitjans estrictament humans i en què per tant els aspectes màgics tan propis de la religió tradicional queden vetats o destinats a les marginalitats religioses que, de manera sistemàtica, han estat titllades de "perilloses" (Prat, 1997: 59).

A la pràctica, doncs, la secularització res ha tingut a veure amb la fi de les religions, sinó, més aviat, amb una profunda transformació que ha implicat el sorgiment d'una pluralitat i fragmentació religioses. Si bé és cert que la secularització es podria entendre com la fi de la centralitat de les institucions religioses tradicionals, fet pel qual Berger i Luckmann afirmen que les institucions religioses han passat de la plaça a l'extrarradi (Berger i Luckmann, 1997: 102, 103 a Cantón Delgado, 2001: 217), no ha implicat la fi de la creativitat o de la renovació religioses de les quals la Comunitat Sunday n'és un exemple. Per tant, malgrat el grau d'atracció que pugui tenir el trinomi modernitat/secularització/raó, donat el nostre context, i malgrat certes connexions contingents (i no necessàries), es tracta d'un trinomi l'ontologia del qual cal qüestionar.

No estem davant d'un moment de retorn del fet religiós perquè aquest no havia marxat enlloc. Seguim vivint i pensant la religió en tant que la societat viu i es pensa, sense treva (Horta, 2004: 68). Tota l'amalgama de nous sentits i pràctiques religioses calcen a la perfecció amb el

context social en què vivim, on, com s'ha vist, predomina un fort individualisme i una mercantilització de tots els àmbits socials. Així, les representacions simbòliques i pràctiques sagrades, tant tradicionals com noves, esdevenen béns religiosos exposats al mercat del consum (Luckmann, 1973: 92 a Cantón Delgado, 2001: 222). Aparentment, com a individus i subjectivitats plenes, ja podem escollir els sentits de vida que ens resultin més atractius sense que això signifiqui menystenir les desavinences i fins i tot els conflictes més punyents que es poden crear amb *“els grans productors de significat que fins fa ben poc havien controlat, quasi en termes de monopoli, el comerç mundial de béns espirituals”*⁸, unes desavinences de les quals la Comunitat Sunday n'ha estat una part protagonista.

L'abandonament d'un “culte sense sentit”: representacions de la fe Sunday

La Comunitat Sunday, constituïda l'any 2007, neix en ple moment d'efervescència de nous moviments religiosos. No obstant això, fins a quatre anys després de la seva fundació, tots els membres de la Comunitat seguien assistint al culte tradicional, la missa, concretament, les misses familiars⁹, que proposava la parròquia de Sant Llorenç. L'any 2011, però, la Comunitat decideix abandonar aquest culte i celebrar la fe d'una altra manera; així, la Patrícia deia el següent: *“somio amb un altre tipus de celebració, més oberta, més participativa, més en comunitat, fora de la institució”*.

Una de les primeres qüestions a destacar és que la Comunitat estableix una divisió entre modernitat i tradició. Aquesta última s'associa a l'església, que s'entén com a institució. Berger i Luckmann (Berger i Luckmann, 2001: 76-77) entenen per institució *“la tipificació recíproca de accions habitualitzades per tipus de actors”* (Berger i Luckmann, 2001: 76). Alhora, entenen la institució lligada a un caràcter controlador de manera inherent. La vinculació entre la institució eclesiàstica i el seu caràcter intrínsec de control era percebut i denunciat per la Comunitat; així, la Patrícia ens deia que *“l'església és jerarquia i hem de sortir d'això, hem de trencar amb la institució”*. Altres comentaris del Jordi, el Miguel, la Maria, el Pau, la Mònica i el Marcos seguien la mateixa direcció: *“A mi em posa molt nerviós la jerarquia de l'església”, “que facin servir la combregació per imposar el seu ordre només em fa pensar que l'únic que es vol des de la institució és exercir el poder”*. Entenem per poder la probabilitat d'imposar la

⁸ Manuel Delgado, El cor de les aparences:

<http://manueldelgadoruiz.blogspot.com/search?q=secular>

⁹ El document que explica les característiques de les misses familiars està adjuntat a l'annex.

pròpia voluntat sota qualsevol fonament, en una relació social, malgrat la resistència que hi pugui haver (Weber, 2002: 43). Així, el poder no s'associarà a una força antropomòrfica concreta, sinó a un aspecte, omnipresent, de totes les relacions entre les persones que, en efecte, les permet (Wolf, 2001: 19).

La voluntat de denunciar el poder de la institució s'ha d'entendre en relació amb la moderna privatització del fet religiós que es comentava a l'apartat anterior: tots els membres Sunday presenten la clara convicció que la divinitat, el déu cristià, no està al temple ni es manifesta només quan es va a missa, sinó que està arreu en tant que està dins de les consciències. Així, la Patrícia explicava que ella té *"el do de la divinitat i el do de la fe a dintre"*. Per això, les peticions d'una missa ideal en què hi hagués un espai de silenci i de reflexió personal, en què hom pogués entrar dins d'ell mateix per tal de sentir-se i així connectar-se amb la divinitat, eren molt freqüents dins la Comunitat quan aquesta encara formava part de la parròquia el 2011.

La divinitat està dins de les persones i des d'aquest espai restringit impulsa a l'acció, a la vida; per tant, pels membres Sunday, la divinitat ha de tenir a veure amb aspectes terrenals. La deslocalització de la divinitat fora del temple i immersa en la vida fàctica manté una estreta relació amb el concepte de convicció sagrada de Weber (Weber, 2002: 452-475). Mentre els drets sagrats tenen a veure amb un caràcter formal i ritualista, la convicció sagrada¹⁰ permet adaptar els continguts evangèlics a l'actualitat, facilitant la interpretació individual i comunitària dels textos, portant la divinitat al context actual. Així doncs, la divinitat presenta una doble dimensió; d'una banda, interior i, de l'altra, exterior. El Jordi ens ho explicava de la següent manera: *"ser cristià és viure en profunditat i des d'aquesta profunditat denunciar el món en què vivim"*. La salvació, doncs, no es troba en el més enllà, sinó en un aquí, a prop, en les accions que els homes i les dones fan i, concretament, aquelles que fan per cercar un món considerat més just, com explicava la Patrícia: *"jo crec que per ser cristià has d'implicar-te socialment, com deia Jesús, d'estar al món, a la lluita, on hi ha injustícia, per això també m'he mogut en entorns de marginació"*.

¹⁰ Weber escriu que la convicció sagrada *"rompe la estereotipación de la norma particular a favor de la relación total, "plena de sentido", del modo de llevar la vida respecto al fin religioso de salvación. No conoce ningún derecho sagrado, sino un sentir sagrado, una convicción que, de acuerdo con la situación, puede sancionar distintas máximas de conducta; por consiguiente, es elástica y capaz de adaptación"* (Weber, 2002: 453).

És la manca de voluntat que la Comunitat considera que té la institució de fomentar l'acció a la societat, de servir de guia per a la conducta pràctica i com, en lloc d'aquest rol, la institució exerceix el seu poder perpetuant un ritual que no incentiva la lluita pel que es considera que són les injustícies del món real el que va propiciar el trencament amb la parròquia per part de la Comunitat, que es va materialitzar a partir de l'abandonament del ritual eclesiàstic per excel·lència, la missa.

Si la missa no fa referència a la vida fàctica, no promou l'acció al carrer, ja no té sentit per la Comunitat. D'aquesta manera, la Mònica s'expressava afirmant que *"moltes de les lectures de l'Antic Testament, a mi, em queden molt lluny"*. El Miguel també era conscient del poc contingut destinat a l'acció que tenien les lectures i deia que *"el capellà comença a dir coses i tothom repassa mentalment la llista de la compra i tot això"*¹¹. A més, la Comunitat considerava que l'ús dels símbols eclesiàstics tradicionals, com l'altar, els crucifixos, el temple, el vestuari del capellà, l'hòstia consagrada o el vi, emfasitzaven el poc impuls cap a l'acció al món, donat que es tractava de símbols empresonats en la formalitat, que no remetien a la vida i, així, ja no commovien ni emocionaven, d'una banda, ni oferien un sentit moral o de guia de conducta, de l'altra¹². La Comunitat associava aquests símbols a mentides ideològiques que servien per què els capellans exercissin el poder. Així, el Jordi afirmava el següent:

"Jo mai m'he cregut que l'hòstia fos el cos de crist i el vi, la seva sang. Acceptava el símbol en tant que ens unia com a comunitat, però quan deixa d'unir i passa a ésser una excusa més per exercir el poder s'ha de trencar. Cal desproveir-se de tot allò que és accessori, que són idealismes, que són figures de poder i quedar-te amb l'essencial".

Cal referenciar aquí que la vinculació entre els símbols de què fa ús l'església i la incredulitat que generen beu del procés de *desencantament* del món i, per tant, del rebuig dels aspectes màgics en favor d'una visió racional. D'aquesta manera, la Patrícia deia que *"la lectura literal de l'evangeli no es pot fer. Hem de dir que no és veritat"*. Ara bé, el resultat d'aquesta conversió de la màgia en raó, no obstant, cal que sigui matisat, ja que, a la pràctica, no es rebutjaven tots els aspectes màgics que connecten amb el transcendent; per exemple, alguns dels membres Sunday creuen en la reencarnació. La diferència entre la transsubstanciació (la

¹¹ Paga la pena en aquesta ocasió fer referència a Douglas per la mort anunciada que exposava que tenien certs rituals de caure en una formalitat absoluta; creia que s'havia de reconèixer *"en la història de la cristiandat una perpetua tendència a caure en el uso puramente formal e instrumental del ritual"* (Douglas, 2007: 37).

¹² Aquí, hem partit de la definició de Turner, segons la qual tot símbol presenta dos pols, l'ideològic, on es troba una ordenació de normes i valors, i el fisiològic, que provoca desitjos i sentiments (Turner, 2008: 31). Sense aquests dos pols, el sentit del ritual es veu flaquejat.

conversió del cos de crist en l'hòstia consagrada i de la seva sang, en vi) i la reencarnació (l'existència de diferents vides a partir de la mateixa essència que es considera l'ànima) és conjuntural i ideològica i no té tant a veure amb un rebuig de la màgia per se, sinó amb un rebuig dels aspectes màgics de què es fa ús a l'església. Amb això es fa evident com trontolla el caràcter ontològic del trinomi modernitat/secularització/raó que es comentava més amunt (Cantón Delgado, 2001: 211).

Hem observat que com que la missa no impulsa l'acció al món esdevé un culte sense sentit i, tanmateix, instrument per exercir un poder per part dels capellans, els quals s'associen a la institució eclesiàstica, un poder que ja no serà obeït per la Comunitat¹³. Ara bé, cal destacar que els membres Sunday no criticaven el poder com a tal, sinó el poder que exercia el capellà des de la institució. Així, paral·lelament a com minvava el reconeixement cap a l'autoritat del rectorat, creixia el reconeixement del lideratge d'un dels membres de la Comunitat, el Jordi, al qual se'l considerava un "*líder natural*", perquè tenia unes qualitats intrínseques que el feien ser "*bon gestor, bon orador i un gran motivador del grup*", com deia la Mònica. Emprant els termes de Weber, la Comunitat incentivava la dominació carismàtica, en contra de la dominació tradicional¹⁴.

Per tant, com afirmava Cantón Delgado (Cantón Delgado, 2001: 9), la secularització no fa referència a més o menys encantament o a més o menys raó, sinó a una major fragmentació que necessàriament obre nous camins més enllà de la institució dominant i que és això el que caracteritza la modernitat. Per aquest motiu, la Comunitat no rebutjava seguir un líder, però havia d'ésser un líder "*en el sentit positiu, bo, que dona gust [de seguir]*", deia la Maria, com tampoc rebutjava tota la màgia associada al transcendent, ni l'activitat simbòlica religiosa per se (tal com es veurà de manera explícita en el següent apartat), sinó que amb allò que es volia trencar era amb tots aquells elements considerats tradicionals que s'associen a la institució i

¹³ Cal destacar aquí com Weber estableix una distinció entre poder i dominació, la qual es basa fonamentalment en la qüestió de l'obediència. "*Por dominación debe entenderse la probabilidad de encontrar obediencia a un mandato*" (Weber, 2002: 43).

¹⁴ Weber parlava d'una dominació carismàtica en què "*los jefes naturales, en caso de dificultades psíquicas, físicas, económicas, éticas, religiosas o políticas, no eran personas que ocupaban un cargo ni gentes que desempeñaban una profesión, en el sentido actual del vocablo, aprendida mediante un saber especializado y practicada mediante remuneración, sino portadores de dones específicos del cuerpo y del espíritu estimados como sobrenaturales en el sentido de no ser accesibles a todos*" (Weber, 2002: 848). D'altra banda, Weber parla d'una dominació legal, en virtut d'estatut i d'una dominació tradicional, en virtut de la creença en la santedat dels ordenaments i dels poders existents des de sempre (Weber, 2002: 707, 708).

que signifiquen un impediment per una modernitat que la Comunitat considera necessària, una modernitat que encarna la figura simbòlica de Jesús¹⁵.

El ritual Sunday per una nova realitat

Mary Douglas diu que *“los rituales sociales crean una realidad que no sería nada sin ellos”* (Douglas, 2007: 80, 81). D'aquesta manera, l'abandonament del culte de la missa per part de la Comunitat Sunday havia de desencadenar en un altre ritual que substituís el primer entenent que el ritual és a partir del què es dona el fet religiós: *“el culto no es simplemente un sistema de signos por los cuales la fe se traduce hacia fuera, es la colección de medios por los cuales ella se crea y se recrea periódicamente [...] Es siempre él el que es eficaz”* (Durkheim, 2007: 389).

Entenem per ritual, malgrat l'enorme complexitat del terme i l'ampli ventall de possibles definicions que s'han atorgat a aquest concepte, un conjunt d'actes formalitzats, expressius, que connecten amb una dimensió mística o desconeguda i que es caracteritza per una configuració espai-temporal específica, pel recurs d'un seguit d'objectes, uns sistemes de comportament i de llenguatge determinats i uns signes emblemàtics el sentit codificat dels quals vetlla pels béns comuns d'un grup que el mateix ritual ha produït i que s'encarrega de reproduir (Segalen, 2005: 30). D'aquests signes emblemàtics en direm símbols, els quals poden ésser objectes, activitats, relacions o gestos que esdevenen la unitat mínima del ritual i que conserven, per tant, les seves qualitats específiques (Turner, 2008: 21) la més important de les quals és, segons Geertz, la capacitat de vehicular una concepció, d'oferir una interpretabilitat, una construcció de sentit (Geertz, 2005: 90) que és necessària per a la vida social; Durkheim establí que la facultat d'idealitzar (de simbolitzar) i així de construir sentit no era un luxe del qual l'home pogués prescindir, sinó una condició de la seva existència (Durkheim, 2007: 394).

En aquest direcció, Mauss va establir que per tal que hi hagués ritual, havia d'haver-hi un aspecte normatiu acompanyat d'una eficàcia per als practicants. Per tant, el ritual no té tant a veure amb unes pautes morfològiques concretes, sinó *“en el acto de crear en su efecto, a través de prácticas de simbolización”* (Mauss, 1970: 140 a Segalen, 2005: 25). Douglas també segueix l'argumentació de l'eficàcia del ritual per a definir-ne una característica central i la prolonga, de fet, establint que, per tal que un seguit de pràctiques es puguin considerar ritual,

¹⁵ A una de les primeres converses amb el Jordi, m'explicava que la història del cristianisme es basava en una lluita entre la modernitat i l'integrisme. Jesús caracteritzava la modernitat i l'església, l'integrisme; em deia que havíem de perseguir el primer bloc, la modernitat, i ser com Jesús.

cal que aquestes tinguin un efecte sobre l'experiència dels qui les duen a terme (Douglas, 2007: 196, 197); per tant, existirà ritual allà on es produeixi sentit.

És en relació a aquesta qüestió que paga la pena referenciar a Lévi-Strauss i al concepte d'eficàcia simbòlica. Lévi-Strauss estableix que donar sentit a l'experiència a partir de l'impuls de classificar és quelcom necessari per a la vida social. Si el ritual permet aquesta classificació, sigui quin sigui el resultat, s'entén que és eficaç i que, per tant, permetrà l'experiència social. Per això, *"la eficacia simbólica consistiría precisamente en esta propiedad inductora"* (Lévi-Strauss, 2009: 225). D'aquesta manera, el ritual no només esdevé model de realitat, sinó també model per a la realitat (Geertz, 2005: 91-92), no només és un reflex de les relacions socials, sinó que les genera i les permet.

Com hem vist a l'apartat anterior, la qüestió del sentit esdevenia una peça clau que determinava l'adherència o l'abandonament d'un culte. Hem vist com es relacionava la manca de sentit a la tradició, a la institució, a la formalitat buida i a una autoritat per part del rectorat de la parròquia considerada injustificada; hem vist com la combinació de tots aquests elements desencadenaven en un culte obsolet que s'havia d'abandonar. En fer-ho, la Comunitat crea el que anomena "petits rituals" per celebrar la fe d'una altra manera. Al llarg de les següents línies s'analitzaran breument els dos rituals de la Comunitat Sunday, les "Pregàries a casa" i les "Trobades Sunday", per tal de mostrar a través del detall de la realitat fàctica l'amalgamatge entre religió i societat, tenint en compte com les representacions i pràctiques religioses no només expressen la societat, la descriuen (model de), sinó com també les pràctiques rituals porten a la creació i recreació de realitats socials (model per a).

Pel que fa a les pregàries a casa, es tracta d'un ritual de duració d'unes dues hores aproximadament, que normalment es fa o bé a casa del Jordi i de la Patrícia o bé a casa del Pau i la Mònica. És un esdeveniment que el grup Sunday organitza per a tot el grup de les misses familiars tres cops l'any i que els agradaria incentivar encara més. La pregària normalment l'organitza el Jordi, i una de les més destacades pel grau de popularitat que va tenir va ser la que es va fer a casa del Jordi i la Patrícia l'11 de juny del 2011, un moment en què floria el moviment dels *Indignats*¹⁶. Des del principi, el Jordi va fer palès que es tractava d'una pregària diferent, que no hi hauria cap símbol tradicional, ni cap altar, i que no la dirigiria cap capellà, sinó ell mateix; feia evident, així, el seu malestar cap a la jerarquia eclesiàstica i cap als símbols convencionals.

¹⁶ Es pot trobar més informació sobre el moviment al següent lloc web:
<http://www.acampadadebarcelona.org/declaracio-principis/>

Ara bé, de símbols n'hi havia. Al menjador de la casa, hi havia una tenda de campanya, així com molts cartells repartits per totes les parets que representaven (tal com es va fer explícit) la Plaça Catalunya, de Barcelona, i la Puerta del Sol, de Madrid. La pregària es va organitzar en forma de diferents comitès i després es va fer una assemblea general seguint el mateix esquema que es feia a Plaça Catalunya. El Jordi explicava que no ens havíem de centrar en el sagrat, sinó que havíem de sacralitzar el món: *“veurem que hi ha moltes maneres d'experimentar el sagrat, des d'una tenda mateix”* i que *“el món està molt esvalotat”* i que n'havíem de parlar, *“des del cor”*, ja que *“Déu ens envia a nosaltres perquè ens barregem amb els homes i els parlem amb paraules que donin llum a aquest món”*. Diversos conceptes, analitzats més amunt, ressalten aquí; d'una banda, la idea d'experimentar el sagrat fora de la institució, des de l'individu, de l'altra, l'ús de símbols que adquireixen la qualitat de sagrats no perquè ho mani la institució, sinó perquè és important per les subjectivitats, com una tenda de campanya. Finalment, també observem la concepció de la fe com una *“llum interior”* que impulsa a actuar en el món i a convertir-lo en el que es considera un lloc més just. Des del punt de vista de la Comunitat, déu els havia enviat per tal d'adaptar l'evangeli al món actual, (quelcom que no es pot entendre si no sota el concepte de convicció sagrada que s'ha analitzat anteriorment) i, així, cercar la solidaritat entre les persones per tal d'extreure d'elles el major amor possible cap als altres i cap a ells mateixos, *“ens ha enviat per estimar. Com més estimem i més amor donem més cristians som”*, deia el Marcos.

El fet que la pregària es fes en una casa i que estigués representant un símbol per un nou sistema com era la Plaça Catalunya en el moment dels *Indignats* demostrava la importància de la necessària terranialitat de la religió, sense que el culte es perdés en una formalitat supèrflua i, tanmateix, feia emergir la demanda per un món diferent. El contingut de la pregària també va anar encaminat en aquesta direcció: *“com podem utilitzar aquest poder [de ser cristià] per poder sortir d'aquest sistema?”*, es preguntava la Maria¹⁷.

Les trobades Sunday, al seu torn, també van encaminades a la manifestació d'un malestar de l'ordre social establert, vinculat a l'ordre eclesiàstic dominant, i a la construcció d'un de nou. Les trobades Sunday es donen un cop per setmana i estan dividides en unes parts molt

¹⁷ Cal destacar aquí que, malgrat la imatge de positivitats que s'oferia respecte el moviment dels *Indignats*, a la pràctica, era un moviment que es veia des de la Comunitat amb cert distanciament. Molts dels membres no havien estat a Plaça Catalunya durant aquells dies en què la plaça estava ocupada i alguns d'ells criticaven el fet que, d'una banda, no hi haguessin, segons creien, lideratges del moviment i, de l'altra, que molta de la gent que estava acampada fos *“gent que no té res més a fer i jo no puc amb aquesta gent”*. Prat explica que el relat dels informants sovint és ideològic *“no es tanto un relato real [...], sino un relato social e ideológicamente construido a partir de unos arquetipos considerados apropiados”* (Prat, 1997: 196).

concretes i estructurades. Tota la trobada gira al voltant de dos pilars bàsics. El primer és portar la paraula de déu a la terra i adaptar el contingut del text, tot recreant el simbolisme a l'actualitat, *racionalitzant* els esdeveniments màgics en pràctiques quotidianes i qüestionant-les des del punt de vista del que consideren que faria Jesús. El segon té a veure amb organitzar les accions que seran la llavor per tal de “canviar el món”; una d'elles és el lloguer d'un pis a Sant Feliu de Llobregat per així permetre l'habitatge, com deia el Miguel, “*a aquells que estan en risc d'exclusió social*”, un projecte que han anomenat *Equinocci*¹⁸. Així, la Comunitat estableix una divisió entre un “nosaltres” i uns “altres”; el primer terme fa referència a aquella gent que consideren “que poden donar” i “ajudar”; el segon, remet a aquells que pensen que no “tenen recursos i necessiten ajuda”.

Durkheim deia que “*las representaciones religiosas son representaciones colectivas en tanto que expresan realidades colectivas*” (Durkheim, 2007: 15). La dimensió interior de la fe de la Comunitat Sunday, la cerca d'una reflexió profunda i des del cor de la divinitat, i la dimensió exterior, l'afany de sacralitzar el món, el fet de fer rituals fora del temple i de trencar amb l'estructura dominant plasmen el context social en què vivim, són un model de la nostra realitat: una secularització regnant en què la desinstitucionalització del fet religiós, la rellevància de l'individu i la voluntat de *racionalitzar* els fets màgics de la religió prenen protagonisme. Cal destacar aquí, la teoria de Segalen (Segalen, 2005: 36), la qual proposa que en lloc de desritualització, el que s'ha produït és un canvi o un desplaçament del camp ritual, del centre als marges. Però de la mateixa manera que Berger i Luckmann ens parlaven d'un desplaçament de la plaça a l'extrarradi del fet religiós institucionalitzat, el ritual que s'ha desplaçat és precisament aquest institucionalitzat; el ritual ha canviat morfològicament i s'ha adaptat a un context de secularització que la Comunitat encarna, però la necessitat d'atorgar un sentit a l'experiència a partir de formes simbòliques que no es podrien donar a la vida quotidiana perviu: “*son momentos de desahogo colectivo*” (Segalen, 2005: 36). En aquesta línia, la Mònica explicava, referint-se a la necessitat de les trobades Sunday, que “*si no intentes trobar algun moment d'aturar-te i reflexionar una mica sobre què estàs fent amb la teva vida o què estàs aportant tu a la gent que t'envolta deixa de tenir una mica el sentit*”. Per tant, el ritual Sunday atorga un sentit a l'experiència dels membres de la Comunitat, proporciona un ordre amb el qual pensen la vida social i la reproduïxen, i així, el ritual també esdevé model per a la realitat.

¹⁸ Les dades referents a aquest projecte estan adjuntades a l'annex.

Amb tot, hem vist com a partir de la teoria de Geertz, basada en la religió com a model de i per a la realitat, el ritual Sunday expressa la societat en què vivim, però també produeix sentit per a l'experiència permetent, així, la vida social. Ara bé, Geertz considerava que la religió, a la pràctica, s'havia de concebre més enllà d'un sistema de significats; la religió s'ha d'analitzar emmarcada en unes estructures socioeconòmiques concretes i mai al marge de la política (Morris, 2009: 384). En el següent apartat, farem una breu anàlisi de com a partir de la fe, la Comunitat Sunday engega el projecte de l'Equinocci, que permetrà divisar com les representacions i pràctiques religioses s'imbriquen amb les pràctiques socials en un marc concret i proporcionen, així, conseqüències fàctiques el reflex de les quals respondrà a uns esquemes de poder determinats.

El projecte polític dels Sunday: l'Equinocci

El projecte Equinocci suposa, des de la perspectiva de la Comunitat, una acció cohesiva entre fe i vida, però observarem com *“aunque la religión pueda expresar valores comunes y tenga una función integradora, también significa un medio a través del cual se manifiestan disputas y conflictos”* (Morris, 2009: 382). Els significats no remetent al buit, sinó que es creen a partir d'uns interessos que requereixen i produeixen un context i per tant no es poden entendre aïllats del poder; en són la resposta i el motor (Wolf, 2001: 20).

Durkheim ja havia establert que la religió no es podia constrènyer a un mer ventall de representacions i idees, sinó que *“la verdadera función de la religión es [...] hacernos actuar”* (Durkheim, 2007: 388) i en tota actuació, donat que té lloc a la vida social, hi juguen unes relacions de poder. El projecte Equinocci ha estat una acció que ha dut a terme la Comunitat a partir de la seva fe i que ha produït una relació de dominació la qual ha quedat legitimada. Berger (Berger, 1981: 22 a Cantón Delgado, 2001: 219) relaciona la religió amb processos de legitimació. Entenem per legitimitat la validesa d'un ordre, la qual té a veure no només amb una acció social determinada, fixada pel costum, sinó amb un *“mandato cuya transgresión no sólo acarrearía perjuicios, sino que (normalmente) se rechaza por el sentimiento del saber”* (Weber, 2002: 25). Quelcom legítim, doncs, gaudirà del prestigi d'ésser obligatori i model, de manera pràcticament automàtica, sense oferir marge al qüestionament. És per això que Fernández estableix un paral·lelisme entre legitimitat i violència simbòlica, és a dir, com a través d'una violència no física, el poder simbòlic s'estableix com a poder legitimador suscitant el consens tant dels dominants com dels dominats (Fernández, 2005: 12).

El projecte Equinocci parteix d'una divisió bàsica entre "les persones en risc d'exclusió social" i les que no ho estan. La Comunitat se sent amb la capacitat "d'ajudar" i amb l'obligació cristiana de fer-ho, mentre que els nois (entre 20 i 22 anys) que viuen al pis d'Equinocci, la Zola, el Hisham i el Santi¹⁹, com a joves ex-tutelats "necessiten rebre aquesta ajuda". Karsz explica que el concepte d'exclusió social prové d'un paradigma més o menys actual que s'ha anomenat *la nova qüestió social* (Karsz, 2004: 185, 186), segons el qual la societat de classes ha estat substituïda per una societat moderna en què hi ha un sector benestant i modern i un sector inadaptat, "que s'ha quedat enrere", com deia el Jordi. Mentre les relacions a la societat de classes estaven basades en una confrontació directa per l'explotació i la dominació, la societat actual ha perdut aquest conflicte i s'ha produït una aparent indiferència generalitzada. Així, les classes socials ja no formen un principi vertebrador de les societats, les quals no tenen explotats ni dominats, sinó exclosos, que no han sabut seguir les normes socials establertes. Ara bé, caldria qüestionar-nos de què s'exclou els exclosos. La Zola, el Hisham i el Santi no estan en risc d'exclusió social, sinó que estan en risc que se'ls exclogui de certs circuits de producció i de consum, de les regles considerades essencials, naturals, evidents, normals o normalitzades (Karsz, 2004: 188). De fet, ja se'ls ha exclòs: viuen en un pis en què han de complir unes normes que no han posat ells i a les quals s'ha de cenyir sota risc de ser expulsats; a més, gens paradoxalment, aquesta obediència es complementa amb una dependència econòmica de la Comunitat.

Quan la Comunitat parla de persones "en risc d'exclusió social" no parla de res substancialment concret; és a partir de la pròpia categoria que es construeix un col·lectiu ficcional que serveix per evidenciar una problemàtica que no és ni tan sols real, sinó que és la disfressa emprada per apaivagar l'autèntic conflicte, el qual és, com no podria ésser d'una altra manera, un conflicte de classes, un conflicte de dominació, un conflicte que posa a dos bàndols enfrontats en base a una explotació de sentits, de pràctiques.

Weber (Weber, 2002: 456) parlava de "*comunismo de amor*" i la sistematització de la conducta i de l'acció que es construïa en base a aquest sentit amorós específicament religiós és la caritat (Weber, 2002: 457). El fonament de la caritat és la generositat, però aquell que dóna és aquell que està en una posició de poder donar i de conservar el seu poder fent-ho. Per tant, la Comunitat, a partir del poder legitimador de la seva creença en déu i sota el seu discurs trencador amb la institució i amb la tradició, genera unes relacions socials que, en realitat, perpetuen uns esquemes de poder entre dominats i dominants ja existents en una societat

¹⁹ Per preservar l'anonimat dels informants, els hem donat un sobrenom.

desigual i, a més, també es legitima com a posició dominant a partir del projecte Equinocci, que li permet conservar el poder.

Conclusions

Al llarg de les anteriors línies, hem intentat analitzar les representacions i pràctiques religioses d'una comunitat cristiana en el context de l'actual secularització. Mentre el mite de la secularització²⁰ establia que ens trobàvem en una era en què la religió estava tendint a desaparèixer, a través de l'anàlisi d'aquesta Comunitat, establim que no podem parlar d'un desenllaç del fet religiós, sinó d'una profunda transformació.

Aquesta metamorfosi ha afectat també el ritual. La definició del ritual encara esdevé més complicada avui, com a conseqüència del fet que se n'han generat una àmplia diversitat de formes, fins i tot, de formes que pertanyen a l'àmbit profà. No obstant això, de la mateixa manera que no podem establir la fi de la religió, tampoc podem concebre el moment actual com un procés de desritualització, sinó, més aviat com un moment en què les pràctiques rituals canvien. Seguint aquesta premissa, hem vist com, malgrat que les pràctiques rituals Sunday han viscut una flexibilització en la forma, el sentit ritual perviu en tant que segueix servint com a vehicle d'una concepció, com a evocador de realitat, i és percebut com a tal pels membres de la Comunitat.

Durkheim sosté que la religió és la societat projectant-se²¹ i, en aquest sentit, hem vist com la Comunitat Sunday practica una fe que, de manera diàfana, reflecteix i contribueix a produir la nostra societat moderna, esdevé model de i per a la realitat. Hem observat com la idea d'una fe interior, que es troba dins de cada individu, que està al marge de la institució i, per tant, al marge del poder del mediador entre la divinitat i el poble, una fe desencantada, desproveïda dels aspectes màgics i miraculosos tradicionals és aquella que preval pels membres de la Comunitat i és aquella que encaixa amb el model de privatització, individualització i pluralitat religiosa actual que vivim. D'aquesta manera, observem com la Comunitat Sunday identifica modernitat amb un món més just, amb la figura simbòlica de Jesús, amb lideratges reconeguts com a tals, amb l'ús de símbols que remetin a la vida pràctica, amb lectures que ens permetin adaptar el contingut sagrat al context actual i amb una voluntat de lluitar contra les injustícies,

²⁰ Cantón Delgado parla del mite de la secularització com aquell corrent de pensament que considerava que la modernitat suposaria la fi del fenomen religiós (Cantón Delgado, 2001: 204).

²¹ "Si la religión ha engendrado todo lo que es esencial en la sociedad es porque la idea de sociedad constituye el alma de la religión" (Durkheim, 2007: 390)

això és, ajudar a les persones que es consideren en risc d'exclusió social. De manera antagònica, associa la tradició a la institució, a un món desigual, ple de símbols convencionals que no vetllen per propiciar l'acció al món, sinó que estan buits de contingut i que permeten, així, l'exercici d'una autoritat cada cop menys reconeguda.

Si la religió i la vida social no es poden entendre l'una sense l'altra perquè es creen i recreen mútuament, haurem de tenir en compte que ni la religió ni la vida pràctica estan exemptes de les relacions de poder que constitueixen la societat i, per tant, que constitueixen també tot el fenomen religiós. Hem observat que la Comunitat Sunday, a partir de la seva fe, que es presentava com a alternativa de la institució dominant, ha traslladat uns esquemes de poder, legitimats per l'àmbit sagrat, de la parròquia al carrer, tot canviant-ne el discurs, recorrent a l'antic i renovat concepte de *caritat*. Per tant, a partir del projecte Equinocci, observem com certs mecanismes de poder que es propagaven des de la institució religiosa, ara s'imposen des de l'individu o des de petites col·lectivitats, com ara la Comunitat Sunday. Ja no serà el capellà el que tindrà l'autoritat d'establir unes normes de conducta, sinó que ara, legitimats per la fe, la tindrà la Comunitat²².

Amb tot, caldria considerar si el moment actual de secularització és realment un procés de desinstitucionalització religiosa o potser hauríem de contemplar que la institució no ha desaparegut, sinó que s'ha dissolt i s'ha interioritzat en els agents socials. L'individu, que ha passat a tenir la divinitat al seu interior, també passarà a tenir al seu interior els esquemes de poder que acompanyen aquesta divinitat, la qual ja no es podrà entendre fora del joc, de vegades macabre, polític. La Comunitat Sunday es mostra com un impuls desafortat no de trencar amb la institució, sinó de transformar-la per d'aquesta manera garantir-ne la supervivència: *"no son alteridades, puesto que existen y actúan contra la alteridad generalizada que representa la experiencia de la modernidad"* (Delgado, 1999: 137). La Comunitat Sunday no lluita per un "nou món", potser, fins i tot, és el paradigma de l'existent, lluita per restablir un ordre que veu esquerdant-se. El Pau deia que *"moltes situacions de les que es donen avui [...] molts problemes és per falta de valors"*. Aquesta falta de valors, associats al moment actual, fa que es busquin *"unos primitivos ideales, que, desde la perspectiva de quienes los buscan, ya no existen en la sociedad corrupta en la que les ha*

²² La Comunitat ha establert unes normes de conducta al pis Equinocci que cal complir: els membres del pis han de menjar junts, seguir unes pautes de neteja determinades, apuntar-se a voluntariats socials, realitzar setmanalment trobades amb els membres de la Comunitat Sunday i mensualment unes assemblees de seguiment. Sense el compliment d'aquests requisits, la Comunitat pot determinar l'expulsió dels membres.

tocado vivir" (Prat, 1997: 56). Tal vegada, la Comunitat Sunday no trenca amb la institució, sinó que la considera alienada dels problemes de la societat i exigeix la seva restauració, encara que impliqui una profunda metamorfosi, una profunda adaptació al període de secularització contemporani.

Bibliografia

BERGER, P. (1981). *Para una teoría sociológica de la religión*. Barcelona: Kairos, citat a CANTÓN

DELGADO, M (2001). *La razón hechizada. Teorías antropológicas de la religión*. Barcelona: Ariel.

BERGER, P; LUCKMANN, T. (2001). *La construcción social de la realidad*. Buenos Aires: Amorrortu.

BOURDIEU, P. (1988). "La disolución de lo religioso" a BOURDIEU, P. (1988). *Cosas dichas*. Barcelona: Gedisa, citat a CANTÓN DELGADO, M (2001). *La razón hechizada. Teorías antropológicas de la religión*. Barcelona: Ariel.

BOURDIEU, P. (2000). "Las formas del capital. Capital económico, capital cultural y capital social" a BOURDIEU, P., *Poder, derecho y clases sociales*. Bilbao: Desdée de Brouwer.

CANTÓN DELGADO, M. (2001). *La razón hechizada. Teorías antropológicas de la religión*. Barcelona: Ariel.

DELGADO, M. (1996). "Introducción" a DURKEIM, E. (1996). *Clasificaciones primitivas (y otros ensayos de antropología positiva)*. Barcelona: Ariel.

DELGADO, M. (1999). *El animal público*. Barcelona: Anagrama.

DOUGLAS, M. (2007). *Pureza y peligro. Un análisis de los conceptos de contaminación y tabú*. Buenos Aires: Nueva Visión.

DURKHEIM, E; MAUSS, M. (1996). "Sobre algunas formas primitivas de clasificación" a DURKEIM, E. (1996). *Clasificaciones primitivas (y otros ensayos de antropología positiva)*. Barcelona: Ariel.

DURKHEIM, E. (2007). *Las formas elementales de la vida religiosa. El sistema totémico en Australia*. Madrid: Akal.

ESTRUCH, J. (1994). "El mito de la secularización" a DÍAZ SALAZAR, R.; GINER, S.; VELASCO, F. (eds.) (1994). *Formas modernas de religión*. Madrid: Alianza, citat a CANTÓN DELGADO, M (2001). *La razón hechizada. Teorías antropológicas de la religión*. Barcelona: Ariel.

FERNÁNDEZ, J. M. (2005). "La noción de violencia simbólica en la obra de Pierre Bourdieu: una aproximación crítica" a *Cuadernos de Trabajo social*, 18: 7-21.

FIRTH, R. (1989). *Symbols. Public and Private*. Ithaca: Cornell University Press.

GEERTZ, C. (2005). "La religión como sistema cultural"; "Ritual y cambio social: un ejemplo javanès"; "La conversión interna en la Bali contemporánea" dins GEERTZ, C. (2005). *La interpretación de las culturas*. Barcelona: Gedisa.

HORTA, G (2004). *Cos i revolució. L'espiritisme català o les paradoxes de la modernitat*. Barcelona: Edicions 1984.

KARSZ, S. (2004). "La exclusión: concepto falso, problema verdadero" a KARSZ, S. (Coord.) (2004). *La exclusión: bordeando sus fronteras. Definiciones y matices*. Barcelona: Gedisa.

LÉVI-STRAUSS, C. (2009). "Eficacia simbólica" a *Antropología estructural*. Barcelona: Paidós.

LUCKMANN, T. (1973). *La religión invisible. El problema de la religión en la sociedad moderna*. Salamanca: Ed. Sígueme, citat a CANTÓN DELGADO, M (2001). *La razón hechizada. Teorías antropológicas de la religión*. Barcelona: Ariel.

MAUSS, M. (1970). "La oración" a MAUSS, M. (1970). *Lo sagrado y lo profano: las funciones sagradas de lo sagrado*. Barcelona Barral, citat a SEGALÉN, M. (2005). *Ritos y rituales contemporáneos*. Madrid: Alianza Editorial.

MORRIS, B (2009). *Introducción al estudio antropológico de la religión*. Barcelona: Paidós.

PRAT, J (1997). *El enigma del extraño. Un ensayo antropológico sobre sectas religiosas*" Barcelona: Ariel.

RADCLIFFE-BROWN, A. (1972). *Estructura y Función en la sociedad primitiva*. Barcelona: Península.

RAPPAPORT, R. (2001). *Ritual y religión en la formación de la humanidad*. Madrid: Cambridge University Press.

SEGALÉN, M. (2005). *Ritos y rituales contemporáneos*. Madrid: Alianza Editorial.

TURNER, V. (2008). *La selva de los símbolos. Aspectos del ritual ndembu*. Madrid: Siglo XXI.

WEBER, M. (2002). *Economía y sociedad*. Madrid: Fondo de Cultura Económica.

WEBER, M. (2009). *La ética protestante y el espíritu del capitalismo*. Madrid: Alianza Editorial.

WOLF, E. (2001). *Figurar el poder. Ideologías de dominación y crisis*. México, D.F.: Ciesas.

Annex

Esquema observació ritual

Nom del ritual:

Lloc on se celebra:

Per què se celebra (motiu concret):

Qui dirigeix el ritual:

Hi ha algú que l'ajudi? Qui:

Elements que es fan servir:

Distribució de l'espai:

Comentaris dels participants:

Temes que es tracten:

Què es persegueix?

Quins temes s'eviten?

Misses Familiars

Parròquia de Sant Llorenç

Sant Feliu de Llobregat a 31 d'agost de 2007

PRESENTACIÓ

Les Misses Familiars són una proposta de la Parròquia de Sant Llorenç per oferir un espai celebratiu on acollir famílies, joves i, en general, les persones interessades en explorar una experiència litúrgica diferenciada de la resta de celebracions parroquials.

Amb una llarga tradició ja amb nosaltres és una realitat viva i ha anat evolucionant des dels seus inicis, ara fa més de 10 anys.

Aquest document pretén recollir aquesta experiència, identificant els seus aspectes més singulars i aportar tota la informació descriptiva de l'activitat i la seva incidència a la vida parroquial. Considerem que realitzant tots junts aquesta reflexió, ens hi serà més fàcil destacar els elements claus de les Misses Familiars per a preservar-los, tot obrint-nos als canvis i alteracions que permetin continuar fent d'aquesta proposta, l'espai de vivència i renovació que suposa per a molts dels que hi participem.

També pretenem a l'escriure aquest document és recollir-ne l'essencial de l'experiència i ja que som davant d'un canvi generacional de les primeres persones i familiars impulsores de les Misses Familiars, mantenir els elements característics, tot obrint-nos a les noves exigències de la societat de Sant Feliu i de la vida parroquial.

MISSES FAMILIARS

Els dissabtes a Missa de les 20 hores, celebrem la Missa Familiar. Els elements distintius d'aquesta celebració litúrgica són:

- a) Unes dinàmiques entenedores i accessibles a tots els membres de les famílies assistents
- b) Un llenguatge actual i proper que faciliti la vivència de la celebració
- c) La responsabilitat de l'equip en la preparació prèvia i en l'oferiment dels serveis precisos a la celebració.
- d) Una experiència ministerial que complementi el servei del celebrant

En essència, tractem de crear un ambient on la litúrgia s'enriqueixi de l'espontaneïtat, la participació i l'actualització dels signes celebratius. Hem tingut cura de no reduir aquest espai en Misses Infantils. Un cop al mes, si que anomenem la celebració Misses Infantils i intentem apropar-nos especialment als infants presents. La voluntat genèrica de les Misses Familiars és que tots els assistents: pares, fills, joves i persones més grans puguin sentir-se participants de l'experiència i directament interpel·lats pel missatge de la Bona Notícia.

Des d'una perspectiva més descriptiva, els signes evidents de les Misses Familiars són:

- Un fil conductor per a totes les celebracions del mateix temps litúrgic
- Elements plàstics (cartelleres, plafons, objectes, ..) comuns per al temps litúrgic
- Espai amb catifes per a que els infants puguin seure davant de l'església a prop de l'altar
- Cants actualitzats amb un animador de cants recolzat per guitarres, flutes i instruments de percussió.
- Espai diferenciat pels infants per a la lectura i aprofundiment de l'Evangelí
- Diversificació dels serveis de lectura
- Preparació de les monicions d'entrada, pregàries i ofertori, orientades a comprendre i fer més proper el missatge de l'Evangelí dins el context de la dinàmica del temps litúrgic

Els infants a l'inici de la Litúrgia de la Paraula marxen a la Sagristia i/o a la capella del Santíssim per a la lectura de l'Evangelí. I retornen al moment de les pregàries. Habitualment els infants participen activament a les pregàries i a l'ofertori i després pugem a l'altar per a viure la Pregària Eucarística envoltant el celebrant. El Pare Nostre es canta entrelaçant-se les mans els infants, monitors i celebrant. La Pau es dona i es rep, tot baixant després els infants al seu espai assignat per a que segueixin des d'allà el moment de la Comunió.

Com ja hem dit, cada quatre setmanes celebrem la Missa Infantil, on els infants resten tota la celebració a la nau central de l'església. El celebrant fa un esforç especial d'emprar un llenguatge senzill i directe adreçat amb ells. El resultat és molt positiu ja que tots els assistents, infants i la resta, apreciem el llenguatge entenedor i el clima càlid i espontani d'aquestes celebracions.

Des de fa uns anys, al període entre Gener i Maig, es fan presents els grups de catequesi de preparació a la Primera Comunió: infants, catequistes i alguns mares/pares. Es pretén anar introduint als nens al ritme setmanal de festa eucarística alhora que es fa visible aquest espai per a les famílies.

L'objectiu principal de les Misses Familiars és facilitar una experiència litúrgica compartida, centrada en la celebració eucarística setmanal i amb voluntat d'integrar més aspectes de la vida personal i familiar. Volem viure i transmetre la nostra fe. Volem viure personalment la pròpia crida, estenent a la família i a tota la comunitat aquesta experiència de fe. A més de la dimensió familiar de la vivència, hem anat creant com a grup altres moments de vida i fe compartida. Els més importants són:

- Pasqualeta: després de Pasqua, ens acostumem a trobar un diumenge per a compartir la vivència pasqual i reflexionar sobre l'enriquiment de la vida parroquial amb aquesta experiència. La jornada prossegueix amb un dinar a l'aire lliure i una eucaristia festiva.
- Trobades ocasionals a la Rectoria per a tractar algun tema de fe o de la vida parroquial. Els acostumem a fer després de la Missa Familiar dels dissabtes, compartint un pa amb tomàquet i afavorint el diàleg a la sobretaula.

- Posa't en Solfa. Es van gravar 3 CDs amb cançons diverses que després han animat les celebracions
- Pregària de Nadal
- Ocasionalment hem fet pregàries per la Pentecosta, hem obert la celebració a Grups i persones d'altres parròquies.

QUI SOM?

El Grup de Misses Familiars el formem membres de la comunitat parroquial, majoritàriament famílies amb fills petits i/o adolescents, enriquits per altres persones i acompanyats pel Rector i el Vicari.

Moltes de les persones que constitueixen el Grup realitzen altres serveis a la comunitat parroquial com Catequesi, Catifa, Prematrimonials, Animació de Cants, Pregària de Taizé, etc. La nostra pertinença al Grup de les Misses Familiars no és exclouent, creient que és compatible i complementària a altres serveis parroquials

Com a Grup estem representants al Consell Parroquial.

Adjuntem en un apèndix la relació de les famílies i persones participants.

QUAN VA COMENÇAR?

Des de fa aproximadament 15 anys va haver la necessitat d'oferir uns espais de celebració més adients pels infants i el jovent de la parròquia. Com a moltes altres esglésies catalanes, les primeres passes van ser introduir cants, instruments i ambientació musical que suposessin una actualització d'aquest elements litúrgics.

Al voltant del 1995, amb en Lluís Pou com a rector i amb en Pere Milà com a vicari, es va iniciar la dinàmica de fer la lectura i aprofundiment de l'Evangelí separatament pels més petits. A l'inici de la pregària eucarística, els infants s'afegien a l'assemblea i es posaven entorn l'altar. En Pere Milà havia experimentat aquest format a la Parròquia de Mollet on venia, i va reeixir també a Sant Feliu.

Un cop que es va veure que el format era interessant, va haver necessitat de fer *quelcom més*. Es van fer diverses reunions a la parròquia on es convidava a tota la comunitat a dir la seva. Fruit d'aquest procés, es van consolidar les Misses Familiars a l'horari actual amb un esquema força semblant al que fem ara.

Al curs 98-99, ja amb en Pere Corbera de rector i Josep Torrente com a vicari, es comencen les Misses Familiars d'aquesta darrera etapa. Es configura la graella de responsabilitats, s'instaura les reunions preparatòries obertes al grup i s'aprofundeix en signes i trets diferenciadors que són ara signe d'identitat.

Alguns dels integrants del grup recorden les Misses Joves que es feien a la parròquia als anys 70. Han canviat les formes però es sentia que les Misses Familiars respiraven el mateix desig d'actualització i renovació del llenguatge celebratiu.

COM ENS ORGANITZEM?

Prèviament a cada temps Pasqual realitzem una reunió per a escollir el "fil conductor", la dinàmica central del Temps i donar orientacions als preparadors de les Misses. En aquestes reunions, celebrades habitualment a la Rectoria, es defineix el patró de les Misses del període litúrgic. També suggerim les cançons que reforçaran l'eix principal de les celebracions.

A cada celebració, els serveis principals són:

Marta Pons Raga

Preparació de la Missa	Preparació dels texts introductoris, monicions, pregàries, ofertori i, quan s'escau, un text o conte per al moment posterior a la Comunió
Monitor d'infants	Acompanyament dels infants a la litúrgia de la Paraula. Aquesta persona llegeix l'Evangeli i facilita les claus per a la vivència i interpretació del text.
Animador de Cants	Escull les cançons i anima la participació de la comunitat
Guitarres, Flautes i Percussió	Instruments de recolzament al cant
Suport	Facilitar el moviment de bancs, posar la moqueta, instal·lació dels micròfons i elements decoratius, juntament amb qui prepara la celebració

Al final del curs, convoquem a tots els membres del Grup per a fer una reunió d'avaluació del curs. Aquestes reunions, que aprofitem per a compartir la taula i la germanor, estan obertes a altres grups com els catequistes, etc.

SOMNIS DE FUTUR

Donem gràcies a Déu pel camí que hem pogut realitzar junts. Per l'empenta de moltes persones que han sentit la necessitat de fer possible aquest espai i per la confiança i participació del Rector a l'experiència. Ens hem anat mútuament interpel·lant i hem modelat una realitat parroquial que ens omple i acompanya a la vivència personal i familiar de la fe. La satisfacció ve acompanyada de noves exigències i intuïm reptes i nous camins a recórrer. Sense ser una llista exhaustiva, alguns dels més significatius són:

- a) Créixer en nombre de famílies assistents i participants del Grup
- b) Reforçar els llaços de confiança i profunditat entre els membres del Grup
- c) Construir una proposta actualitzada i suficientment inserida a les necessitats i aspiracions de la comunitat parroquial, capaç d'incorporar els nous membres del grup i dels celebrants.
- d) Acostar-nos a altres grups parroquials per a fer la nostra proposta més plena i integrada a la vida parroquial
- e) Facilitar vies per a que els joves es sentin cridats a participar i compartir l'ambient celebratiu i de vivència. Una manera seria obrir espais per a que els joves es sentissin cridats a participar i assumir el lloc a que tenen dret.
- f) Proposar noves dinàmiques i noves vies d'expressió. Que ni les pors ni la comoditat ni el conformisme ens impedeixin continuar innovant i facilitant noves experiències de celebració i participació.
- g) Estendre les Misses familiars a la totalitat de l'any

Projecte Equinocci

PROJECTE EQUINOCCI - St. Feliu.

Una proposta d'habitatge vinculat al territori

Introducció

El Projecte Equinocci, ofereix un espai d'habitatge per joves extutelats ubicat a Sant Feliu de Llobregat, una vivenda on puguin trobar un espai d'estabilitat i l'acompanyament emocional i pràctic per part d'un grup de famílies voluntàries i una tècnica de Punt de Referència, en una etapa vital de molts canvis. El pas dels joves per aquest recurs afavoreix una emancipació amb garanties, gràcies a la millora de les seves competències i la planificació d'un itinerari formatiu coherent.

Justificació

Créixer lluny de la pròpia família, viure l'abandonament o trencar les vinculacions afectives més importants durant l'infància i l'adolescència són alguns dels aspectes clau amb els que han de viure els joves que han estat tutelats pel sistema de protecció de menors.

Els joves extutelats que han d'emancipar-se als 18 anys conviuen amb un context de precarietat molt important, i que els fa molt més vulnerables a l'hora d'afrontar el present i el futur amb dignitat. El present que viuen -la socialització, la formació, la vinculació emocional, les competències personals, els referents, les oportunitats d'inserció, els hàbits, i el futur que viuran com a ciutadans de ple dret i promotors de criteris, actituds i compromís amb l'entorn i ells mateixos-, ens reafirma la convicció que ens cal intervenir des de l'acció social. La intervenció serà clau per pal·liar els efectes d'aquesta infància i joventut, i prevenir la perpetuació del seu risc d'exclusió.

L'emancipació és l'inici d'una etapa on els joves han de posar en marxa les seves habilitats i competències per a incorporar-se com a ciutadans adults al conjunt de la societat. Actualment, el context de crisi econòmica i social els afecta especialment, les condicions amb les que els joves fan front al seu dia a dia són més precàries, i la intervenció social requereix processos més llargs. A títol d'exemple, una dada significativa és l'atur juvenil, que actualment és de més del 43%, trobem uns índex de contractació temporal altíssims i un elevat preu de l'accés a l'habitatge: Així, el 67% dels joves a Espanya d'entre 18 a 29 anys viu amb els pares. Un estudi de la Fundació La Caixa assenyalava que la crisi torna a reforçar la solidaritat familiar, i esdevé un suport imprescindible per l'estabilitat social en el moment que la capacitat dels programes d'assistència social tant locals, autonòmics com estatals està abocat a grans restriccions. D'altra banda el sociòleg Salvador Cardús apunta en un article al diari La Vanguardia (Bendita Família, 24/09/2011) al "coixí familiar" com un dels elements que explica que encara no s'hagi desencadenat una "explosió social", malgrat que el país viu una situació molt extrema, sinònim al llarg de la història de revoltes i aldarulls socials.

Però els joves extutelats no poden comptar amb el coixí familiar, ni ha canviat significativament el suport institucional al seu favor. Les seves condicions d'emancipació no han millorat per pal·liar els efectes d'aquest context de dificultat. Continuem exigint a els joves que han viscut en un entorn de risc d'exclusió que siguin prou forts per a poder afrontar l'emancipació tot just superada la majoria d'edat, sense tenir en compte la manca de competències i de suport social informal que pateixen aquests joves. Buscar un pis o una habitació, formar-se, accedir a un lloc de treball i mantenir-lo, gestionar documents i la pròpia economia, vetllar per una bona xarxa d'amics, i d'adults, comprendre la pròpia família, conviure amb el passat i saber construir present, són només algunes de les qüestions que han de resoldre aquests joves.

Des de Punt de Referència apostem per la reconstrucció d'una xarxa personal debilitada, com a una fórmula clau per superar les situacions d'exclusió social i assolir l'emancipació amb garanties.

El projecte que presentem a continuació pretén vehicular aquests dos aspectes clau, en un mateix projecte. L'Habitatge de St Feliu vol facilitar aquest espai acollidor on els joves amb una certa estabilitat econòmica puguin desenvolupar el seu projecte personal, formatiu, laboral i la construcció d'una xarxa de suport informal a partir del suport de la comunitat de famílies del municipi. Un habitatge que facilita la cobertura de les necessitats bàsiques a l'hora que vincula als joves al municipi i promou la seva incorporació a la societat adulta com a ciutadans proactius, responsables i competents.

Objectius

General:

Oferir un espai d'habitatge on els joves puguin consolidar la seva emancipació a partir del suport professional, l'acompanyament voluntari i la participació activa al teixit associatiu local.

Específics:

Millorar les competències personals dels joves, en benefici a la seva ocupabilitat i al seu creixement personal.

Ampliar el coneixement dels recursos i eines per emancipar-se amb garanties.

Oferir un espai acollidor que permeti l'expressió de les emocions, dificultats i vivències.

Facilitar l'acompanyament emocional al jove a partir de la vinculació amb les famílies de suport.

Promoure la proactivitat i la responsabilitat ciutadana, a partir de la vinculació al teixit associatiu.

Reforçar les seves habilitats socials en els diferents registres de relació que planteja el programa.

Destinataris

Els destinataris del Projecte Equinocci són joves extutelats, noies i nois, que han realitzat un itinerari d'emancipació positiu i que compten amb un projecte de futur coherent.

Per a la selecció, es valoraran aquells nois i noies que:

- . Comptin amb un informe de derivació professional positiu.
- . Tinguin una projecte d'emancipació clar, una trajectòria laboral o formativa coherent.
- . Demostrin un bon nivell d'autonomia adquirit.
- . Comptin amb ingressos econòmics estables, ja sigui a partir d'ingressos laborals o bé prestacions econòmiques.
- . Valorin positivament la participació en l'acció d'acompanyament voluntari.
- . Valorin positivament la vinculació al teixit associatiu del municipi.

Parts implicades

Joves: nois i noies extutelats d'entre 18 i 23 anys que realitzin estudis homologats.

Famílies de Suport: comunitat de persones voluntàries organitzades com a grup, impulsores del projecte.

Punt de Referència: entitat que treballa amb joves extutelats coimpulsora del projecte.

Serveis Socials: l'atenció primària de Sant Feliu i resta de teixit associatiu del territori.

Teixit associatiu, famílies de suport, Punt de Referència, joves.

Cada una d'aquestes parts té descrites les seves funcions:

Joves:

- . Elaborar el Pla de Treball coordinadament amb la tècnica i complir-lo.

- . Fer front a les despeses pactades a l'inici del Pla de Treball.
- . Participar dels espais tutorial amb la tècnica de Punt de Referència.
- . Participar activament de les assemblees del pis.
- . Vetllar per una dinàmica positiva al pis: convivència i funcionament.
- . Mantenir una relació constructiva amb les famílies i els companys.
- . Implicar-se al teixit associatiu proper.

Punt de

Referència:

- . Seleccionar els joves.
- . Elaborar el Pla de Treball coordinadament amb el jove.
- . Fer seguiment individual de cada jove, periòdicament.
- . Coordinar la participació de les famílies de suport.
- . Gestionar els conflictes com a part mediadora del tots els implicats.
- . Responsabilitat final del programa.
- . Coordinar la xarxa de suport al programa.
- . Seguiment econòmic.

Comunitat

Sunday:

- . Promoure i participar de les assemblees de pis, mensual.
- . Mantenir contacte setmanal amb els joves i supervisar l'espai.
- . Esdevenir persones de confiança pels joves.
- . Coordinar-se amb l'educadora.
- . Fer-se càrrec de la despesa de lloguer, subministraments i reparacions.
- . Gestió econòmica i de tresoreria del pis.
- . Fomentar i gestionar la xarxa de suport, el voluntariat i l'entorn associatiu.

Serveis Socials:

- . Tenir coneixement del servei i fer-ne seguiment
- . Coordinar-se amb l'educadora de l'entitat
- . Oferir el suport tècnic necessari per a donar suport a l'emancipació dels joves, en la mesura que els recursos ho permetin.

Fases del projecte respecte al Jove

Aquest projecte té definides tres fases:

Selecció:

Aquesta etapa s'inicia amb la proposta de derivació des d'una entitat fins a l'assignació d'una plaça.

Derivació

del jove

Entrevista
individual i
diagnòstic

Admissió
del jove

Presentació del
jove al pis i la
família

Entrada i
Signatura
del pacte

El procés de selecció contempla un mínim de dues entrevistes individuals en les quals s'informa dels objectius del projecte, es recullen les expectatives i les necessitats del jove i es resolen dubtes i inquietuds.

En aquest espai també es passa un qüestionari per avaluar el nivell d'autonomia del jove. En el cas que les entrevistes i el qüestionari es valorin positivament per l'equip, es procedeix a una visita al pis i la presentació de la comunitat que dona suport al projecte.

Finalment, amb l'acord exprés de totes les parts, es signa un pacte d'estada temporal i s'efectua el trasllat.

Estada

Recull tot el període d'estada al recurs.

El Pis de Sant Feliu

Participació a la
xarxa associativa
local

Tutories de seguiment
amb l'entitat

Projecte personal

Espais amb el grup de
famílies

Es preveu un seguiment tutorial bimensual amb la tècnica de l'entitat, per tal que els joves es mantinguin compromesos amb els acords presos i amb la normativa. Així mateix, el contacte amb les famílies serà setmanal i la participació al teixit associatiu serà variable en funció de l'activitat.

Sortida

Avarca des del moment que el jove o l'entitat planteja i planifica la sortida del programa fins a la finalització de la seva estada.

En aquest període es preveuen diverses tutories per tal de donar suport a la sortida i facilitar que es realitzi amb les majors garanties possibles. Les tutories també són un espai d'avaluació de les competències adquirides i la valoració del recurs per part del jove.

Recursos

Per a dur a terme aquest servei, seran necessaris els següents recursos:

Recursos Humans:

Un/a professional amb formació en el camp social (treball social, psicologia, educació social...) que treballa coordinadament amb l'equip tècnic, i les famílies de suport.

El grup de famílies de suport, que sota el nom de Comunitat Sunday, el conformen 7 persones majors d'edat residents al municipi de Sant Feliu.

Recursos Tècnics i Materials:

Un pis al municipi de Sant Feliu del Llobregat on viuran els joves, l'espai on es desenvolupa majoritàriament l'activitat diària del projecte.

La seu social de l'entitat també acollirà part de l'activitat del projecte, principalment per a les funcions pròpies d'oficina i despatx de tutories i supervisió global.

Durada

El projecte s'inicia el setembre del 2012 i té una durada de 2 anys, prorrogable.

Avaluació

L'avaluació la durà a terme la tècnica del projecte, que rebrà la supervisió de l'Equip tècnic de l'Entitat i el suport de la tècnica de gestió en temes administratius.

Respecte als joves, la tècnica durà a terme una avaluació continua des del moment de l'entrada al programa, per mitjà de les tutories individuals. Arribat el moment de la sortida, l'avaluació final constarà d'una tutoria amb el jove on se li passarà un qüestionari de satisfacció envers el seu pas pel projecte i per valorar l'adquisició de competències i l'avaluació del pla de treball.

Respecte a les famílies, la tècnica participarà dels espais de reunió de la comunitat cada dos mesos per tal de fer una avaluació continua del funcionament logístic i educatiu, resoldre dubtes i compartir sensacions. Com a avaluació anual es realitzarà una reunió de tancament, i a través d'un qüestionari es valorarà la gestió del pis per part de la comunitat, la funció desenvolupada com a referents dels joves i l'acompanyament que ha fet l'entitat durant la implementació del projecte.

Impacte

La finalitat d'aquest projecte és reduir el risc d'exclusió social dels joves extutelats. L'acompanyament a l'emancipació d'aquests joves a partir d'aquest tipus de recurs d'habitatge que proposem permetrà la millora de les seves competències.

S'entén per competències, el conjunt integrat i complex de coneixements, capacitats, habilitats, destreses i comportaments, en un sentit ampli que es posen en joc en el procés d'aconseguir una emancipació amb garanties i a la vegada reduir el risc d'exclusió, que és el nostre objectiu final. Per tal de mesurar l'impacte del pas dels joves pel recurs, el pla de treball s'estructura a partir de l'anàlisi de tres competències transversals: d'identificació, de relació i d'afrontament.

1 M, Colomer i A, Fló (2008) "Proposta Metodològica d'Inserció Laboral per a joves"

- . Competències d'identificació: identificació de les pròpies capacitats, disposició a l'aprenentatge, situar-se en el context social i laboral.
- . Competències de relació: comunicació, relació interpersonal i treball en equip.
- . Competències d'afrontament: responsabilitat, organització, gestió de l'estrès.

Cal tenir present que l'emancipació dels joves és un terme molt ampli i que hi ha moltes maneres d'emancipar-se amb èxit. Així i tot, les competències que plantejem són el denominador comú que ens permet identificar itineraris d'èxit.

Per tal d'avaluar aquesta millora enumerem alguns indicadors que facilitaran aquest anàlisi, i que treballarem a partir de qüestionaris i tutories individuals.

Competències , Indicadors , Identificació

-Treball en equip

-Situat-se en el món laboral

-Millora coneixements tècnics

-Millora coneixement experiencial

-Disposició a l'aprenentatge

- Actitud proactiva
- Repensar l'itinerari personal
- Millora la seva ocupabilitat

Transcripció d'entrevistes

Entrevista Jordi 2011

Marta: Primer t'havia de fer una pregunta perquè he estat escoltant les gravacions que he anat fent i ho has dit en una ocasió. És que no ho he entès i per això t'ho volia preguntar: què són les antífofes?

Jordi: Les antífofes són les entrades, és el preludi de les lectures, en el qual es marca la lectura.

M: Però és el que feu vosaltres?

J: En la missa familiar es fa una entrada general a la missa que és el que es feia un cop iniciat, que és el que el Vargas va dir que es feia abans de començar la missa. El transfons és que així li baixa de nivell als que ja no formen part de la missa sinó que és com una cosa prèvia. I també es fa abans de les lectures.

M: Val, doncs ja està. És que això era una cosa a part i dic, osti, és que no sé què vol dir això. Bé, algunes coses en veritat les sé perquè les heu anat dient, però te les preguntaré igualment i me les expliques tu un altre cop, com si no sapigués res. Com van començar les misses familiars? Perquè aquí cadascú diu una... bé, com és l'origen d'això?

J: Em recordes que et passí un document després que ho explica, això. Això va ser doncs fa gairebé quinze anys. El Fermí Prats quan era més jove ja va fer algun intent i va ser al voltant de fa uns quinze anys que hi va haver una massa de gent que venien de l'època de ser joves de la parròquia i van decidir fer un espai alternatiu per provar noves coses.

M: I vosaltres? Quan us hi vau afegir?

J: Nosaltres vam coincidir al principi. Nosaltres, quan vam arribar a Sant Feliu, un dia vam anar a parar a la parròquia i vam veure gent jove, bé, de la nostra edat, i no sé com, ens vam conèixer. De seguida la Gisela va fer catequesi i coneixíem el Lluís i la Teresa (que la Teresa era la seva catequista), ens van presentar als altres i molt de seguida ens vam afegir i vam formar

part d'aquells, sense liderar-ho perquè érem nos, però vam formar part de la flamarada primera.

M: Tu recordes el primer dia que vau anar a les misses?

J: Sí, sí.

M: Sí? I com, no sé: primeres impressions, o que recordis algo?

J: Bé, coincidia que era un canvi en què se n'anava un i venia un altre. I sí que vam anar un dia que era el... com era? Era el bateig... El Trias, l'Andreu Trias?

M: Sí.

J: I la seva dona, la Maria? Doncs batejaven a la seva nena gran. Jo recordo que vam anar un dissabte i vam veure una cosa com molt ben preparada, i un estil molt propi. Hi havia gent de la nostra edat, un pèl més joves, i sí, sí, recordem que va ser... Ja ho vam dir: ostres, sembla que hi ha gent amb qui ens podem sentir...

M: ...a gust, no?

J: Passa que nosaltres sempre hem tingut altres coses, que és una de les diferències que hi ha amb moltes de les famílies.

M: Per què? Quines altres coses?

J: Hem tingut grups, hem fet altres processos de formació, estàvem amb altres dinàmiques... Cosa que per moltes de les persones... allò és l'únic espai que tenen de creixement: de creixement personal, de creixement relacional, de creixement a la fe... Perquè nosaltres sempre hem fet moltes coses diverses.

M: Llavors igual no sou tant dependents d'aquesta?

J: Sí, ho veiem tot amb més distància. Per exemple, a l'hora de trencar-ho, molta gent s'ho planteja com que trenca l'únic lligam que per ell plasma el seu compromís, cosa que nosaltres simplement hem tingut altres coses a fer de més.

M: I com les sents ara, les misses? Ja ho sé, eh? Però si m'ho expliques?

J: Com les sento? Jo ja amb molta distància. Tot i que des de sempre considero que hem de lluitar i que el nostre paper està en ser testimoni i alhora incomodar. L'expressió que jo dic sovint: en ser una pedra a la sabata del sistema. És el que ens toca ser. Tot el que ha passat ha generat una distància molt gran i ja no compensa. Aquest paper de testimoniatge fa bé si tu reculls coses, però ara només és l'esforç de donar i jo ja cansat.

M: Però seguïu formant part, no?

J: Sí, seguim formant part. Ara ens qüestionaran, però. Per exemple, la relació amb les persones compensava això perquè senties que anaves construint coses, hi havia relacions personals molt intenses o força intenses entre nosaltres, d'una certa amistat. Nosaltres hem

fet molta relació parella - parella o família - família, hem sopat junts, ens hem explicat coses... Nosaltres vam animar el que explica el Víctor de la Pasqua familiar que hem organitzat amb els Maristes durant molts anys. Llavors nosaltres vam ser els que vam incorporar moltes famílies de Sant Feliu, comparties altres coses, et coneixies... I això és un element important. Ara, tot això s'ha deixat i et queda només la part fosca. I dius, home, combatre una cosa que tampoc tens recolzament, que a l'hora de la veritat et sents... sense rancúnia ni sense res, però... Hi ha... bueno, jo t'explico coses.

M: Sí, sí, tu explica, tu explica.

J: Hi ha un fet que no s'ha mencionat, que no s'ha verbalitzat en tot aquest fet però que ha marcat i té una incidència. És la separació del Piqui i de la Feli. Això no s'ha comentat. Et sona el Piqui? No sé si n'has sentit a parlar.

M: No...

J: El Piqui i la Feli són una de les famílies que hi havia a la Pasqua familiar.

M: Estaven el dia de la valoració?

J: No, no van anar. Ell era el líder de la música. És un nano molt maco, molt carismàtic i amb molta empena. Són de Sant Feliu de tota la vida i venien a la Pasqua familiar amb nosaltres. Doncs resulta que es van separar, van tenir un cert distanciament i han estat un parell d'anys separats. Amb la qual cosa ell ha generat una cosa amb la qual el grup no estava preparat. De fet, va ser ell que va marxar de casa, i de la parella era el més així... I, mentre hi van haver poques persones, però alguns que li van trucar al Piqui: "ei, com et trobes?", es veu que a la Feli ningú li va trucar. I ella ho ha dolgut molt i ho va verbalitzar en un moment que es va trobar algú pel carrer tirant-nos en cara a tots els de les misses que molt compartir però que a l'hora de la veritat ella s'havia sentit molt sola. Ara s'han tornat a juntar els dos però ha quedat la cosa com que... bé, jo això ho he viscut com que va fer molt mal al grup i no es menciona.

M: I per què creus que va fer molt mal al grup?

J: Perquè crec que d'alguna forma, i crec que amb raó, va qüestionar la incoherència de dir: home, estem compartint coses profundes però les humanes no les sabem resoldre. Uns per excessiu respecte a la situació familiar de cadascú; l'altre perquè, la veritat te n'adones i dius "ostres, porto compartint amb el Piqui i la Feli molt de temps però el cert és que amb ell he compartit molt més que amb ella, perquè amb ella parlava poc, era una noia molt callada..." I tot això va generar... L'altre dia, pensant deia: ostres, no ho verbalitzem però es va sentir, que a més tenia raó, un retret molt amarg que va fer a la gent.

M: Bueno, i com va començar la comunitat Sunday [súndaj]? Que l'altre dia vaig dir Sunday [sándej], però no, m'han dit que digui Sunday [súndaj].

J: Això va ser amb aquest grup precisament de famílies... Si m'enrotllo m'ho dius eh.

M: No, no, al contrari!

J: Aquest grup de famílies de la missa familiar, que en aquell moment àlgid de la relació que ens trobàvem tot sovint per preparar les coses, cada mes o mes i mig amb una raó o amb una altra fèiem un sopar tots plegats. Tres o quatre cops l'any anàvem a fer una celebració o el que sigui, com allò d'emportar-te les truites fora de casa. Hi havia una certa relació. Vam dir: "Perquè no fem una mena de grup i compartim una mica més profundament..." Aleshores això, vam fer un intent i ho vam liderar nosaltres.

M: La Patrícia i tu, vols dir.

J: La Patrícia i jo. Vam fer una reunió a casa que potser érem vint persones, érem totes les parelles aquelles que vam fer. I vam fer dues o tres reunions, i de seguida es va veure que a l'hora de parlar en profunditat hi havia persones que volien parlar més del que passa i altres que volien parlar més del que ens passa. És a dir, un era més: parlem de temes; i l'altre és: creem una dinàmica, el que es diu en tradició cristiana progressista, de revisió de vida. Si ho coneixes, la revisió de vida és una metodologia de veure, jutjar i actuar, és a dir, miro una situació concreta que ens passa a tots, la intento analitzar i a partir d'aquí doncs em comprometo a fer coses per canviar-ho.

M: O sigui que sí que està una mica relacionat, no?

J: Sí. Doncs nosaltres anàvem més en aquesta línia, però molts, "jo parlar tan profundament, no". "Escolta, parlem de... no sé, parlem de la política, parlem de l'ecologia..."

M: Però em refereixo que el tema de parlar profundament també té com a finalitat encara que sigui última una acció social o una...

J: Sí, però l'altre és parlar del que jo penso, o sigui, parlar des d'aquí; i l'altre és parlar des d'aquí. Són dos nivells de comunicació diferents. El primer evidentment que parlàvem en clau cristiana i en clau, diguéssim, profunda, però parlava del que jo penso; i nosaltres érem dels que creïem "no, parlem del que som, comprometem-nos".

M: I el Fermí Camps, que estava allà?

J: El Fermí Camps va venir, per exemple (és que clar, cada un és cada un), la seva dona, l'Elisenda, que és professora del Salvador Espriu, no és de la corda de la missa. Per tant si el tema era un tema d'aquests ideològic, teòric, per parlar, amb respecte i que no és pejoratiu, s'apuntava. Quan la cosa era més profunda, amb el caire amb què nosaltres volíem fer-ho, ella estava fora de joc.

M: Llavors el Fermí també. És que el dia que va fer la missa aquella...

J: El Fermí estava així una mica... clar que ja no era una activitat de missa que entenia ell que venia sol, aquesta era una activitat de grup, relacional, que va fer un esforç de venir amb la dona, amb la seva parella. Què deies, perdona?

M: No, no, que el dia que vam fer la missa aquella a casa vostra, que ens vam ajuntar en assemblees... ai, en comitès, recordo que el Fermí, i és una cosa que em va quedar bastant, feia referències a tot el tema dels indignats i anava parlant de política i de com està el món i del sistema capitalista i tal i qual... i la Patrícia, estàvem allà, i anava fent referència al tema "bé, però nosaltres som cristians", com una mica més de "nosaltres" i després ja no parlar tant del que passa a nivell estructural i el Fermí insistia...

J: Però fins i tot si parles de política, una cosa és el que jo penso dels indignats i l'altre és dir "escolta, el moviment dels indignats reforça aquí que per mi hi ha una sèrie de valors importants i observo la meua vida i veig que hi ha una distància amb el que jo crec i el que jo visc i això em motiva, em qüestiona, aquesta àrea i ara vull fer aquest treball per veure si realment puc créixer amb coherència i amb seny. Els meus hàbits de consum, perquè els meus hàbits de consum són aquests, aquests... I no cal parlar de fe per parlar des de dintre i no parlar des d'aquí, que és el que... ja veus. No és un tema de parlar de fe o no, és des d'on parlo, i aleshores aquí la gent volia parlar des del que jo penso de. I és clar, nosaltres diem "no, parlem de coses que ens comprometin al final que ens serveixin per intentar viure amb més coherència, amb més...". Aleshores, et dic, vam fer dues o tres reunions, vam començar a estirar una mica la corda, la cosa es va trencar, i vam decidir "doncs escolta, nosaltres, per venir a parlar d'això, no ho fem. Ens estimem igual, però tenim altres coses, si ho fem és perquè creiem que és l'entorn". Aleshores vam veure que amb el Miguel i la Maria sí que hi havia molta sintonia, ells van marxar a l'Ecuador, vam estar mitjanament en contacte amb ells i vam dir "mira, nosaltres tirem enrere", ells en un dels viatges van dir "escolta, quan tornem ho posem en marxa" i aleshores va ser quan van tornar i ho vam posar en marxa.

M: Els quatre, diguéssim.

J: Vam començar els quatre. Després, respecte el grup gran, nosaltres teníem clar, o el que em tocava a mi més, que jo no ho tiraria, és a dir, si algú ho posava endavant, ens vèiem de tant en quant: "escolta, perquè no fem una...", "bé, feu-lo i jo m'apunto, però que algú ho ha de moure". I un dels que més ho deia era el Pau i la Mònica. I nosaltres dèiem: "nosaltres no ho convoquem perquè volem ser fidels". Aleshores va ser quan poc després vam pensar "mira, per què no els ho oferim a ells que ens han convidat a sopar a casa seva". I els ho vam dir, i ja està; aquesta és la història.

M: I recordes el primer dia que estàveu els sis?

J: Sí, sí sí.

M: Sí? I de què vau... era més o menys estructurada com ara? Què fèieu?

J: En aquell moment seguíem un llibre, un llibre de la Dolores Aleixandre, que llegíem un capítol cada setmana i després el compartíem. Aleshores va ser quan van venir ells, estàvem amb el llibre al mig, per tant s'incorporaven, es van afegir al tema i també doncs anar creant, amb la torpesa sempre d'una relació, la torpesa diguéssim és el camí normal, no? Has de fer forat a noves persones, nous estils... I sí, sí, durant un temps ens ho hem anat fent.

M: Però vull dir, que ara els dies que jo he vingut primer xerràveu i no sé què, i després comentàveu el llibre, no?

J: Sí, aleshores sempre teníem aquesta part de compartir la vida del grup, de la parròquia, on cada un està, després algun tema més que ens posàvem com a deures i a continuació el que teníem era el pregar, o profunditzar.

M: Sí, perquè t'anava a dir, les misses han canviat en alguna cosa o és simplement que més o menys sempre han estat així i el que passa és que en algun moment determinat potser us anava bé i ara no? O és que realment s'han posat cada vegada més "carques", o no sé...?

J: Les misses familiars?

M: Sí.

J: El document és interessant, te'l passaré perquè el vaig escriure amb tota la història. Això neix amb una voluntat de fer, d'entendre, que s'han de fer unes dinàmiques diferents, uns llenguatges diferents, dintre de la normativa; i aleshores dintre d'aquesta normativa, que és la que és, hi havia un cert grau de llibertat que nosaltres l'expressíem al màxim. Potser des de fora deia "potser tampoc era tan transgressor", però sí que es feien unes coses una mica diferents però que les vivies amb il·lusió, amb confiança, tot esperant que això era el primer pas d'una cosa diferent, etc. Això era en el moment. Què ha passat? Que tu mires i també era una visió molt optimista de dir, home, no era allò, però ens semblava com que ens il·lusionava molt més del que era. Després han anat canviant els diferents mossens i per una banda s'han tancat més aquestes coses, però sobretot s'han perdut la mística, la fe, la confiança, la il·lusió que això era quelcom més. I ara, clar, perquè també jugàvem amb un factor que eren el grup de joves o de famílies que si volguessin serien molt més transgressors, el poder, en aquest cas del mossèn, deia "home, jo puc imposar-me però sóc hàbil i mútuament ens respectem, no ens fem mal, fins i tot ens ho passem bé, en aquests els deixo estira una miqueta sense que es surtin massa de mare" i nosaltres, bé, tampoc qüestionaves gaire, de tant en quant li deies "mira això que no m'ha agradat...". Arriben aquests i trenquen les regles del joc i li diuen "no, no, jo mano", i a partir d'aquí ja no et deixen... ja no és aquesta de dir "els hi donem una mica

de peixet perquè es sentin...". Doncs, què ha passat? Objectivament, s'han encarrat molt més, es tolera menys la petita transgressió que hi ha, i sobretot que perds la confiança i perds la il·lusió i perds l'expectativa de que això pugui esdevenir quelcom una mica més interessant del que és.

M: Vale, i ara de la comunitat Sunday, creus que ha canviat alguna cosa des d'aleshores fins ara? Vull dir que igual les dinàmiques són diferents perquè es van canviant, però l'estil així com les misses podríem dir que s'han encarrat una mica i que vosaltres heu perdut la il·lusió també, en el cas de la comunitat Sunday, què passa? És el mateix esperit des del principi fins ara?

J: És molt profunda la pregunta. Jo diria que no, que no és el mateix i que com en totes les relacions hi ha alts i baixos. I els alts i baixos venen de confrontar la realitat amb l'expectativa. Aleshores en un principi vam començar les tres famílies... no és que no compti el Marcos, però el Marcos com està en un... ara parlo més de les tres parelles i el Marcos el situem després. Són força diferents, amb trajectòries vitals diferents, en moments vitals diferents i possiblement amb perspectives de futur diferents. Aleshores en un principi el Miguel i la Maria, tenien i continuen tenint molt clar que ells també busquen una plataforma de vida i de compromís un pèl més diferent que nosaltres, per la nostra situació, aleshores jo diria que hem anat agrupant els objectius. Per exemple, en un principi es parlava molt de la comunitat de vida com un objectiu a mig termini: anar a viure junts. Els llocs no vol dir a la mateixa casa però sí físicament molt a prop, amb espai comuns que poguéssim compartir.

M: Vosaltres?

J: Les tres famílies.

M: Les tres famílies. Això us ho va plantejar?

J: En un principi s'havia parlat molt, no s'havia arribat a concretar però sí que és un objectiu que continua estant.

M: En sèrio?

J: Sí, el temps sembla que això ho va dificultant una mica més perquè per exemple, les diferències d'estil de cadascú... costa anar avançant. En aquest camí de confiança, per exemple, hem descobert que a l'hora de confrontar les coses, ens costa molt o no hem trobat encara el llenguatge per corregir-nos, per la correcció fraterna. Quan parlem del que pensem ho fem molt obertament i tenim molta confiança, però per dir "jo crec que tu hauries de fer això o vosaltres hauríeu de fer això" ens costa de tenir encara. No és que sigui greu, però és un tema a desenvolupar, el del llenguatge. I això ens costa, constatem que ens costa, i això doncs està ralentint determinades coses perquè ens costa dir "escolta, això que dius potser no és

gaire coherent amb el que estàs vivint” o “aquesta decisió que acabo de prendre...” no sé què. Quan hem parlat de diner alguna vegada, això s’ha posat de manifest; quan hem parlat de prioritats en àmbits de la nostra vida, doncs... això s’ha posat de manifest. Per exemple, el Pau i la Mònica els hem dit, potser són massa depenents de la família o tenen un ritme massa de dependència familiar. I això costa dir-t’ho, i ho comentes, però...

M: Amb els fills vols dir? O amb altres...?

J: Amb la família gran, em refereixo. Ells estan molt penjats els diumenges dels pares, sempre. Quan no és casa d’un és casa d’un altre i això a vegades sembla que... Són aquestes petites coses que fan que, com en un parella, tu diries, has de trobar un llenguatge de confiança, de qüestionament, d’acompanyament i d’ajuda, que quan és per dir que ets molt maco és fàcil, però quan és per dir “ostres, això em sembla que no ho acabem de fer bé”, ens costa més. Doncs això sembla que ens està costant. Feia molt de temps que ens costava concretar aquest projecte comú que volíem tirar endavant i ara sembla que lo del punt de referència i lo del pis ha estat aquesta ajuda que ens ha costat potser massa temps a arribar. Potser era el ritme que necessitàvem i que no podíem acabar de forçar més.

M: Però el tema aquest del pis i del projecte i tal, diguéssim, no té massa a veure amb el que em comentaves que no trobàveu el llenguatge per dir-vos les coses.

J: Bé, però un dels sentits que té la comunitat és ajudar-nos al viure i també ajudar-nos en aquest compromís que hem volgut que sigui un dels fets fonamentals del nostre estat. Per tant, quan retardàvem això, era una de les línies que ens incomodava i que ens costava.

M: Jolín Jordi, em dius coses que no m’havien dit, eh.

J: Després, al grup, en el temps de l’entrada, nosaltres vam incorporar el Pau i la Mònica. Per això hem dit sempre de ser un grup obert, hem de mostrar que som oberts i quan la gent s’interessa, fer-ho. El Xavi Aranda i la Mònica Parés i la Pili i la Maria Parés, també van estar interessats alguna vegada però van venir amb molta fredor perquè el que no estaven disposats era... es veu atractiu però quan dius “home això té un preu perquè és un compromís setmanal més un espai a obrir-se”, doncs a ells els va costar molt. Aleshores no és una qüestió lo del nombre de persones; set no és poc ni quinze és millor, però és un tema que també ha d’estar molt obert perquè a l’hora de fer determinades coses, costa, perquè estem en aquest procés d’anar concretant.

M: Quants anys fa que esteu, per dir-ho així, els sis?

J: Jo diria... tres anys.

M: Jo, que d’alguna manera vinc de fora, em donava la sensació que aquesta missa que participeu, les misses familiars, ja era un signe bastant, no revolucionari, però sí alternatiu

respecte les misses tradicionals els diumenge a les dotze. Aleshores volia preguntar-vos si aquest esperit més alternatiu o més de creure en una església diferent, per entendre'ns, també és una cosa a aportar a voler fer una comunitat, o són dues coses que no tenen res a veure?

J: El primer és cert: testimoniar aquesta manera diferent de fer i que creïem complir de més. L'altre no; l'altre és la necessitat que creïem que tenim totes les persones de trobar espais de creixement. Llavors ideològicament ho creïem però vitalment els grups són els que et fan créixer; grups que hi hagi un lligam més intens. Llavors nosaltres, com a grup, no teníem tampoc... teníem unes parelles que ens trobàvem un cop al mes durant deu anys. Als nostres vint-i-cinc anys van venir amb les parelles de l'encontre matrimonial, vam fer unes dinàmiques de grup un cop de setmana i vam conèixer uns grupets; i durant deu anys pràcticament van venir, ens trobàvem el primer dilluns de cada mes, que venien a casa nostra. I va ser dolorós, però també vam ser nosaltres els que vam decidir trencar-ho perquè esdevenia una certa rutina de parlar i de no créixer; al final ens coneixíem tots tant, espatecàvem sempre del mateix i volíem una mica més. I va ser una mica paral·lel el dir "trenquem aquest grup", que va ser dolorós, però trencar en el sentit de dir "volem apostar per fer altres coses, implicar-nos amb altres famílies per viure amb més intensitat". I va ser quan vam començar el grup aquest de Sant Feliu. Per exemple, n'hi ha altres: la Tere, la metgessa, i el Francesc Xavier, ells tenen un grup de fa quinze o vint anys de revisió de vida. Ells tenen un grup que tenen una mentalitat diferent: és un grup que es coneixen de fa molts anys a Barcelona i es veuen un cop al mes, però només es veuen un cop al mes perquè ells entenen que se senten més lliures compartint amb molta profunditat persones amb qui no et veus molt sovint. Nosaltres creïem que no, que és millor algú... tens molt més risc que et coneguïn la teva incoherència qui et coneix de prop, però té més sentit. No té massa a veure, però sí creïem que aquest grup de profunditat havia de tenir aquests elements que nosaltres creïem que són importants.

M: Bé, ara una pregunta una mica antropològica. Tu creus que les trobades que feu els diumenges amb la comunitat Sunday són un ritual? Ja sé que tu no saps ben bé la definició de ritual, però la teva intuïció què et diu?

J: Sí, jo crec que sí.

M: I per què creus?

J: Primer, que era una de les coses que vam decidir, la regularitat setmanal fa que es converteixi ja en el ritus i que forma part de la programació... la paraula programació queda com a molt freda; forma part del pla del cap de setmana o de la setmana, si t'ho mires així. No és una cosa que decideixo fer de tant en tant sinó que forma part de... els diumenges a la nit

que no tens Sunday dius “ostres, avui no tinc”. Per tant vol dir que allò ja té un forat habitual en el que és la nostra... Això quant al fet de trobar-nos i al fet de compartir. I dintre de la reunió no hi ha un ritual en quant que no hi ha una sèrie de passes i de fets, però que també està esdevenint sabent que sempre tens un espai en comú: hi haurà una part que mirarem una setmana què ha passat i compartirem allò que ha passat, que tindrem un espai de compartir allò que és important en nosaltres malgrat no formi part ni del tema ni de la vivència de Sant Feliu; i després acabarem amb el tema de poder compartir més profundament o el tema de la pregària que últimament anem deixant...

M: Sí, jo això no l’he viscut, no?

J: Això possiblement davant teu incomoda més, però quant al ritus es va creant aquesta certa repetició que configura l’espai i que ja t’afavoreix l’estat d’ànim. Ja no és dir “truco algú perquè he de compartir” sinó que et portes a estar allà i com tot fa que sigui normal allà, mirar la setmana enrere, o mirar la propera i projectar... Sense saber lo que és la definició...

M: Clar, a veure, aquesta pregunta us l’he de fer perquè diguéssim que jo sí que ho considero, però he de veure què considereu vosaltres perquè si jo en el meu treball poso “el ritual no se què” pot quedar com que és una invenció de l’etnògraf a no ser que tingui, diguéssim, el vist-i-plau dels seus... d’allò. Per això us la faig.

J: Jo, sóc un dels impulsors. Tota la por (tampoc sé quina és la paraula tècnica eh) de ritualitzar massa i de convertir-se en una repetició de rols jo sóc el que s’ha preocupat de que ho prepari no una família o una parella diferent sinó una persona diferent per marcar el seu estil, que hi hagi una diferència en continguts, perquè també això permeti una rutina en què ens emmarquem tots i que al final ens permeti expressar el que som. Em sembla que tampoc ho has vist gaire, no?

M: No, això t’anava a dir.

J: Quan ho preparem es nota absolutament diferent la forma de preparar-ho de cadascú, que no és ni bo ni dolent però és expressar el que som.

M: Sí? Perquè com diries...?

J: És clar, lo fàcil és: “que ho prepari el Miguel o que ho prepari el Jordi. El Miguel és el que més sap de teologia i el Jordi és el que té més lideratge”, o sigui està bé, però clar, bé o malament, jo ho faré a la meua manera que no té per què ser la que faria l’altre. I jo amb això sóc maniàtic de fer els calendaris i per això tenim un calendari.

M: Però després no... bé, almenys els dies que he vingut jo, perquè igual ja s’estava acabant no?

J: S'estava acabant, havia passat tot això, havíem canviat i fèiem... Però, sí que hi havia la intenció de que...

M: I em podries passar aquest calendari per què jo pogués veure l'estructura més o menys...?

J: Ara em connecto i et passo els documents aquests.

M: Val. Bé, com definiries la comunitat Sunday? O sigui, si jo no sapigués què sou, d'alguna manera, ni què feu, ni res, què em diries?

J: Jo et diria, si fores tu de l'entorn cultural nostre, que és un grup de revisió de vida, que això és una mica vell, dels anys 60, 70, però que és el que ho expressa més. Un grup on es comparteix en profunditat i s'està disposat a confrontar la pròpia vida amb la coherència del que som i del que fem. Si hagués de parlar en clau fora del nostre entorn cultural, diria que som un grup d'amics que comparteix un projecte, un projecte de vida, i que està disposat a que li governi i li condicioni tots els aspectes de la seva vida, des del lloc on viu, des de a què dedica el seu temps lliure, des de la manera en què es relaciona amb els altres, li gestiona els seus diners, etc.

M: Vale.

J: No sé si és la resposta que esperaves.

M: Ah no, no. Jo no esperava cap resposta, jo volia saber què deies tu. Bé, és una mica "más de lo mismo", primer et vaig fent les preguntes de diferents maneres perquè a veure si obtinc més coses.

J: És com els tests de personalitat, que et pregunten el mateix vint-i-cinc vegades.

M: Exacte, exacte. Bé, igual t'ho pregunto i tu diràs "pero es lo mismo?" i per mí sí "es lo mismo", pero bé. Què és important per tu de la comunitat? O sigui, què n'esPaus? Si hi ha alguna cosa essencial que diguis "ostres, això és el que necessito d'aquest lloc. De l'altre en puc prescindir però això és bàsic"?

J: La pregunta és a mí, això és individual eh.

M: Sí, sí.

J: Per la meua manera de ser, que a mi em costa molt compartir amb altres persones, jo valoro molt un entorn de confiança en el qual pugui mostrar com sóc i pugui mostrar les meves febleses o les meves incoherències, o... és una cosa que valoro molt. I ahora també valoro més o valoraria molt que aquest mateix entorn em pogués arribar a qüestionar, que em pogués arribar a... corregir no és la paraula, a qüestionar o a suggerir punts de conflicte i d'incoherència, que això encara no hem arribat en aquesta situació però crec que és l'entorn possible on això es pugui donar. Sí, per mi això és l'important.

M: Llavors per tu és important, quan ara parlem d'entorn de fe i de cristianisme, és important el temple?

J: No.

M: No. No el consideres un espai sagrat.

J: No, no. Això ja com a visió meva. Eclesiologia no, en absolut, en absolut. És que precisament una de les barbaritats del cristianisme és aquesta. Perquè el temple és la humanitat, el temple són les persones, d'una manera més teòrica el temple és precisament la persona que necessita. Convertir el temple en el que és ara això és paganitzar que era el que es feia abans, el que precisament Jesús quan va venir va qüestionar. Si has llegit el sentit que tenia el temple de Jerusalem en aquella època, el temple era el lloc sagrat en el qual només podien accedir... hi havia tots uns espais concèntrics; els gentils, que eren els laics actuals, només podien entrar a la primera corona, les persones ordenades el que tenien era una grada, i al mig estava el que li deien el *sancta sanctorum* que era el que contenia l'arca i allà només hi podia entrar el subsacerdot. Doncs tota aquesta paganització és el que Jesús ve a dir "escolta jo això ho destrueixo perquè no és gens símbol de..." I ara han reproduït exactament el mateix. I això és ideològic però una religió on ens posem de genolls davant d'un senyor o davant d'un tros de metall o davant d'un tros de pa consagrat però podem passar al costat d'algú que passa gana sense mirar-lo, això és una fal·làcia i és una barbaritat. Per tant, clarament el temple no...

M: Però saps què passa, que jo el que veig és que, o sigui, el tema aquest que m'has dit que lo sagrat és la gent i no el lloc en sí, també m'ho va dir el Miguel això. I ja quan m'ho va dir ho vaig pensar, "clar, però, la sacralitat des de la meva perspectiva es contagia molt". Per exemple, aquest pis, o igual casa vostra, per mi és sagrat i sempre serà una mica sagrat perquè evidentment lo sagrat no és el pis en si, sinó el fet que estigui vivint amb la meva parella, és el meu primer pis...

J: La vivència.

M: ...la meva vivència. Però clar, la sacralitat es contagia una mica. Si ara vingués una grua i ensorrés l'edifici hi hauria una part important per mi, sagrada podríem dir, que s'està destruint també, no? I llavors una mica, vosaltres, els que m'heu dit que no, no li doneu gens de rellevància, vull dir que si ara es destruïssin totes les esglésies del món, o tots aquests...

J: Tant de bo es destruïssin, t'ho anava a dir. Perquè és sagrat en quant afavoreix la trobada amb les persones. Jo, per exemple, de la meva infantesa, o de la nostra infantesa, joventut, has sentit parlar de la casa de Parets on viure molts anys.

M: Sí.

J: El racó sagrat per mi, ho he explicat moltes vegades, era el racó de la barbacoa. Era una casa maca, era una casa d'aquestes de quatre vents, i a la part de darrera de la casa estava la barbacoa i hi havia una taula i molts diumenges fèiem allà el dinar. Per mi, no únicament per la barbacoa, sinó per tot el que significava de les moltes sobretauls, de l'estona de preparar el foc, que m'agradava molt, la sacralitat estava en tot allò que hem viscut, evidentment em dol, però el que era important no era la barbacoa sinó que era el que ens permetia viure o el que testimoniàvem. Aleshores dic: el pis t'importarà, però quan tu sacrificues la teva parella pel pis... Per això, evidentment un espai on ens poguem trobar tots té molt sentit però si és aquest espai el que condiciona absolutament tot, és el que té. Per tant a mi no em doldria absolutament gens el treure'ls. Sí que crec que des d'un punt de vista energètic convé tenir espais dedicats; i és un dels somnis d'algun dia poder viure en una casa on tinguem un espai de meditació propi que no estigui alterat pels sorolls del dia, això seria l'ideal. Si ho miro així, hauria de ser el temple, però clar, no em puc oblidar que tot està configurat amb l'altar, amb la figura de l'altre i se'm destrossa o m'impedeix veure com això seria. Que ha d'haver-hi aquests espais de calma, de trobada, separats, aquests espais de meditació, clar que hi ha d'haver-hi i hauria d'estar salpicat, tota la ciutat esquitxada d'aquests espais per poder-te trobar, però per un preu que jo no...

M: Una cosa que has dit, que aquesta no la tenia prevista. M'has dit que t'agenolles davant del vi o del pa... però que després passes i veus un pobre. Llavors, quin és el paper que tenen aquesta gent desafavorida? Quin és el paper que tenen segons la vostra creença o la vostra forma d'entendre la vida? Perquè, clar, amb la comunitat he fet projectes tipus el punt de referència... No sé, també la Patrícia està ficada en voluntariat de presons, no sé què... Vull dir, que m'adono que realment teniu un compromís social o almenys el voldríeu tenir o almenys teniu una manera de pensar el món en què...

J: Tenim una inquietud.

M: Exactament. I en realitat, perquè llegint el llibre aquell que em va passar el Miguel, quan es refereixen a pobres en realitat s'estan referint no només a pobres sinó a persones que estan marginades, és a dir, siguin pobres, malalts... igual tot aquell sector que la població estàndard margina o no té en compte. Tots aquells necessitats, per entendre'ns. O són només pobres?

J: Aquest és un tema també ideològic i que et donarem opinions diferents, persones diferents. A veure, el sentit aquest del pobre... és a dir, la igualtat, en el sentit de la igualtat d'oportunitats, és un repte i nosaltres hem de compadir-nos davant d'aquestes persones que no tenen les mateixes oportunitats. Evidentment sempre hi haurà el que prengui males decisions, el que tingui una inclinació a no créixer o no fer-ho bé, però si més no nosaltres hem

de lluitar i hem d'evitar i hem de denunciar totes aquestes situacions de desigualtat. Evidentment no és la pobresa només material sinó bàsicament el pobre, l'entendem com el que pateix algun tipus de desavantatge, sigui política, sigui social, sigui... la dona és un candidat perquè la majoria de les societats viu subjecte, i viu... Per tant davant d'això ens sentim cridats a denunciar-ho, a acompanyar-ho i... Hi ha una relectura que a partir d'aquí, que queda molt clar un necessitat és, però evidentment tots som necessitats. I possiblement el Bill Gates, en el fons de la seva ànima és una persona que possiblement també necessiti que algú el consoli i tindrà els seus moments d'infelicitat i que caldrà que algú li faci un cop de mà... I aquest argument portat al màxim fa que tinguem el tipus de societat que tenim. Evidentment que a tot arreu pots fer el bé, i que totes les persones poden fer el bé espiritualment i tots som pobres d'esperit, que són expressions que es diuen, però collons, hi ha gent que a més a més no menja, hi ha gent que a més a més sap que els seus fills mai tindran les oportunitats que tenen els fills dels altres, i això és el prioritari. Per tant és evident que tots som necessitats però hi ha una mena de desigualtat social i econòmica i d'igualtats que aquesta és la que mana. Per tant jo vaig a una zona rica i ja ho sé que la gent es mereix el consol de la fe, però no estem igual, no estem parlant del mateix tipus de... Per tant la teologia de l'alliberament diu "compte, que aquests són els autèntics pobres i lo altre són mandangues" i el que sembla és que tots som necessitats, i tots som pobres d'esperit i tots necessitem ajudar als altres.

M: La comunitat Sunday no té una inquietud cap a aquesta denúncia d'un món de desigualtats. Però creus que la comunitat té algun compromís?

J: Nosaltres, com a fet fonamental de la comunitat era, no només volíem ser un grup de persones. És a dir, una, que tinguéssim una relació humana molt profunda, una altra, que tinguem una relació espiritual en el sentit que té la pregària de confort, d'ajudar-nos, de calmar-nos els uns als altres, de deixar aflorar la potencialitat de cadascú... però l'altre tret fonamental era que el que ens distingís i ens unís, el fer quelcom visible pels altres. Llavors això eren les tres potes: la relació humana, l'espiritual i la social, que volíem des d'un incí que ens marqués.

M: I ara et faré una pregunta molt profunda, que bé, ja m'ho has estat dient una mica però és que, jo vull saber exactament. Has fet referència al tema de viure en profunditat, no? I per exemple, en Pau em va parlar de viure autènticament la fe. A què us referiu realment quan parleu d'aquesta profunditat o d'aquesta autenticitat? Ho puc intuir, però si jo fos tonta, com m'ho explicariéu?

J: A veure, és que no voldria només parlar de l'aspecte religiós. Totes les persones tenim una aspiració de vida (això forma part de la meua manera de veure-ho), que es diu el *ser*, que són

una sèrie de potencialitats, que normalment s'expressaria de la manera "jo només seré feliç si visc això en profunditat". Per exemple, jo sóc una persona servicial i a mi em surt de mena i només sóc feliç quan ho poso en marxa perquè és una cosa molt meva; altres té altre tipus de... I això configura la meva manera d'actuar i la meva manera de ser. Normalment vivim en una societat despersonalitzada que ens allunya de nosaltres mateixos i que tendim a confondre'ns i a no viure conforme amb el que som sinó conforme a normes, a inèrcies... El consumir seria un exemple, no només consumim perquè tenim sinó perquè vivim en un entorn que convida continuament a consumir i no sempre som capaços d'adonar-nos, i aquest seria només un aspecte. Per tant, el viure en profunditat suposa viure amb molt plena consciència del que som i amb una fidelitat al que és essencial a cada persona. Això seria viure. Si a més a més hi poses que són elements purament humans, tots som així. Per tant si fórem persones que tinguéssim un entorn profundament ecològic només seriem això si la nostra vida fóra plenament ecològica i en un entorn on no hi haguéssin residus, etc. En el nostre cas, que hi ha un component de fe també, això ha de ser *per se*, i si per exemple tu tens aquesta inquietud social el que no pot ser és una cosa que vagi fent *run run* però que afecti les decisions importants de la teva vida. Per tant és una ajuda a dir "aquesta inclinació que jo tinc, aquesta aspiració que jo tinc", aspiració essencial que diuen els teòrics, "necessito l'ajuda del grup, que t'ho recorda, que et dóna ànims, que et dóna forces..." Per tant viure en profunditat significa viure en fidelitat amb l'essencial. Que, insisteixo, per un socialista significarà una cosa, un nacionalista significarà lo altre, un ecologista significarà lo altre, una feminista significarà diferent... Però tot és sempre viure amb honestat, a mi m'agrada molt la paraula fidelitat al que som. I aquest és el sentit de viure.

M: Clar, he quedat potser com una mica estúpida, jo sé el que vol dir viure en profunditat, però volia saber la vostra...

J: Clar, t'obliga molt a desprogramar-te. Jo cada vegada estic més en un procés de desmuntar tot el que tenen la fe i la religió com a història i entendre: "per què tens una necessitat de pregar?". Perquè tens una necessitat de calmar-te, perquè l'ego et governa la teva vida, a sentir molt més el que el teu cos et parla... Això és el que intentes, això és important. I a la nostra vida res no et convida a meditar perquè vivim molt accelerats. Un grup t'ha d'ajudar amb el que potser amb les teves forces no tens suficient, ni amb les de la teva parella.

M: Vosaltres coneixeu el moviment del New Age?

J: Sí.

M: Sí? Perquè m'estàs dient coses que em recorden molt a... Bé, a veure, més que res pel tema aquest del molt espiritual, o molt de profunditat. A veure, que això és una pregunta que no penso posar en el treball ni molt menys, però no sé, m'està fent...

J: El New Age, en els entorns nostres és molt pejoratiu...

M: Ah, sí?

J: ...i jo no el veig tant pejoratiu. El New Age per mi, simplificant, quan parles del Cosmos i quan parles de l'Univers i que jo sóc un amb l'Univers, tendeixes a oblidar-te del teu entorn i això és una cosa que la teologia de l'alliberament deia "nosaltres no hem d'interioritzar molt, hem d'exterioritzar més". Per tant, si el que em porta és a la introspecció, i per tant a mirar-me jo, i jo formo part de l'Univers... El moviment New Age portat al màxim et despersionalitzava o et desmarcava del voltant. Per tant sóc jo que viu en un entorn còsmic, expressió que es diu molt, però home, nosaltres som els que creiem que és només en el fang quan trobem realment el nostre sentit: al costat de la gent, al voltant de la gent, acompanyat...

M: Val, val, fantàstic. És que em faig un lio de si realment el que busqueu és aquesta millora personal i quedar-vos allà, però no, en realitat el que tu m'estàs dient és d'exterioritzar-ho cap al teu entorn d'alguna manera, no?

J: Tu has de millorar personalment però no per sentir-me jo un angelet...

M: Exacte!

J: ...sinó perquè al final és... Un teòleg molt bo diu que és un camí continu del meu interior per projectar-me a l'exterior i quan estic a l'exterior hi he d'anar, i he de fer un viatge continu del jo a fora i només té sentit viatjar així... clar, quedar-me en mi per quedar-me jo no en té, i viure normalment cap a fora tampoc té cap sentit perquè deixo de ser jo i em converteixo en un servent dels altres sense jo créixer. Per tant, l'extrem del New Age són les floretes i el *happy happy*.

M: Què, tenies pressa o què Jordi? (riu)

J: No, no, no!

M: Ja queda poc eh, ja queda poc. Vosaltres sou catòlics?

J: Sí, de tradició.

M: Teniu moltes coses del protestantisme, o no? Jo no en tinc gaire idea, però pel tema aquest de no caler el capellà, les trobades, i no sé, bé... me'n recordo d'alguna frase que vas comentar el dia de la valoració de les misses, que vas dir: "jo no necessito que un tio em digui quan m'he d'aixecar o quan m'he de"... no sé què. Que aquest és una mica l'esperit que sorgia del protestantisme, almenys a nivell inicial. No sé si teniu...?

J: Sí, sí. És que no vull fer respostes molt teòriques, però...

M: Tu fes eh, fes respostes teòriques. Així aprenc!

J: És que això són frases fetes que al final no... Catolicisme vol dir "universal", per tant jo sóc catòlic en quant crec que existeix...

M: Catolicisme vol dir "universal"? No ho sabia.

J: Sí, sí. El sentit del catolicisme és la universalitat, la vivència universal. Passa que uns ho viuen com a imposició i altres ho vivim com la possibilitat que això s'estengui i que tingui una resposta, que abraci a tothom i per tant s'adapti a totes les... Per tant jo sóc catòlic en quant em sento una crida a una vida universal i jo sóc el que crec que té un sentit d'una Església universal i que ens sentim tots germans, no només el meu grupet sinó absolutament tots. Sóc profundament protestant perquè crec que la vida s'ha de viure en una contínua revisió del que fem i que les tendències a reproduir un model de poder han d'estar sempre alerta. I sóc evangèlic en quant que crec que de tant en tant hem de desproveir-nos de tot el que no és essencial i quedar-nos amb el que és. Per tant jo em sento culturalment catòlic i no em costaria absolutament res anar-me demà a una església protestant i fer-me protestant. El que passa que no és... ens toca viure així. Aleshores sap greu que tot el que s'entén fora, dol que em circumscriguin en aquestes formes d'església.

M: Vale, les dues últimes preguntes. Què seria i com una missa ideal per tu? O sigui, una pregària, no cal que sigui...

J: Nosaltres estem molt feliços de la celebració que vam fer pels 25 anys nostres perquè creiem que vam expressar el que havia de ser: un espai de compartir, un espai de trobada, un espai de creixement... Vam estar durant un temps amb un grup que feien meditació hindú, vam estar molt propers, i tenim una experiència d'un cap de setmana que vam estar a Arbúcies. Són d'aquests de l'"om", d'estar així tot el sant dia. Vam estar tres dies sencers.

M: Ostres, i ho vau aguantar això?

J: Sí, jo molt millor que la Patrícia. Per la Patrícia, al moment està bé, però a més et demanen que estiguis en silenci tota l'estona i a ella això li costava molt. Però jo tinc aquesta sensació d'estar 70 o 80 persones en meditació en una sala (meditació hindú eh, no era cristiana) i brutal el que se sent. És un sentiment de dir, quan entres en vibració profunda, (això sona de New Age), això es percep i es reforça. Per tant jo crec que la comunitat és això, és entrar en sintonia, el que t'ajudi, el poder-te expressar, el construir quelcom, no als artificis de l'adoració, als artificis del poder ni del...

M: O sigui que una missa ideal, mai podria ser individual, no?

J: Mai, mai. És l'altre convenciment. La comunitat és el lloc en el que es fa real el fet de viure una fe i un compromís. Això no es viu individualment perquè és la comunitat el primer espai en

el qual hem de créixer, hem d'aprendre a compartir, a confrontar-nos, a pactar, a acceptar-nos els uns als altres... Per tant jo sóc dels que creu que és profundament necessària l'existència de comunitats.

M: Val. I la última pregunta. Què t'ha aportat la comunitat Sunday? O sigui, alguna cosa que igual sense haver-hi participat, sense formar part d'això no faries, no faríeu amb la Patrícia. Per exemple, el tema del punt de referència: ho haguéssiu fet això sense estar en aquest grup?

J: Bé, jo diria que deu n'hi do el que... una de les coses que nosaltres estem contents i estem feliços és que malgrat els molts anys nostres, sempre volem canviar i no estem instal·lats i estem disposats a... I això som de mena, eh. Possiblement la comunitat ens ha ajudat a integrar aquests aspectes en una perspectiva molt global, que abans no ho fèiem, eren més decisions personals o eren decisions individuals. Per tant la comunitat ens ha aportat aquesta il·lusió de creure que podem canviar coses, de que sempre estem a temps de fer quelcom nou, de que la història passada ens condiciona però no ens determina. A mi m'ha renovat la confiança en el futur.

M: Vale, doncs ja està.

J: I després també el fet que malgrat els nostres anys de tots plegats, el tenir amics en aquesta perspectiva del coneixement profund d'un a l'altre i de respecte, doncs jo crec que això és un regal i el poder-lo trobar és un tema per mi molt important.

Entrevista Patrícia 2011

Marta: Vale, la deixaré aquí perquè és més important que se't senti a tu que a mi. Doncs mira, t'explico, primer et faré una sèrie de preguntes a nivell d'història personal i després ja et preguntaré més coses de contingut i de forma tant de les misses com de la comunitat. Bueno, doncs la primera: Com van començar les misses familiars?

Patrícia: Com van començar?

M: Sí.

P: La meua història amb les misses familiars?

M: Sí.

P: Doncs quan vam arribar a Sant Feliu, nosaltres sempre hem estat molt implicats amb la parròquia... Volíem participar activament, no ser membres passius de la celebració sinó participar o implicar-nos o fer alguna cosa més. I el primer que vam fer quan vam venir a viure a Sant Feliu va ser anar a la parròquia, ja que teníem el costum d'anar a la missa, i el primer ens vam presentar al rector. Li vam dir que estàvem allà a disposar, no? I, bueno, vam

començar a anar a la missa. Allà ens vam trobar un grup de gent que estaven implicats, que cada dissabte es trobaven i organitzaven aquestes misses especials, que eren una miqueta més participatives que tota la resta de celebracions, la missa de cada setmana. Llavors clar, perquè el nostre interès, i també de cara als nanos és que ho visquessin d'una altra manera, que no fos tan passiu... sinó que volíem un tipus de celebració, volíem sentir d'una altra manera, fer més compartit, més viscut encara que fos... A l'hora d'escoltar o sentir la paraula, també donar-li un sentit, donar-li... a veure què et diu cada vegada que vas allà, reflexionar sobre la teva vida des de l'evangeli.

M: Vale. I recordes el primer dia?

P: La meua memòria... (riu) Sí que és cert que em sembla que com sempre jo sóc més "me tiro para atrás" i el Jordi sí que va anar-se'n llençat a parlar amb el rector que hi havia llavors, que es va adonar que hi va haver un canvi de rector. Això t'ho va explicar el Jordi? No.

M: No me'n recordo (riu).

P: Hi va haver un canvi i ell es va presentar i llavors va dir: "no, no, és que jo ja me'n vaig", com que hi ha un altre que vindrà.

M: No, no m'ho va explicar.

P: Sí que sé que ell es va llençar a parlar de seguida i em sembla que ben bé no estava el rector; hi havia un senyor gran i li va dir: "bueno, però vingui a parlar amb no sé qui". I ens van explicar això, que estaven de canvi. Però no, jo m'ho vaig mirar una mica "desde atrás", jo sóc bastant menys llençada.

M: Vale, i...

P: Si vols t'explico una mica més la història.

M: Sí, tu explica el que et vingui de gust.

P: Bueno, res, perquè quan ja vam començar a conèixer la gent.... jo crec que, jo almenys eh, jo parlo de mi, em vaig sentir atreta per la gent que era com nosaltres, la nostra edat més o menys, i el que ens va animar més és trobar a persones que com nosaltres, ens impulsava el mateix i que ho volíem viure d'una altra manera. I veure això, que hi havia un grup de gent bastant nombrós, cosa que segons quines misses o quines parròquies, nosaltres veníem de llavors de Sants-Les Corts, de les maristes, que alguna vegada havíem anat a missa, però... A la parròquia de Les Corts no havíem anat mai i la de Sants, però no la coneixíem gaire... Llavors aquí hi havia un grup de gent bastant afins a nosaltres, i ens va atraure això també i veure que també amb els nanos fèiem... estàvem bé, es feia d'una altra manera. I sí que lo de oferir-me a dirigir cants va ser més endavant perquè a mi em costava molt, em feia molta vergonya això de sortir a davant. I va ser que em vaig llençar i bueno, per mi va ser espavilar-me una mica i dir:

“bueno no passa res, posar-se allà davant i dirigir cants” i fins i tot m’ho passava bé. O sigui que també tenia un alicient.

M: I, vale, algunes preguntes que et faré en realitat ja sé la resposta perquè com que he parlat amb vosaltres moltes vegades... però igualment et faig la pregunta, vale?

P: A ver si te respondo de otra manera.

M: (riu). I com les sents ara les misses a l’actualitat?

P: Fatal (riu). Fatal.

M: Creus que...

P: Me estoy volviendo me parece que atea (riu).

M: Vale, “cree que se está volviendo atea” (riu). No, però em refereixo, la missa ha canviat o vosaltres heu canviat o les dues coses?

P: Hem canviat... sí, no, jo crec que hem també nosaltres. El motiu també del que han canviat tant de rector, o sigui, va haver un temps molt estable amb un rector que tampoc és que fos el...

M: Ja, el revolucionario...

P: ...el revolucionario, ni que nos dejara hacer grandes cosas i tal. Però era un rector amable, que ens va fer sentir que nosaltres també érem Església. Jo sempre ho dic que amb el Pau, era un home gran, un home d’aquella una època una mica més progressista, dels que sí que deixa implicar als laics amb tot i sí que recordo que quan ens vam, ens va convidar a formar part del recolliment de nuvis, doncs ell ho deia i jo recordo i sempre ho dic i ho deia amb els nuvis: “es que yo estoy en contra de los cura, el papa i yo esto no creo...”. Sentir que tu també ets Església, tu i la resta. O sigui que no és el cura, el papa i tal. Llavors sentir-nos Església, sentir que també nosaltres som i que també podem ser veu d’una Església diferent, d’una Església que interpreti l’evangeli d’una manera diferent, que visqui d’una manera diferent, que interpreti... No sé, que sigui més activa, més... més propera, més propera a la societat, més... no? I ell, de fet, durant aquesta temporada ens va fer sentir així, no? I realment ens ho creïem i per això va ser una etapa bonica que fins i tot podíem compartir sopars, o un dia ens vam reunir amb el Pau també a debatre sobre el Código da Vinci.

M: Ah sí?

P: Això no t’ho ha dit ningú?

M: No.

P: I coses d’aquestes fora de no només les coses de la missa, de... sinó temes diversos, doncs de tant en tant ens reuníem, fèiem els sopars i a part doncs debatíem sobre això. I a ell era una persona que li agradava el debat, el poder que cadascú digués la seva opinió. Llavors hi havia

algo més per compartir que no fos... I era d'un igual a igual encara que, bueno, sempre era el que oficiava i tal, però ens feia sentir més com igual, no? Llavors en aquella època, ja no et qüestionaves segons quines coses perquè, no funcionava tot bé però no et qüestionaves i et semblava bé i estaves bé. Fins que ja han sigut els canvis de rector i anar a peor, de peor a peor i de peor a peor. El canvi de l'església de Sant Feliu a catedral.

M: M'estàs traient una altra pregunta, Patrícia (riu). No, digues, digues.

P: Fes-me l'altra pregunta.

M: Ah, no no no, que l'altra la tinc més enrere.

P: (riu)

M: Però és una pregunta que faig del tema aquest de...

P: Home i tant, sí.

M: Però digues, digues, digue'm a veure.

P: Aquests canvis que al final ja et cansa tant, et cansa tant, que dius mira, que s'ho facin perquè no tens ganes. I realment jo, ja he arribat al límit, almenys hem arribat, hi ha hagut un debat, no? I ja ho qüestionaves ja del tot i no trobes sentit a res. Perquè ja s'ha arribat a allò de dir bueno, mira, si és igual, no té sentit, no tindrà sentit mai i d'aquesta manera no té sentit. I que potser tampoc ho necessites en el fons perquè ja vius la teva fe d'una altra manera.

M: Patrícia, aniré a buscar unes altres ulleres, vale? Un moment eh, vaig un segon...

P: Vols que pari això?

M: No, no, no, no, no, perquè trigo res, ni un minut.

P: Escolta, saps que no trobo jo la meva grabadora?

M: Ah, no?

P: Potser... no, no, no es va...

M: Jo us la vaig tornar. Sí, aquesta me la van regalar per Nadal i...

P: Sí, sí, sí.

M: No sé.

P: Anava molt bé.

M: Sí anava molt bé la vostra. Bueno aquesta també, però... Saps què passa que aquestes ulleres igual, com que he d'anar mirant l'ordinador... Ara et riuràs de mi eh amb aquestes (riu).

P: Per què?

M: Perquè són molt velles. Però...

P: Quines?

M: Aquestes.

P: Velles? Doncs aquestes són les de sempre, no?

M: No. Aquestes no me les havíeu vist mai eh.

P: No? Doncs són...

M: No perquè les altres que tenia igual eren negres una mica més...

P: Són clàssiques. Estan bé.

M: Sí, aquestes són... me les vaig comprar quan estava fent batxillerat jo. Però estan molt menys graduades i per mirar l'ordinador i mirar aquí em van millor. Val. Seguimos. Vale, i com va començar lo del Sunday? Que m'han dit que és [súndaj], no [sándej]. Jo ho deia en anglès...

P: Li hem dit [súndaj], [sándej]... [súndaj]. Com li diem? [súndaj]?

M: M'han dit [súndaj], sí. Pronunciant-ho com...

P: [súndaj] perquè al Miguel li agrada pronunciar [súndaj]. Les paraules tal com sonen. Però de fet és [sándej] també, perquè en anglès... Bueno, perquè ens reuníem el diumenge. Com va començar? De la parròquia vam dir: "va doncs podríem a part de trobar-nos els diumenges podríem trobar-nos..."

M: Dels diumenges vols dir... els dissabtes.

P: Ai, els diumenges... els dissabtes! Podríem trobar-nos per parlar a casa d'algú i fer una miqueta de debat i fer una mica de grup, de més profund, de més... lo que és assistir a la missa amb tot el ritual i tot això... Sinó que fer temes diversos, tractar-los, discutir i treure una miqueta de filosofia, si vols, de la vida. I ens vam reunir i potser érem, érem molta gent, érem varies parelles i potser ens reuníem quinze persones. No sé si t'ho han dit així. Érem molts. Llavors clar, érem molts, i sí, ens reuníem i recordo que havíem anat a casa del Pau i la Mònica, que llavors era més petita, i allà ens reuníem molts. Què passa? Que primer no ho teníem bastant organitzat, que érem molta gent i els interessos eren molt diferents. Hi havia gent que ja li estava bé anar a parlar per parlar i hi havia algú que s'enrotllava més del compte i no s'implicaven personalment. Tot era molt més teòric, nosaltres... es feia com molt teòric i al final no veies que traiéssis res de profit per la teva vida o del teu creixement i... Bueno potser també perquè érem molta gent. I sí que llavors hi havia un... un que al final es va morir, el marit... Andreu. Andreu se llamaba?

M: Sí, me'n van parlar d'aquest.

P: Que... que ell deia: "home doncs a mi m'agradaria..." Interessos diferents en el sentit de que a ell li hagués agradat algo... Ell tirava cap a algun projecte, algun comú del grup, un altre "no, no", que ja li estava bé per mira... temes i... I això es va iniciar abans que el Miguel i la Maria marxessin a Equador. Després van marxar i aquí ja hi va haver una mica de bajón perquè realment ells eren com líders bastant... van iniciar, ho van animar, el Miguel va animar bastant en aquest tema. I nosaltres secundàvem. I allò que va haver una temporada que no ens

reuníem gaire i amb el Ferrán “ah, doncs podríem tornar-nos a reunir”, i no sé si vam fer alguna reunió sense que estiguessin el Miguel i la Maria. Però bastant poc. Llavors quan ja van tornar ells dos, ja ens vam reunir amb ells dos perquè volíem fer algo diferent. I vam començar a fer grup Miguel, Maria i nosaltres. Quan vam dir “ostres, és que podríem ampliar el grup” ho vam comentar a la resta però la gent no ho veia clar. I llavors, particularment sí que ho vam comentar al Pau i la Mònica i ells es van afegir a aquest projecte que encara s’estava elaborant però que no era clar. I com ens reuníem els diumenges, doncs ens vam dir [súnde] (riu) perquè no teníem el nom, i el Pau “pues somos los [súnde]” i ja està. Y yo todo el rato: “¡que no me gusta el nombre! ¿Ponemos otro nombre?”

M: (riu) Per què no t’agradava el nom?

P: Perquè era molt tonto, no tenia sentit. No sé, un nombre bíblic o algo que tenga que ver con el crecimiento o yo qué sé...

M: Bueno però [súnde] té... la llum del sol...

P: Sí, però no era aquest motiu.

M: Ja, no era per això, no?

P: El motiu era el diumenge i ja està. I al final ara ens reunim els dilluns i no ens diem [mónde]. És [mónde]?

M: No, no, no... És sund... Ah sí, sí! Dilluns és [mónde]! Pensava que deies... Sí, sí, no us dieu [mónde], no.

P: I després li vam dir al Marcos. La veritat que el tema del creixement del grup, clar, veiem que si és grup petit pots treballar més personalment. Em preguntaràs sobre com vam començar, què vam fer... i tot?

M: Sí. Ara t’ho anava a preguntar.

P: Doncs pregunta.

M: Com s’estructuraven les trobades, què fèieu aleshores, sobretot al princ...

P: Abans?

M: Bueno, un cop ja éreu els sis o els set amb el Marcos, vull dir...

P: Bueno, vam començar per la cosa... nosaltres hem participat en molts grups, com a parella, sí, o sigui en diferents grups. També veníem de formar part d’un altre grup que era un estil a això però que ja havíem deixat, que volíem algo diferent... I perquè també volíem la proximitat i la facilitat que suposava fer-ho a Sant Feliu. O sigui la idea també de crear aquest grup era perquè era, a part de que la gent la trobàvem interessant i que podíem créixer i podíem compartir junts, és la proximitat, a Sant Feliu. El grup que abans teníem doncs era gent de Barcelona, l’esforç que suposa de trobar-te i desplaçaments, no tenir... O sigui, l’anar caminant

és una avantatge. Llavors, ja que ho teníem aquí, “perquè no amb la gent d’aquí fem un grup i ja està”. I per això ja vam deixar aquest altre grup i l’estructura de què fèiem i com ho fèiem a les reunions era una mica semblant, reunir-nos igual que ens reuníem amb aquest altre grup doncs comentant un llibre... ben bé no fèiem lo de les pregàries però sí que cada sessió, cada vegada, la preparava... Ens reuníem un cop al mes amb l’altre grup, no era setmanalment. I cada cop ho preparava una parella o sigui que l’estructura era aquesta. El que vam fer primer va ser seguir un llibre, no? Em sembla que sí. Vam seguir un llibre petit i hi havia unes preguntes i preparàvem allò.

M: I quin llibre era?

P: Algo de los pobres, es que no me acuerdo... de Dolores Aleixandre, un llibre. Si vols ja t’ho diré eh.

M: Vale.

P: Que et feia reflexionar sobretot del tema de la pobresa i de la realitat aquesta. I després va ser lo de la... exercicis aquests d’estar por casa, de la vida ordinària que també amb diferents... amb lectures... lectures de l’evangeli i lectures lliures també, feien reflexionar sobre diferents aspectes. I anàvem seguint el llibre. Clar, això és lo fàcil.

M: I després parlàveu una mica de les vostres coses o només seguíeu el llibre?

P: Sí, perquè molts cops... o sigui primer fèiem posada en comú de com ens ha anat la setmana. Així sí que sempre ho hem fet així. O sigui com ens ha anat i si hem tingut algun problema, compatir una mica la vida i després doncs el tema. Però realment, al final era, que si... si eren dues hores, doncs una hora la dedicàvem a compartir el que havia passat durant la setmana i l’altra hora el tema, no? I que molts cops sí que el reflexionar el tema et porta a la vida o al revés no? O sigui és que es pot reflexionar a través de... bueno, el text diu “mira, m’ha passat una cosa aquesta setmana que té a veure amb això, no?, amb aquest tema o amb això que estem reflexionant avui”.

M: Una pregunta que no la tinc aquí apuntada, que se m’acaba d’acudir ara, però... llavors quina diferència hi ha exactament entre el grup aquest i un grup d’amics? O sigui...

P: Clar.

M. Realment si el que feu és compartir les vostres experiències, el que us ha passat durant la setmana, com us sentiu, no sé què... i després també igual parreu de temes més religiosos i tal però que els connecteu també amb la vida, el que m’estàs dient tu, no? Llavors no sé... o sigui, en realitat no veig quina és la diferència, saps?, entre constituir-se com a grup, com a comunitat o simplement tenir un grup d’amics.

P: És que jo no sé si a tu t'ha passat, no? Què passa, la majoria de grups d'amics costa que els temes agafin profunditat, o sigui que molts cops et quedes a la superficialitat eh, molts cops eh, no vull dir que tinguis una relació molt profunda amb algú i que... però el fet d'obligar-te a reflexionar sobre algo més profund et fa que treguis més suc de tot i que et plantejis temes que poden ser generals i acabar en lo personal o poden ser personals i acabar en lo general i entrelaçant allà la vida i tot, no? I jo crec que al final el que fa créixer és el que es mou per dins perquè al final tots som persones espirituals, o sigui, ho tenim a dins no? El que és creient ho treu d'una manera i el que no també perquè és que ho necessites per viure, per créixer i per tot, per la vida, al final és un camí espiritual i transcendent que veus que te n'adones que potser el que et passa d'una manera superficial sempre t'afecta a dins, no? I és escabar, és com si estiguessis escarbant per dins. Què passa, amb el grup d'amics passes per sobre "ah sí, me ha pasado esto lo otro, mira", o la crítica "oh, es que éste, fulanito, menganito, no sé qué...". I llavors no, no és parar-te amb allò, la superfície, si no anar a lo més profund i anar també amb una mirada diferent, no sé, una mirada també de, bueno, el que és creient, doncs sempre des de l'amor, des de la compassió, des de, no?, de no veure l'altre doncs mirar només la part crítica i quedar-te amb aquella façana.

M: Però les vegades que jo he vingut a veure-us, igual és perquè estava jo també eh, que això és possible, però tampoc he vist que parléssiu així de coses molt profundes. Igual perquè la època que jo vaig anar no es donava, perquè estàveu molt més liats amb el tema de la valoració de les misses o igual perquè també estava jo i tot plegat.

P: No, perquè era... sí, és veritat... Quan vam estar treballant el llibre dels exercicis de la vida ordinària hi havia preguntes més personals i al final t'havies d'implicar i havies de dir tu com et senties, i a més ho fèiem per escrit.

M: Ah, sí?

P: Clar, era la manera com treballàvem nosaltres amb el grup l'altre de Barcelona. I realment, al fer-ho per escrit, al treballar algo per escrit et fa que, clar ara no portàvem res escrit sinó que anàvem comentant el capítol no sé què, però... Potser sí que amb això ens hem deixat una mica, eh. Que abans érem més profunds. Ens hem deixat. I al fer-ho per escrit doncs t'impliques més a nivell personal, de tu, si a més... hi havia com una manera de fer que vam aprendre amb els grups de matrimonis, que era no parlar de "nosotros" o "tenemos que...", no, no. Jo, com a persona. "Ah es que tu a la gente, es que sí en general", no els altres sinó jo. Com em sento, què penso, què sento, què... I això era una regla bàsica de dir, d'explicar més tu com et sents com ho vius, què et passa per dins. I és veritat que ens hem deixat amb això perquè, jo sempre he dit eh, a mi m'ha servit el fet d'estar en grups així, també m'ha servit per

conèixer més el Jordi perquè a vegades el Jordi és més tancadet i no... A mi m'ha ajudat, a part de a mi, per veure el que em mou per dins, amb els meus alts i baixos, no? Però m'ha servit també per conèixer... em sorprenia, no? Coses que deia, i ostres "ah, sí? Te ha pasado esto?" Pues es que no hemos tenido tiempo ni de pararnos ni de comentar lo que esto i otras ahora lo escucho, o lo leo... no "lo leo", lo escucho i digo... ah, pues mira. Ostres sí que ronca.

M: És que entre que està iaio i que té el problema aquest de la respiració...

P: Ronca, ronca de verdad.

M: Ronquen tots els gossos eh, però. La Darka ja comença també. I somien i... amb coses.

P: Doncs això que... Jo crec que ens ha ajudat als dos per... també...

M: Després et preguntaré eh més d'aquest tema, però ara em deies que igual heu perdut una mica en profunditat. Creus que hi ha hagut algun altre canvi també de la comunitat aquesta o no? O més o menys seguiu igual l'únic que en tot cas ha estat el tema aquest de la profunditat?

P: Home, s'ha d'anar amb cuidado perquè el fet de que... clar, les misses familiar sembla com si fóssim un grupo un poco élite no?, decir "parece..." I des que muntem aquestes pregàries obertes... amb això de les misses familiars hem sigut tots molt radicals, i hem anat molt... sembla així como un poco de élite o de separación. I como que... s'ha de cuidar això de que no tornar-nos tampoc raros o... I que a més tampoc tenim, per exemple jo sé que hi havia un nano que em sembla que sí que tenia ganas d'entrar. O sigui que no tenim un criteri de dir "bueno, fem més obert o convidem a més gent..." De fet sí que vam convidar a la Maria...

M: Ja, i al Xavi.

P: I al Xavi i ells al final van dir que no, però... Que no tenim ni un límit ni sabem cap a on anem, o sigui, serem més nombrosos? O no? O què? De moment, mira ens anem reunint, o sigui anem veient el què.... però bueno, sí que...

M: Milloraries algo tu de la comunitat? O no?

P: És que clar al final ja t'acostumes, però hi ha moments, moments bons de... Ara ja ens anem coneixent, ens coneixem una miqueta més... Sí que potser no treballem tant com abans, ens hem tornat més... bueno, el moment no és el treball fet durant la setmana sinó el trobar-nos i el poder parlar i el poder explicar "doncs mira he fet això, he fet lo altre". Si realment s'està tornant més grupo de amigos, de compartir... Però és curiós perquè cadascú té els seus amics i té el seu ambient eh, també. Però ens trobem allà. O sigui no és que hi siguem perquè anem de vacances junts ni anem... no. Sinó només ens trobem per això. Sí que compartim moments determinats i... però no... cadascú té el seu ambient, i els seus amics, les seves vacances i sortides i... I són diferents.

M: Per què ho dius això que sou diferents?

P: No, dic... El Marcos realment porta un ritme molt diferent al nostre. Nosaltres tenim els fills grans, els altres són petits. Potser els més iguals són el Miguel i la Maria i el Pau i la Mònica però encara i així també el Pau i la Mònica tenen també algun altre grup.

M: Ah sí?

P: Sí, però no es reuneixen tant, no? O sigui, és realment bastant... cómo se dice... exigente en el sentido de cada setmana... no hi ha gaires grups que es reuneixin cada setmana. És bastant exigent en aquest sentit. I sí potser hi ha algo de cansament perquè sí que a aquestes hores estàs cansat... i ara no treballem tant com abans. Abans ho portàvem tot per escrit potser el començament que tenies més ganes de que... Hi ha també Miguel y Juan pues que lo hacen siempre muy bien (riu), les hemos puesto los cartelitos de "los buenos del grupo"... no, los buenos no... pero... El Pau que va siempre a su bola (riu). Esto va a salir?

M: Per cert quin nom volies que et posés al final?

P: Com era, Ariadna no?

M: Ariadna t'agrada? Segur que no en vols mirar un altre?

P: No, ja està bé. O Jordia.

M: Ah, vam dir Jordia al final no?

P: Jordia.

M: Vale. Llavors creus que hi ha una mena de fil conductor entre el tema de les misses familiars i la comunitat Sunday? O sigui, en el sentit de que jo entenc que són dues coses diferents i el dia que li vaig fer l'entrevista al Jordi em va com dir en plan "em vas preguntant coses de les misses i de la comunitat però són dues coses diferents", em va dir no? I jo dic "ja, ja sé que són dues coses diferents però..." Et faig una pregunta, val? D'alguna manera el fet de participar a unes misses els dissabtes a les vuit ve perquè vosaltres voleu unes misses diferents de les tradicionals que es fan els dissabtes a les dotze, no et diré revolucionàries perquè sabem que no ho són però igual sí més alternatives o no sé, digue-li com vulguis no? I que igual aquest esperit més crític o més alternatiu també us ha portat a voler fer una comunitat, o no, saps? Vull dir el que pregunto bàsicament és si aquest esperit crític o alternatiu que heu tingut per apuntar-vos a les misses de les vuit també és el que us ha portat a fer la comunitat. O no?

P: No sé què dir-te perquè... a veure. Jo crec que va molt arraigado, no sé, a la persona, tant al Jordi com a mi mateixa. De que ens agrada potser el diàleg, el compartir, el no ser membres passius de... que sempre hem estat en grups i nosaltres sí que anàvem buscant un altre grup; i et deia, sortíem d'un grup per ficar-nos en un altre. I quan vam deixar aquell grup... I el tema de comunitat fa temps que ronda per nosaltres, o sigui de fet quan en Jordi quan era més jove,

jo no tant eh, però el Jordi quan era més jove i amb uns altres doncs ja es reunien per pregar junts o per comentar junts i ja havien pensat en el tema comunitat i amb aquesta parella doncs sí que algo va sortir; després lo de les Pasqües familiars doncs també, deia abans, va sortir un altre grup que també es diuen comunitat...

M: Però un moment, un moment...

P: O sigui que la idea de comunitat, de grup, ja va molt... está muy inherente a nosotros eh, com a persones, llavors el fet de... ha sigut una cosa d'estar aquí, d'ubicació, o sigui arribem a Sant Feliu, hi ha un grup de misses familiars i continua rondando en nuestra cabeza el tema de la comunidad, de grupo, de compartir... Y es una cosa que sigue su camino i es dona la oportunitat de fer-ho, perquè dèiem "ostres, doncs millor, si és a Sant Feliu millor, por qué nos tenemos que ir a Barcelona o irnos, yo que sé, con los de las Pascuas familiares... no, no".

M: Què és las Pascuas familiares? Què és, què és?

J: Bueno, també, o sigui és el mateix, és viure la festa més important de l'Església catòlica, és la Pasqua no? O sigui es viu lo que és la resurrecció, no? (riu) Ahora no me preguntes lo que es, pero bueno. És algo, jo crec que ja entra a dintre d'aquestes coses que se vuelven tradición no? de que celebres... els cristians celebren la Pasqua. I és la festa important. I clar la Pasqua celebrada a les parròquies és molt avorrida i llavors allà amb els maristes els joves es reunien... això no t'ho han explicat? No t'ho ha explicat ningú?

M: (riu) Bueno, però encara que m'ho hagin explicat, segur que m'aportaràs coses noves.

P: Bueno i els joves es reunien a celebrar la Pasqua. La gràcia? Doncs és fer-ho d'una manera diferent, continuem pensant que s'ha de fer d'una manera diferent, més viva, més participada i la nostra lluita és aquesta i que a més, si tu participes, tu pots viure millor també. El tema de pregàries, el tema de compartir, el tema de fer símbols o signes diferents i què passa que com que teníem els nanos petits també ho volien per ells perquè visquessin la fe d'una manera diferent, encara que després (riu) cada uno ha salido como ha salido, però és igual no? És una cosa que tens i ja està, no? I llavors després dels joves, que jo no vaig participar però el Jordi sí, d'aquí va sortir el grupet de famílies que dèiem "bueno, doncs ho fem amb els nens, fem Pasqües familiars". Anàvem uns quants dies, dijous, divendres, dissabte i diumenge, a celebrar, a fer como misas cada día diferentes con los niños. En què entraven, tipus catequesi, o tipus activitats diferents en què els nanos aportaven algo a la celebració referent a això i hi havien jocs, hi havien reflexions també, hi havia una persona que venia a fer una xerrada i reflexionàvem, debatíem i era ric. Ens podíem juntar doncs seixanta persones i després celebràvem junts. I llavors clar, és totalment diferent, perquè ja estàs en una casa de colònies, ho fas en un altre ambient. I llavors d'aquí va sortir un altre grup que també es diuen

comunitat, que és el Lluís, la Maite... bueno, una gent, més gent, que també coneix el Jordi. I aleshores vam dèiem (d'aquí Sant Feliu també van venir gent a celebrar la Pasqua) "per què no fem el grup, aquest grup, digue-li grupo, comunidad, lo que sea, aquí, per què no muntem algo així a Sant Feliu perquè està més a prop", pel tema de ubicació, no? I per això s'enllaça amb les misses familiars perquè la gent, agafem... bueno, "agafem", la gent que participa és d'allà, de les misses familiars, que també havien anat alguns a les Pasqües familiars. Tot és buscar maneres diferents de celebrar la fe, de celebrar el que tu creus que t'anima, et motiva o... I bueno, amb tot això sempre està la lluita per fer una celebració diferent perquè et deixin participar, perquè no hi hagi tanto incienso y tanta historia sino que... I al seu moment el Jordi Carles també deia, ostres, una manera d'estructurar l'Església diferent, moure els bancs, fer algo que sigui més atractiu perquè pels joves i els nens doncs no ho entenen això, no?

M: Sí, sí... És que en veritat jo no volia obrir l'aire però si obria el jardí la Darka es carrega les plantes.

P: Això és un aire... Bueno, ja t'explicaré després (riu).

M: (riu) No, és igual eh. Ai, a veure...

P: No sé si he respondido lo que...

M: Sí, sí, i tant, i tant, sí, sí. Vale, et vaig a fer una pregunta molt antropològica. Això ja li vaig dir al Jordi, val? No és tant una qüestió de que penseu en si això és o no és perquè entenc que això és una cosa meva, feina meva saber-ho... Bueno, la pregunta és si creus que les misses familiars són un ritual i després si creus que la comunitat Sunday és un ritual. Llavors jo, no és tant per si encerteu o no encerteu, sinó perquè jo parlaré de rituals en el meu treball i he de saber, s'ha de posar en el treball d'alguna manera si això ho estic dient jo perquè m'ho estic traient de la patilla, diguéssim, o perquè vosaltres també ho reconeixeu, saps? Però vull dir que tu contesta'm el que creguis eh.

P: Jo de sempre... és que clar, des de petit tu vas... t'inculquen una mica, et porten a missa, tu vas allà i no... ni et qüestionen ni et preguntes res sinó simplement assisteixes perquè has d'assistir. Després ja arribes a ser jove i vas, però realment no et preguntes per què vas i què és el que fas allà ni... I sí que és veritat que moltes vegades que he anat, dius "ostres... lo que se dice y todo... es como muy vacío, como muy raro, no? Y el cuerpo y la sangre..." Avui mateix que estava allà a les misses de la Model, ostres tu, és que clar, es que parece como... Clar, el fet que tu vinguessis i t'ho expliqués això de "es que esto es como un ritual, es como cualquier ritual de cualquier tribu y otras, es cerrado..." O sigui, és que és així, és veritat, perquè tot el que es diu, tot el que... Però clar ni et plantejes ni et preguntes res ni... bueno, estás en un ritual y es todo... y sí, sí, es ritual, es simbólico y es cosas com molt estranyes i rares, potser la

part més normal seria el que la paraula o l'evangeli o el que et diu, que encara que sigui escrit de fa no sé quants anys, milers d'anys, i siglos i tal, doncs que encara pot ser actual, o sigui tu pots actualitzar. Interpretar el que et diu l'evangeli, una persona que per mi, doncs Jesús va ser un revolucionari, i que encara ara és actual i que podria ser actual i que parlava d'una manera o deia coses que bueno, que no... el que no entens és quina interpretació han fet i com és que han anat a parar a fer una litúrgia i una celebració d'aquesta manera perquè això no té res a veure amb el que...

M: Però, Patrícia, bueno, és que això va ser una merda perquè va caure a les meves mans ahir aquest llibre, però això m'hauria d'haver caigut abans quan havia d'entrevistar el Miguel perquè el Miguel ha estudiat teologia i segurament m'hauria donat una resposta més...

P: Segur!

M: Però ahir vaig tenir un llibre a les meves mans de Bertrand Russell, que és com un gran pensador, historiador i tal, que explica que de revolucionari Jesús no tenia res i que realment aquest home intentava convèncer a través de les amenaces, no? A veure, és la seva teoria, és la seva visió, però està molt fonamentada i posa frases textuais que estan, que va dir Jesús, que estan en els evangelis, suposo. I clar, vaig al·lucinar perquè com que us estic escoltant a vosaltres, i d'alguna manera el meu missatge que m'havia com quedat clar era, vale, l'Església ha fet una mala interpretació i ha fet una mena de... no, de malinterpretació no, ho han interpretat simplement a la seva manera per aconseguir cert poder no? Això ha estat l'Església. I vosaltres critiqueu això i us baseu en la figura de Jesús com a tal, una figura autèntica, figura que buscava la igualtat d'oportunitats per tothom, i el benestar generalitzat i tot això. I clar, de cop i volta em diuen aquestes coses i dic, osti, i clar li vaig dir al Ricard, dic: "m'ho haguessis pogut donar abans aquest llibre, perquè ara clar, ara jo què faig d'això?" I clar no sé si indagar per aquí o no, perquè...

P: (riu) Ara estás hecha un lío.

M: Sí, saps?

P: És que a veure, Marta, què és... És que clar, trobar la veritat, trobar realment... És que al final tot són interpretacions, no?

M: Jo és lo que li vaig dir al Ricard, eh? Això exactament que estàs dient.

J: I és molt difícil saber si estàs o no estàs en el camí, però jo crec que t'has de deixar guiar per la teva intuïció i... Al final el fruit o el... sempre és... o sigui, si d'allò surt algo bo, si per exemple, no sé a les misses familiar o el grup de la comunitat o el que sigui, però si fa créixer a la persona, i la fa més compasiva, més cerca del.. més a prop del patiment, de la gent que està sola, la gent que... O sigui jo crec que el fruit és aquest, és el dir "no som individualistes, no

som egoistes”, intentar no... contra això, contra el mal del individualismo, del egoïsmo, del consumo incluso, de decir va más, más, más, más, más, más, sinó el fruit ha de ser aquest i és el que vol tothom i fins i tot... al final és que jo em quedo, jo no sé si Jesús fue un farsante o fue un revolucionario y tal... a mi em queda la humanitat, o sigui el dir. El que va voler demostrar, i Déu està en las alturas y tal, y el que... Jo no sé, o sigui, jo no sé per què crec, de veritat, tampoc, perquè mira, ho tinc i ja està, no em plantejo massa més coses, però sí que penso que en aquelles èpoques Déu era aquello inalcanzable. ¿Y qué pasó? De repente fue un hombre el que vino a anunciar a decir “pues no, no, soy hijo de Dios y nazco en un pesebre y me crucifican... y yo qué sé, bueno, iestic al costat del pobre i del que està...” I moltes frases de l’evangeli que... el regne d’amor, d’esperança, el regne de... que tu no pots anar... i que seràs feliç en tant en quant tu puguis donar-te als altres, puguis fer créixer l’amor, puguis... doncs això és la veritat. Bueno, nosotros lo hacemos basar en Jesús i perquè creiem; però segur que hi ha gent molt santa i que no són creients i també fan el mateix, o sigui per mi és igual de creient, igual de... és lo que li dic també a... hi ha un educador, ja m’ho has sentit dir, no? que dic: “mira, tu ets més cristià que molts que són...”.

M: Ah sí? No t’ho havia sentit dir.

P: Sí. Per què? Perquè penso que sobretot és creure en la persona, en la humanitat. O sigui jo, para mí és la humanitat de Jesús, de dir és una persona humana, que no es un Dios y que no podemos pretender ser dioses y somos débiles y també som febles i ho fem també malament, però és reconèixer i és anar amb aquesta humanitat, no res de déus ni de poderosos, ni... anar contra el poder, contra... I la compassió, o sigui el tema de la compassió, està també molt... o sigui nosaltres volem això, veiem que a partir d’aquí tu no pots passar així, no sinó que has de ser, ets una persona que... Queda’t aquí eh.

M: (riu) Luc! Veu que li ocupes el lloc i s’enfada.

P: S’enfada?

M: Bueno, “s’enfada”, no s’enfada però simplement diu “ahora me pongo yo aquí”.

P: Bueno, ¿me puedo poner aquí? Es que tengo el sol...

M: Ah, i tant, i tant, sí, sí.

P: No sé. No sé si me hago entender.

M: No, i tant, i tant, sí, sí.

P: I llavors, que és igual si... “ah pues no, ahora resulta ni que no existió”. Potser jo no entraria en això, sinó que a mi m’ha donat una filosofia o una manera de viure diferent. Que cadascú la tenim a dins, eh. No és que me l’hagi donat sinó que ja ho vius d’aquesta manera. I de fet, jo si sempre... bueno, jo i crec que molts cristians, que no conceps l’Església i tot plegat tal com

està sinó que dius “home no, siguem més...” El cristià que no estigui en una causa social, en algo... que s’impliqui en la societat, que s’impliqui en un tema de justícia, per mi no és cristià, per mi no segueix en res la... el que va venir Jesús a predicar i que deia... Què passa?

M: No, tranquil·la, tranquil·la, està buscant el seu lloc.

P: Luc, seu!

M: Després et faré més preguntes d’això que m’estàs dient.

P: Entens? O sigui no sé si em faig entendre. O sigui que no... per mi no és important... I segur que, clar, els rituals són necessaris i... El ritual potser és necessari per passar alguna celebració. Per mi seria més fàcil dir algo... hi ha capellans que celebren d’una manera que a mi m’agradaria que fossin així igual tots, com un reunir-nos, comentar la paraula si vols i reflexionar sobre què és lo que fem a la comunitat, seria lo mateix, per mi seria una eucaristia igual i després sopar junts, i ja està. Per mi seria això celebrar. Celebrar seria això i ojalá fossin així, que no cal ni el cuerpo ni la sangre ni bendecir ni esto es el cuerpo de Cristo... simplement doncs estem parlant un llenguatge i estem intentant que el món sigui diferent i que... i volem doncs que... no som ni déus, som humans, i vivim d’una manera més al costat de l’altre i d’intentar que... no viure només nosaltres “mira qué bien felices y contentos” sinó també estar més a prop de la gent que està patint, o del... intentar arreglar o estar al costat de... A més, et dóna sentit, quan tu estàs, no sé, penso eh, amb gent que el fet d’estar a la presó, d’estar a Santa Lluïsa treballant, ja estic molt en contacte, el fet d’estar en contacte amb persones així m’ha ajudat a veure, o a viure la meva fe d’una manera diferent o a viure... No sé, no sé si me lío o me estoy liando...

M: No, no, no, no, no, què va, què va.

P: Però que m’és igual el que diguin, segurament que todo es, no sé, no es tal como lo dijo... y que los evangelios están escritos por hombres y que vete a saber lo que fue real y lo que no. I els grans estudiosos...

M: Simplement no és rellevant, no, diguéssim?

P: No. I que els grans estudiosos teòlegs, doncs hi ha gent que es dedica tota la vida a això, no? Però sí que hi ha una veritat que potser doncs tu la intueixes i va per aquí i aquesta veritat que és tan clara, doncs ni los cardenales ni los obispos ni muchos curas lo entienden. Jo és que no entenc per què s’ha transformat d’aquesta manera. No s’entén. Sí s’ha transformat molt en ritual i potser es necessita encara més, más parafernalia, más incienso, más...

M: Però “ritual” té una connotació molt negativa i en realitat, bueno, des de l’antropologia...

P: ...no és negatiu.

M: Clar, però des de l'antropologia no és per res negatiu, de fet de rituals n'hi ha de molts tipus. El que estem fent ara tu i jo també és un ritual perquè respon a unes conductes que estan marcades, és a dir, en aquesta trobada que estem tu i jo hi ha certes coses que estan establertes socialment que es poden fer i n'hi ha que no. Per exemple, tu ara no podries venir i (riu) em clavaries una bofetada, saps? Vull dir coses d'aquestes que dius... O és igual, o coses més, no sé... No et rascaries el cul, saps? (riu).

P: No em faria un pet.

M: Exacte!

P: Amb el David potser sí.

M: Perquè llavors amb el David hi ha unes altres normes socials, unes altres confiances, una altra... Però vull dir que en el fons des de l'antropologia s'entén ritual com a qualsevol cosa que està pautada, diguéssim, a nivell sagrat, com seria una missa familiar però també moltes vegades és un acord entre les mateixes persones que estem allà, de fet hi ha un montón de llibres que parlen sobre els rituals de les persones que queden en un bar. Hi ha hagut antropòlegs que han anat a bars i s'han dedicat a observar el comportament de les persones que queden i el que es veu és que, clar, la diferència entre un ritual tipus aquell i el de les misses és que el de les misses està molt protocolaritzat i en canvi aquest, no. Hi ha certes coses que saps que no pots fer, com lo que t'he dit, no?, però hi ha altres que igual sí que pots fer i fer-les o no fer-les dependrà de la sintonia que tinguis amb aquella persona en aquell moment. I llavors com és un ritual negociat. Això ho puc fer, això no ho puc fer, però constantment hi ha aquestes normes de coses que es poden fer i coses que no i per tant hi ha un cert ritual. Vull dir que jo ritual no ho entenc com una cosa negativa...

P: Ja, ja, ja...

M: ...sinó com un acord, saps? Bueno, i com definiries la comunitat Sunday? Si t'hagués de definir, imagina't que jo no sapigués què sou ni què feu ni res.

P: Lo que m'has dit tu, això, una colla d'amics, un grup d'amics que es troben cada setmana (riu).

M: Vale.

P: Sí, no, persones que tenen una creença, des de la fe, des de voler viure el món d'una manera diferent i de transformar també i de voler... de voler compartir junts d'una altra manera. No sé si seria una definició...

M: No, i tant! Sí, sí. Tots m'heu dit el mateix.

P: Eh?

M: Que tots m'heu dit el mateix en aquest aspecte.

P: Ah sí? Hemos dicho lo mismo?

M: A veure, hi ha gent que ho diu com molt més llarg i hi ha gent que ho diu més curt, però vaja, bàsicament... Vale, què és important per tu de les misses familiars? Ara, bueno, ara si ja no hi creus gaire...doncs què era important per tu de les misses? Però no, també crec que és interessant saber què és important per tu de les misses perquè si hi seguiu anant.

P: No, mira, jo continuo dient, i sempre ho he dit, doncs perquè em trobo amb la gent, ja està eh. Perquè em trobo amb gent que potser no serà del grup de la comunitat, però sí que hi ha gent que... Un Andreu, un Ferran, un Xavi Aranda, no sé, una Maria Parés... que si no, no me'ls trobaria. Et trobes a la gent, bueno, també per què no, doncs cantes i bueno, fas... que ara ja ho veia com una obligació perquè estava apuntada a unes llistes i realment només anava quan em tocava. Perquè hi ha persona allà que sempre va, que és la Isabel, que toca la guitarra.

M: Sí, sí, ja sé.

P: Però realment si ara anava no és per lo que jo li donés sentit i mira he d'anar, compartir, o em dirà algo el mossèn... no, no. Per mi, per veure a la gent que... Però què passa ara, que ni et trobaràs amb aquesta gent. Jo crec que ja he trencat, aquest any no crec que m'apunti, ara que s'està... intenten salvar-ho d'alguna manera però no... per mi no té sentit. És perquè feia una tasca determinada i sí que bueno, em feia gràcia. I perquè anava amb el Jordi i sortíem els dos junts i ja està. Però jo anar sola, dubto eh. De fet hi ha gent que ha deixat d'anar quan... una parella, l'Andreu i la... com es diu? Ostras tu, estoy con lapsus eh. Cinta! Ostres tu, qué mal! La Cinta i l'Andreu que, quan es va morir ell, doncs ella hi ha deixat d'anar. O la Feli i el Piqui, doncs també una parella que ell va tenir un problema personal, es van deixar i estan casat i amb fills eh, però ara han tornat.

M: Ah sí?

P: Sí, sí, una cosa rara. Però ell va tenir una crisi personal.

M: Ell?

P: Ell, sí. Que va marxar ell però perquè... crisi de quaranta anys i això, no? I va tenir una crisi i... Però han tornat. Però també van deixar d'anar. I ell estava molt implicat allà amb...

M: Piqui, es deia?

P: Josep Maria Picón.

M: Ah, i li deieu Piqui?

P: Sí.

M: Vale.

P: I dic "per què vaig, per què anàveu?", doncs això, per trobar-te a la gent.

M: I la comunitat, per què és important per tu? Sunday.

P: Bueno perquè per mi és un lloc on tu com a persona pots créixer i créixer en el sentit de que no passes... les coses que et succeeixen, que et passen per dins, que... pots compartir-les i el fet d'expressar-les també t'ajuda a entendre-les millor, no? Pots compartir a un nivell... home, amb la parella també comparteixes, però sí que és un moment de parada d'estar només per allò, per lo que estàs compartint en aquell moment. Sí que és veritat que al dia a dia amb la parella a vegades no comparteixes però hauríem de fer-ho. T'ajuda a créixer com a persona i més ara amb aquest motiu d'iniciar aquest projecte a veure què tal.

M: Al final ja sabeu si acollireu o no?

P: Jo crec que sí que anem cap a l'acollida però ens hem de seure el Jordi i jo parlar-ho més.

M: Vaya tela, eh?

P: Fa una mica de respecte, eh.

M: Una mica... una mica bastant!

P: Perquè, saps per què? Perquè una cosa és el que jo personal faig al centre, al treball, que a mi no em costa, però quan ja ha d'implicar a altres persones, clar jo no puc obligar que sigui muy atento, muy servicial o muy abierto, la Júlia o l'Guillem. L'Guillem... bueno, pobre també.

M: Però per això és una cosa que heu de parlar amb ells també, no?

P: Clar, sí, sí, ho vam començar a parlar i ells no... però parlar-ho amb més tranquil·litat i... i després també, clar, el que suposarà també de... no vull dir que ja d'entrada bueno venga, todas las cosas familiares... però bueno que también, no? implicar-lo a nivell familiar...

M: Sí, no? Si han vingut l'Aleix i la Sara i Jo.

P: Home, clar, i ha de ser així. Però clar, és molt fort perquè precisament quan estàs a la feina i dius... intentes coordinar el voluntariat també els dies "has d'establir lligams o vincles però fins a un cert límit" i el límit d'emportar-te'l a casa no és normal, no pots traspassar.

M: No, clar.

P: Encara que a veces, jo he traspassat (riu).

M: (riu) Però només a...

P: No sé, no sé res d'ell, no sé res...

M: No? Va sortir de la presó?

P: Sí, va sortir, vam estar... durant un temps va estar allà a Santa Lluïsa i tal i jo anava fent com...

M: Ah, sí, ja me'n recordo que quan vaig anar allà un dia em vas dir "que està el Josu, marxa, marxa".

P: Sí perquè no... tampoc volia massa...

M: No, no, no... I no saps res d'ell?

P: Va marxar, perquè va estar una bona temporada. Va cobrar l'atur d'ex-carcelado (quan surten de presons també cobren). Però vaig deixar de saber d'ell i un bon dia va desaparèixer, fins i tot el vaig ajudar a buscar una habitació...

M: Ah sí? Ah, és veritat!

P: ...d'una dona d'un pres que estaven en un pis però la dona em va trucar: "es que ha desaparecido, se ha ido". Trucar al mòbil i no contestar ningú, o sigui, com si s'hagués canviat de mòbil i no sé, no he sapigut res més.

M: Ostia tu.

P: Però bueno, clar, jo de fet aquest nano era com una mica això, como si lo hubiera medio adoptado, no sé el fet que fos de la mateixa edat del David, de que... I mira, em va sortir la vena maternal o sigui de dir "ostras, pobre, pues no ha tenido oportunidades i a més ha tingut una vida bastant desastrosa". Bueno, el poder donar oportunitats a mi m'atrau, però clar, el portes a casa teva i ja és una altra cosa, i amb tot el que pot implicar. Però a veure...

M: Però què pot implicar?

P: Implicar en el sentit de que pots tenir disgustos, no? No todo son cosas bonitas. Però també pots donar oportunitat a una persona, establir vincles, el fet de que, bueno, és que si no sempre hi ha diferències i aquest sempre ha d'estar en la calle, ha de estar en la calle, o ha d'estar en una pensión y en una habitación... no, doncs poder-li donar una oportunitat de que tingui un lloc on...

M: Sí, a mi això em sembla molt bé, el que passa és que realment passaran els vuit o nou mesos o els que siguin i...

P: ...i que segurament, així com el Miguel i la Maria (el Pau i la Mònica no sé si faran, em sembla que faran només...)

M: Sí, els altres faran... referència.

P: El Miguel i la Maria tenen nenes petites, doncs estan més a casa... nosaltres, és clar, fem molta vida a fora i els altres no estan, amb lo qual ens podem trobar molts cops que potser estarem amb ell però no hi hauran ni els nostres fills.

M: Clar, però té la part positiva i la part negativa. La part positiva... la part negativa és el que dius tu que el fet que cadascú vagi una mica al seu aire doncs igual no hi ha aquesta cohesió, tal... Però jo crec que la part positiva és que justament són els vostres fills són gent amb qui es pot interactuar i la persona que vingui pot trobar un espai també amb ells, no? Vull dir...

P: Però si els altres volen, però tu no els pots obligar...

M: Evidentment. No, no, no, si els altres volen, però clar, jo dono per suposat que si us porteu una persona a casa serà perquè la Júlia i l'Guillem estiguin disposats a...

P: Sí, clar!

M: ...a entregar-se una mica, no?

P: Nosaltres ho vam comentar i no van dir que no, però clar, ho hem de parlar més.

M: Clar, jo crec que això és bàsic, sí perquè...

P: Hauríem de...

M: Inclús al David també, encara que no hi visqui, perquè també forma part de la família i també pot donar les seves... vull dir també pot aportar-li coses i pot rebre també d'aquesta persona que vingui.

P: Clar, sense idealitzar-ho perquè, perquè bueno més aviat no será todo... suposarà un esforç i no será todo...

M: Clar, per això et dic que suposi un esforç si els fills són grans també el podeu repartir més... o sigui, sempre que els fills estiguin d'acord. Però em refereixo que si hi ha complicacions imagina't si a sobre tens tres nens petits que els has de cuidar i has d'estar a sobre. En el cas del Miguel i la Maria que a mi em deixa molt flipada realment perquè clar que hi ha coses positives de portar una persona a casa però segur que també n'hi haurà alguna de negativa! Imagina't haver de cuidar la Edurne, retallar-li el panyal, l'altre plora, l'altre no sé què i tenir el marrón...

P: Jo, clar, una cosa és.. jo ja compto, o sigui que a m no m'asusta ni em fa por les coses negatives fins i tot arribar a nivells de dir potser que desapareixin coses de casa (riu). A veure que si ho veus doncs no tindries més remei de dir "hi ha unes normes, hi ha una sèrie de coses i hi ha coses que no..." Però que compto amb (riuen) fins i tot de coses d'aquestes, que has de vigilar i que no són gent com tu i que no... bueno, i com els teus fills que segons què no faria, no?

M: O igual en aquest sentit ho tenen super ben... vull dir que igual tenen una moral també molt desenvolupada, saps?

P: O no, o no, o no... Però clar, jo és el que li deia a la Júlia, quan coneix a nanos que han sigut acollits amb els maristes pot ser com un Jaume. És un nano de tota la vida amb... des de ben petit en llocs... acollits, no? En cases... Llocs que estan amb menors... I després ha passat aquí, no? I ara ja està en un pis ja vivint la seva vida i tal. I ha compartit amb esplais i llocs així. I dir, bueno sí, com el Jaume, però pot ser com un altre que era un tarambana i era un... bueno! I, també, comptant de que pot ser, que pot ser. Clar, però és que si no, si sempre tinguéssim por és que no fariem res, no? Igual anar-te al Tercer Món, "ostras tu, es que te pueden matar, te pueden no se qué..." Es que claro, el miedo te paraliza y no te deja... el miedo, la por, no et deixa estimar molts cops i no et deixa... i et perds. Jo si hagués tingut por d'entrar a presons, a

mi me n'ha donat molt, m'han senyalat molt, tema d'estar a dins, de veure el seu patiment, de compartir, de veure que aquests nanos o homes hechos y derechos se te ponen a llorar y cómo están de una manera... bueno, fatal, no? I dius, bueno, si tu pots servir de algo de un punto de esperanza, de alguien que les mira de una manera diferente... No sé, jo noto que... sents que pot ser bonic i pot ser bo al final.

M: I tant.

P: Pots tancar-te, no moure't, no sortir de la teva comoditat però això no et deixa créixer. Si tu has fet camps de treball ja ho veus, has anat a Nicaragua, ja veus tot el que t'ha aportat, no?

M: Vale, és important per tu el temple? O sigui, l'església en sí, l'edifici?

P: Noooooooooo! Nadaaaaaaaaa! Es un rolloooooooooo! (riuen) El templo es...

M: ...la maldición!

P: La maldición del templo! Jesús se cargó el templo!

M: Ah sí?

P: Sí. (Ui! Qué susto!) No bueno que...

M: (Qué feo.)

P: Del templo sólo queda el muro de las lamentaciones, del templo de entonces la época de Jesús.

M: Sí, no, no sé... No està sencer, no?

P: (riu)

M: Però... Jerusalem, vols dir? O no?

P: Eh?

M: No dius el de Jerusalem?

P: Sí. El que va venir a dir ell fuera de si es verdad o no es verdad, si realmente lo era o no lo era, si todo es una farsa... que bueno, que puede ser i ens podem qüestionar tot eh, per això t'ho dic. Però el que es deia és que anar a predicar al carrer, al camp, a on sigui, amb les persones, a les cases... O sigui no hi havia temples, és que això és una invenció. La religió és un invent de... no va crear cap religió.

M: Però tinc una pregunta que és que mira, això no li havia fet a cap dels anteriors, però a tu i al Marcos us ho faré. O sigui que Jesús fes les coses que va fer, què implica això que nosaltres haguem de fer el mateix? És a dir, l'argument teu, que em sembla súper legítim, no?, bueno, jo tampoc crec en el temple eh...

P: (fa una ganyota)

M: ...que quedí... Però el que et vull dir, que el teu argument és: Jesús no creia en el temple tampoc i Jesús anava a predicar amb les persones al carrer, a les cases i tal. I una mica una

persona podria pensar “bueno, i què que Jesús fes això? Nosaltres ho podem fer d’una altra manera, no?” O sigui, com és que li doneu tanta importància al que va fer Jesús en el seu moment?

P: El temple es crea perquè al final necessites un lloc on reunir-te. I ja està. Per això es creen. Però els temples, al final, a més hi ha un paràgraf a l’evangeli, el templo és la persona eh, o sigui la trobada personal, nosaltres estem creant un ambient de templo, de... sagrado. Templo és la persona, o sigui tu quan et trobes a la persona, allò és sagrat. Allò és lo sagrat, la persona. Doncs respectar i ja està. És saber això. Passa és que bueno, es va crear per una necessitat física o per organitzar-te o perquè realment hi havia molta gent que es reunia i necessitaves un lloc gran i llavors la gent es reunia d’aquesta manera i es van crear locals i llocs... què passa, que es van equivocar perquè es van començar a crear templos templos, de verdad, i catedrales i tal, però clar en aquella època era la manera de... igual que los mausoleos o els llocs aquests de morir també eren como las Pirámides i totes aquestes coses, doncs clar, és la seva manera de fer, no? de... Però jo crec que el futur serà i de fet està sortint i hi ha molts teòlegs progressistes i teòlegs que aboguen per les comunitats domèstiques, tornar a la... que hi ha d’haver una estructura, és veritat, i que hi haurà d’haver fins i tot un temple o un lloc on poder organitzar-se i portar tot això, però que seran les comunitats petites, comunitats domèstiques, celebracions a casa, les pregàries, tornar a les comunitats cristianes que segurament eren així i no tenien cap temple, sinó es reunien també a pregar, a comentar la paraula o també créixer en comunitat però petites. És que, de fet té sentit el temple perquè et reuneixes, la comunitat, per la comunitat, però no és una veritable comunitat perquè no saps de l’altre... ara què passa, si està la persona, la iaia, el fill, el pare, la mare... hi ha una mica de tot: la persona que es dedica a la vida religiosa, el que no i es troben en l’església.

M: Espera un moment eh, ara vaig a obrir...

...

P: Ja no me’n recordo què era.

M: No, del temple. La pregunta, vols dir?

P: Sí.

M: Però ara tenia una altra.

P: Una altra?

M: Sí. Tu em sabries dir els símbols que apareixen a l’església? És a dir...

P: Això en Jordi en sap més. (riu) Jo de símbolos sé poco!

M: Vale, doncs ja li preguntaré perquè això no li vaig preguntar a ell l’altre dia. Vale, i una pregunta així, mira... són només... falten tres preguntes i potser són les més interessants, que

et costarà menys de respondre, jo crec. Són les més guais. Vale, la primera és... Hi ha alguna manera de vincle i si hi és, em podries dir quin, entre la comunitat que teniu i el context social en què vivim? És a dir, d'alguna manera vosaltres com a comunitat voleu estar implicats en el context en què vivim o és només una qüestió purament mística, personal i espiritual?

P: No, no, no. És que el ser cristià és estar implicat a la societat, transformar-la, bueno "transformar-la", això si no... bueno... veure, creure que amb aquest, es diu el regne, no? És creure en què un món és possible, un món millor, un món més just, més donant oportunitats a tothom, més... bueno... i és fer que aquella petita cosa que tu puguis fer en el teu entorn per transformar, per ser com a persona, com a humà, doncs tu tens aquesta... és que si no ho fas no, no... si no estàs en el món, implicat en la societat, amb el dia a dia, amb el que està passat, si no t'impliques per mi no té sentit la teva vida, no? T'has d'implicar. No pots viure i ja... I la comunitat encara més, no?

M: Val, doncs, llavors molt relacionat amb aquesta. Què és per tu viure autènticament la fe? És a dir, què és per tu llavors ser cristiana? Té a veure amb això que m'estàs dient...

P: Sí, bueno, està implicat. Sí. Abans sí que ir a missa, el precepte, les obligacions morals, el portar-te bé, el no... no té sentit si no estàs... per mi un cristià és cristià tant en quant estigui implicat en algun tema social, en el alguna lluita, en algun... i no pots passar per la vida de manera... eso, individual y mira, vivir bien, ser feliz, viajar y pasarlo bien però al costat de la pobresa, al costat de les injustícies, al costat de tot això tu no has de passar... al revés, t'ha d'indignar, t'ha de... has de fer alguna cosa, has d'intentar, ni que sigui denunciar-ho o dir-hi la teva, o pregant perquè a vegades davant d'injustícies, davant de misèries tampoc pots fer massa, simplement desitjar un món millor i pregar-ho. Que també té força la pregària. El que tu pensis en un altre li transmet algo eh, o sigui, els...

M: Com una mena d'energia positiva?

P: Sí, sí, ser positiu en allà, en aquell lloc. Ja transformes. És increïble, Marta, a vegades la mirada, lo que pot... a vegades, en persones, o sigui que notes, no? i pots tenir barreres idiomàtiques i de... però no sé si t'ha passat algun cop.

M: La mirada, ara mateix no em ve al cap, però bueno, sí que un montón de situacions.

P: De dir, no saber-te expressar però que el comuniqués... hi ha persones que et comuniqués i pum! I és ja, és immediat. I tindràs problemes idiomàtics i de tot, de tota mena, i en canvi...

M: Sí, sí. Vale. Llavors...

P: No te he dicho nada fuera de lo común (riu).

M: No, bueno! Creus que el fet de formar part d'aquesta comunitat enforteix aquesta mena de caràcter cristià o no?

P: Jo, mira, arrel dels problemes o de la crisi que va haver amb les misses familiars i també amb l'acolliment de nuvis, em vaig adonar de la ment... així que havíem sigut bastant cohesionat el grup de comunitat, el grup que havíem treballat tant i que havíem... Que em vaig adonar del poder d'alguna manera, "poder" entre cometes, però sí influència que podíem tenir i que realment, ostres, em va sorprendre la cohesió i sí, sí, el Miguel deia, el Pau també, no sé si te'n recordes d'aquella reunió que era com molt... i érem el Jordi, jo no vaig ser gaire, una mica, la Maria... saps? Como que estábamos muy cohesionados...

M: Bueno, la Maria no gaire, no?

P: No gaire. Estàvem molt cohesionats i em va sorprendre de dir "ostres, veus? això és un fruit! És un fruit d'un treball, d'un compartir, de que..." Jo crec que va ser algo positiu, no? Que va ser i ha estat sempre un element clau de... revulsiu, i de dir "va, hem de millorar, no podem quedar-nos igual, va, què fem? Bueno va, donem una mica... però va, podem fer algo diferent? Què fem? Tal, no sé què..." No? O sigui que si no, individualment, les persones sí, es reuneixen per la missa, però clar, són fluixos, i el fet de la cohesió, el fet de fer grup, el fet de compartir junts algo més fa que també sigui més fort el... i em vaig adonar amb això, amb les reunions aquestes i de dir "ostres, sí, oye tu esto tiene peso, no? O sea, está saliendo algo de aquí", i té força. O sigui que el grup sempre té la força a la comunitat. Gran, no? O sigui la comunitat petita, el grup petit, si reflexiones, si es planteja, si treballes, si creix, doncs...

M: Vale. Escolta'm ja acabem eh, només queda una pregunta. La resta és que clar, us he fet preguntes diferents a cadascú.

P: Si has de... bueno, si has de fer algunes preguntes més...

M: Li comentaré el tema dels símbols al Jordi si ho veig necessari però igual si no, només li preguntaré al Marcos perquè ja li vaig preguntar al Miguel i el Marcos també ha fet bastant de teologia, no?

P: Sí, yo es que ya no estoy mucho por esto. Los símbolos, no estoy muy dada. A veces sí que... si es simbólico, però no, no em plantejo les... ni et sabria dir, eh.

M: Vale. Dues últimes preguntes. Dues últimes així... Què seria per tu una missa ideal?

P: (riu)

M: Aquesta és libre eh, libre...

P: Sí. Es nueva?

M: Eh?

P: Es nueva?

M: Nueva no. Aquesta us l'he fet a tots.

P: (riu) Ay, tengo curiosidad por lo que han respondido los otros.

M: (riu) Jo si vols t'ho dic quan acabis.

P: Bueno, la missa ideal. Bueno és que ha d'estar compartit, o sigui que... vale que ha d'haver algú que aglutini, que pugui ser com una mena de guia, no?, de guia de la... com si fos una reunió de fet. És que no deixa de ser com si fos una reunió de... Com una assemblea (riu), quan es tracta un tema. Però tu rememores o fas una mica d'història del moment... bueno, no sé, llegeixes la paraula de l'evangeli i allò et diu algo de la teva vida i el moment concret, llavors a partir d'allò tu interpretes i jo crec que és el diàleg compartit, la reflexió... però sobre la teva vida, o sigui, ha de ser experiencial, si no, no pot ser una cosa teòrica, "ah pues esto quiere decir: esto, esto, esto y mira qué bien se sabe la lección. Muy bien". No, no, no, no, no. A ver: "hi ha aquesta paraula, hi ha aquest fet, hi ha aquesta reflexió. A partir d'això què et diu a tu? O hi ha algo a la teva vida que et faci recordar, o que hagi viscut durant aquesta setmana algo", i llavors compartir-ho entre tots i el fet de compartir doncs fa que ho visquis, o sigui que sigui més experiencial, o sigui a mi m'agradaria que... O sigui hauria de ser una reflexió conjunta. Però el que sí... si és una reflexió d'una persona, doncs que sigui més experiencial, o sigui a tu t'arriba quan, "doncs mira, aquesta setmana m'ha passat això, tu, i em fa recordar tal, tal tal..." No sé, o dir: "mira, amb això he descobert que..." No? Fer-ho relacionat amb la vida. Després doncs sí, es comparteix, que hi hagués menjar per compartir si vols, però no cal recordar i dir "mira, la sangre de Cristo bendecida y esto es ahora..." No, no, si no... Jo sempre he pensat i dic, podríem fer a casa i després compartir un sopar i ja està, i compartim junts i ja està. I és una eucaristia, és a dir, seria una missa per mi. Seria lo ideal. O on els nanos també es poguessin expressar... Tothom, no? Si vols també alguna pregària...

M: I el tema de la música?

P: Home sí, de música i tant! Anima molt el poder cantar junts i... home sí, la música també. Música i després alguna pregària, doncs el Pare Nostre està bé, no? Pregar junts una oració ja... això ja és com el mantra, no? Els mantres i coses d'aquestes, doncs que també t'ajuda pregar junts. Una oració també ajuda. Pregar o cantar. Llavors sí que t'eleva l'esperit, t'eleva l'ànima.

M: Vale, Patrícia. Vols saber què van dir els altres?

P: (riu) Què van dir?

M: Tothom va fer referència al tema de participació i de la... compartir, no? Després també la Maria va fer referència a la disposició de l'espai...

P: Sí, clar, això també eh. Nada de altar...

M: Ara ja no t'ho afegeixo eh! (riu)

P: Hombre, lo del altar no, está clarísimo. Es que esto ya... Imagínate entorno a una mesa, el poner la comida allá, compartir la comida entre todos.

M: Clar, però jo t'he preguntat "què és per tu una missa ideal?" llavors tu has destacat les coses que el teu inconscient et deia que eren importants.

P: Hombre está clarísimo! Ese espacio tendría que cambiarse! Home, no cal això ja es evident.

M: No, ja ho he apuntat, ho he apuntat.

P: Es evidente eh. Espacio totalmente... Es que seria a casa, a les cases.

M: I després, bueno, el tema de la participació de tothom, de la disposició de l'espai, de l'estructura de les misses en si tampoc seguir-les tal qual, no? en plan les homilies, no sé què, no sé quantos... I ara no recordo així cap, però bàsicament és això, tots heu dit el mateix. I la última pregunta, Patrícia. Que ja me l'has estat explicant una mica quan hem estat parlant del tema del punt de referència, però...

P: Lo de projecte.

M: Sí, lo del projecte aquest. Què t'ha ofert la comunitat Sunday en pro d'accions socials, diguéssim? O sigui, què has fet a nivell social que no haguessis fet si no formessis part de la comunitat aquesta?

P: Bueno, lo del... ara això.

M: Algun altre hi ha hagut abans d'aquest o no?

P: Home, hem participat en moviments de... doncs lo del fòrum de teologia de l'alliberació, Església plural; hem participat conjuntament, junts.

M: Amb el Miguel i això... vols dir?

P: Sí, també. I el fòrum, no? Diverses formacions. Jo crec que també és molt important la formació en les... cómo se llama? Clar tenim, com tot, uns clitxés o coses...

M: Com es deia el fòrum, perdona?

P: De la teologia i alliberament. I tenim tota una sèrie de formacions que ve de la família i tal com... que tenemos que.. cómo se llama eso de...? Volvemos a formar, no? Com es diria? Te tienes que quitar todas esas ideas que tienes y volver...

M: Prejuicios?

P: Sí, no, prejuicios... no sé com se dirien. Tornar-te a formar, no? Perquè hi ha coses que les tens equivocades i... tema... potser son molt teològics i amb això realment el tenir el Miguel que està tan format teològicament ens ajuda molt. De fet ell és el que de vegades ens dóna visions i aspectes que si no tinguéssim a una persona formada en teologia doncs no les sabríem. O sigui que això també aporta. Tenir persones com ell que són estudiosos de... que t'aporten visions diferents de la paraula o de coses de... d'aquella època que clar, tot és una

interpretació i llavors tenim com... I ens hem de tornar a educar molts cops. I que a vegades no li donem importància i fas les coses com a rutina i les interpretes com a rutinàries y no piensas, o sea tu haces, actues o fas o vius... però tu no... ho fas d'una manera rutinària, no et pares i "bueno, pero a ver, qué estoy haciendo? A dónde voy? Qué quiero?", doncs t'ajuda a això.

M: Molt bé, Patrícia! Ja estem.

Entrevista Marcos 2011

Marta: Bueno... entonces, ¿tú sabes como empezaron las misas familiares?

Marcos: Sí, creo que un grupo de gente joven, con un cura que.... bueno que les animaba... supongo que ya se juntaban... y cuando esa gente se hizo un poco mayor y tuvieron familias... la reconvirtieron al formato de misa familiar.

M: ¿Y tú cuando empezaste?

Ma: Yo empecé... en el año 2006.

M: 2006?

Ma: Sí, 2006, que fue cuando vine a Catalunya... bueno 2006 -- 2007 a finales de 2006.

M: Bueno, porque tú vienes de Argentina... Y como que no tienes acento, es que mi cuñada es argentina y claro es súper... yo no lo hubiese dicho nunca.

Ma: Bueno es una opción. Yo vine a España hace nueve años, y estuve viviendo cinco años en Pamplona vale... Y allí hice magisterio. Sobre todo hice clic porque yo allí trabajaba con chavales en grupos de tiempo libre... (aparece un camarero con dos cervezas).

M: Ya te invito yo Marcos.

Ma: ¡Qué no! Luego me invitas tú.

M: Pues vale, ¿hiciste magisterio no?

Ma: Cuando haciendo las prácticas y trabajando con chavales me encontré que sobre todo los de segundo, tercero de primaria y cuarto les costaba entenderme las palabras, las cosas que decía. Hice una reflexión personal, ¿quién se tiene que adaptar ellos a mi o yo a ellos? Sí es verdad que vivimos en una sociedad multicultural y que es importante que vean que hay diversidad, pero si al menos quiero yo ser significativo para ellos, tengo que hablar su mismo lenguaje. El lenguaje propiamente dicho y el lenguaje de los niños. Entonces pues una de las cosas fue esto.

M: Muy bien...

Ma: Me ha ayudado para esto. Yo me he sentido más integrado cuando he cambiado.

M: Qué fuerte lo que hace un acento...

Ma: Sí porque sobretodo me he sentido que la gente... pues no se... se predispone de manera distinta o ve que aquí en catalunya pasa mucho, pues cuando alguien que te habla en catalán pues tu le intentas responder, aunque no sepas, pues que le intentas responder, pues es otra sensación... por lo menos, mira esta persona intenta... Aunque veo que muchas veces se dan cuenta de que no hablo como alguien de aquí.

M: En serio no me había dado cuenta, es muy fuerte.

Ma: He ido perfeccionando. Al principio me confundían con un canario. Decían ¿tu eres canario?

M: Bueno bueno el día que te escuche hablar en argentino fliparé.

Ma: ¿Vos querés que te hable en argentino?

M: Qué fuerte, realmente pareces otro, es como un cambio de chip. Bueno llegaste a Santfeliu como fue el tema...

Ma: Llegué de argentina, estuve en pamplona y estuve haciendo magisterio. Luego me fui a vivir a Madrid. Mi padre vivía en Madrid y me fui unos meses a Madrid, y entré en esta empresa. A mi me gustó siempre Barcelona, me parece que la conocí cuando fue el Forum, y nada y como me quería ir a vivir a Barcelona, y pues habíamos seguido un poco en contacto con Miguel. A Miguel lo conocí en Pamplona. Y habíamos seguido un poco en contacto con Miguel, y cuando vine aquí nos hicimos muchos más cercanos. Para mí fueron mi familia entre comillas de referencia, para empezar aquí. Estuve viviendo unos veinte días allí en su casa hasta que cogí un piso.

M: Vale ellos te introdujeron en las misas familiares...

Ma: A ver yo ya venía ya... yo de pequeño... para mi la fe es algo importante de pequeño... no sé porqué... porque mi padre es ateo practicante...

M: ¿Sí o no?

Ma: Sí, sí... No estaba muy de acuerdo con que yo fuera a un colegio privado. Allí los colegios privados casi todos son de curas o monjas. Pues entonces yo fui a un colegio de curas y estaba muy en desacuerdo. Mi madre pues es creyente, ahora es mucho más. Cuando yo era pequeño no. La que era muy creyente era mi abuela que para mi era una persona muy significativa, murió en octubre.

M: ¿El octubre pasado? Lo siento...

Ma: No hombre no, es algo que lo tengo integrado. Era alguien muy importante para mí. Yo creo que eso me ha transmitido de alguna manera si a ella le daba vida, yo le veía que cuando tenía algún problema ella rezaba, hacía cosas. Pues para mí era muy importante lo que hacía y si lo hace pues algo tiene que haber...

M: Claro...

Ma: Yo supongo, pues de pequeño estaba en grupos. De joven, adolescente, estaba en grupo de jóvenes, campamentos, encuentros, y ya cuando vine aquí quise seguir con eso. En pamplona seguí y bueno aquí pues también. A una manera más alta y más a mi bola, por lo del trabajo y eso, no me permitía seguir con chavales y el tiempo libre, pero sí que siempre enganchado. Para mi fue muy importante conocer Taizé que es...

M: El famoso grupo de Taizé. ¿Qué es eso?

Ma: Pues es una comunidad que hay en Francia, un señor protestante que en los años sesenta se puso... Cuando la Segunda Guerra Mundial... Se puso a coger gente pues que estaban exiliados. Gente que estaba tirada y los empezaba a coger y formó una comunidad no con esa gente, sino con otros que se pusieron a ayudar a esa gente. Pues eso de acoger de oración y de unir a la gente. Pues la idea era la solidaridad y eso con un sentido religioso, de la fe del unir a los cristianos. Y entonces es una manera muy abierta, yo creo dentro de la iglesia, de entender la fe. Que casa con el estilo actual, con la estética actual con bueno nose, es decir conecta con mucha gente hoy en día, y conmigo conectó realmente.

M: ¿Y de esto hay un grupo en Sant Feliu?

Ma: Taizé es una comunidad que está en Francia. Tiene pequeñas comunidades de gente viviendo en otros sitios, ayudando en sitios pobres. Pero en general no hacen estructuras. Están en contra de formar estructuras... Pues simplemente hay en todo el mundo gente que se reúne a rezar con el estilo propio de Taizé, pues igual algún día te puedes venir a mirarlo.

M: ¿Pero en verano también va esto?

Ma: No, pues hasta ahora, hasta el doce de septiembre no nos juntamos, el lunes fue la última...

M: Vale Vale, pues hubiese sido interesante también.

Ma: Pues igual sí, puedes venir. No es Taizé, Taizé, porque en Taizé principalmente la gente es joven porque potencian que la gente que vaya sea joven. Aquí la gente que va es mayor. Es bonito ya que es el momento en que se junta gente de distintas corrientes de la iglesia para rezar, más allá de lo que piensan.

M: ¿Simplemente se reza?

Ma: Se esta meditando, se está rezando. Hay quien se sienta en los bancos otros en el suelo. Son cantos en diferentes idiomas, en inglés, en catalán hay muchos, en francés, en latín. Y momentos en silencio, leyendo un "pedacico" del evangelio y ya está. Es un estilo muy abierto que conecta con mucha gente. La gente no va a meter su rollo. Es meter los cantos, que son cantos meditativos tipo mantra. Conecta un poco con el estilo oriental la filosofía oriental.

M: Bueno continuamos...

Ma: Me enrolló....

M: Tú enrollate lo que quieras...

Ma: Me dijeron que Miguel se enrolló más...

M: Ha corrido la voz... es que a él también le pregunté porque sabía que había estudiado teología.

Ma: Yo estudié filosofía.

M: ¿Cuántas cosas has estudiado Marcos? Magisterio...

Ma: Magisterio lo completé filosofía hice tres años, no lo completé.

M: Bueno, en total son cuatro, son muchos. Bueno si recuerdas el primer día de las misas familiares, primeras impresiones algo que recuerdes.

Ma: Sí... vale... yo venía mediatizado por una experiencia de Pamplona... una misa así donde la gente que es creyente le pasa que hay sitios donde vas que te sientes como en casa, que conectas con lo que se habla, con lo que se dice, con el estilo la música... que pasa en la vida real... en la iglesia pasa eso... muchas veces... aquí me paso algo parecido, fue conectar con una manera parecida de entender la fe, con los cantos. Para mí, la música es algo importante... mi vida general... tengo una sensibilidad para la música, me gusta y me conecta. Entonces pues esta misa se canta mucho, se vive con energía. Y luego se hacen cosas distintas, distintas a lo que se hace. Lo que es la misa en general estructurada. Sé detectar cuando se hacen cosas distintas...

M: ¡Yo no! ¡Ves! ¡Tú sí!

Ma: Te vas a cualquier parroquia y lo cuentas.

M: A mí, Mònica me habla de las Homilías y tuve que pararla porque no sabía lo que era...

Ma: Las misas tienen una estructura muy clara, pues si coges internet lo verás. Dos momentos importantes, la palabra la Eucaristía y frases muy concretas que hay que decirlas en ese momento. Hay un momento de renovación que se empezó en el concilio vaticano segundo... De hecho hace 50 o 70 años... renovación... (risas)... Un estilo muy bonito de cambio que no se hizo. A partir de ese movimiento pues surgieron nuevas formas de celebrar, que la gente comparta nuevas formas de evangelio, que los niños vayan aparte, que haya mas música, que el cura mire a la gente. Ciertas cosas que se hicieron optativas... Hay iglesias que lo han mantenido y otras que no. Cuando vas a sitios así pues ves que hay gente que quiere otras cosas y que lo vive...

M: ¿Y esto fue iniciativa del Papa? ¿Del Concilio?

Ma: Yo creo que de la realidad social, y de Juan XXIII, no me acuerdo, ya que fueron dos papas y uno murió en el medio... empezó uno.. Hubo una revolución, estaba todo el tema...

M: Se estaba cocinando...

Ma: El Concilio Vaticano Primero fue en mil no sé cuantos... la sociedad había cambiado mucho... Se seguía celebrando en latín. Era tremendo, había que hacer un cambio urgente en muchas cosas. Se aprovechó ya que el papa actual I Ratzinger era un teólogo muy bueno y con muchas ideas de renovación y sin embargo con el paso del tiempo se ha ido cerrando más.

M: Sí, porque yo lo veía bastante conservador al hombre...

Ma: Sí, es muy conservador pero lo que pasa que es muy listo. Cuando se es joven se cree que puede cambiar el mundo. Es de esa gente que igual ha sido infiel a sus principios de jóvenes, se ha acomodado.

M: Qué fuerte... pero ¿cuando entras? una pregunta que no tiene nada que ver con la entrevista pero tengo curiosidad. Cuando entras... tú has dicho que era un teólogo muy listo... o tienes que tener una edad porque todos los Papas son muy mayores...

Ma: Igual de joven tenía 35 o 40 años... La gente que destaca para ser cardenal que son los que van a los concilios, realmente los eligen mayores, pero en aquella época había cardenales jóvenes, él simplemente no era cardenal, era un teólogo consultor, como hay otro que se llama Hanz Kume, un tío que viene a Barcelona mucho, eran muy amigos entre este i Ratzinger. Hanz Kume se radicalizó, se hizo revolucionario y dejó la iglesia y el otro llegó a ser Papa. La política se mezcla ahí, las pasiones humanas... muhos libros...

M: Vale... aunque ya lo sé el tema este, yo te lo pregunto otra vez, ¿cómo sientes las misas familiares en la actualidad?

Ma: Esto es algo que se ha dicho. Es algo que esta muerto. Que hay gente que tiene mucho miedo a cambiar, y creo que es necesario que haya un cambio de raíz. Un cambio de raíz para sobrevivir, porque esto se muere. Este modelo actual de iglesia se muere. Ha pasado en Francia y pasará aquí...

M: ¿En francia que ha pasado?

Ma: En francia, muchas celebraciones las hacen los laicos, no hay gente, no hay curas. Las celebraciones han bajado... Es una cosa de estadística, si antiguamente se ordenaban al año 400 curas y ahora son 20. Llegará un momento que no haya para mantener el sistema actual que es una misa cada domingo. Habrá que entender la fe de otra manera y es donde los laicos tendrán que entender su función. Y los laicos tendrán que entender su función. El momento en que estamos es bueno el momento. Lo que pasa que hay gente que tiene miedo a los cambios, está acomodada. Es verdad que no saca un beneficio tangible y medible a este.

M: Bueno un beneficio humano sí, de participación...

Ma: Sí que compartes... pero yo creo que es algo más que eso. La fe es algo más. La verdad lo veo que ahora mismo las misas están muriéndose, pero creo que deben morir. Yo soy de la idea que deben morir...

M: ¿Tú vas a seguir el año que viene?

Ma: Yo si sigue igual no sigo. Pueden contar conmigo para cambiar lo que haga falta, lo que sea. Pero igual no, porque a mí tampoco no me da nada. Ahora mismo la misa que me llena más es la de las prisiones. Estoy yendo al centro de barras los domingos, me llena muchísimo, la manera que tienen de vivir la fe. No sé, me gusta más, comparto más la fe con ellas.

M: al final llega un punto que es eso, si no crees en algo, ¿para qué? Vale y ahora con la Comunidad Sunday, ¿cómo empezasteis?

Ma: bueno yo llegué con la comunidad hecha, ellos se juntaban hacía dos años ya. Primero se juntaban con Jordi y la Patrícia, los cuatro, luego pusieron, entraron Pau y Mònica. A mí me daba mucho miedo porque decía yo en realidad, ¿qué pinto allí? Yo veía que eran parejas, gente de otra generación, de otra edad. Yo soy muy raro también. Por tener la edad que tengo, he vivido otras cosas en la vida, yo estoy muy a gusto con lo que estoy. Son gente que hablan de sus cosas, de sus generaciones, de su edad de sus hijos. Pero bueno me animaron mucho que me viniese, que esto es como los grupos.

M: ¿Quién te animó más?

Ma: Miguel y Maria.

M: Bueno y entonces, ¿recuerdas el primer día que fuiste?

Ma: Yo iba con esta gente a ver de qué hablarán. Esta gente no se animan a hablar de algunos temas porque estoy ya. Sin embargo, lo vi que es verdad que era un grupo que ya había seguido... Suenan el móvil... Tengo que cogerlo perdona (pausa).

Ma: En el capítulo de ayer.

M: (risas)

Ma: Vale estábamos hablando de... ¡Ah! De qué pensaba del primer día. Bueno, pues eso, pues me sentí muy a gusto, vale, la gente que yo conocía, yo les admiro mucho, para mí, Miguel y Maria son muy importantes, para mí. Les admiro mucho porque son gente que se han mantenido muy joven y a la vez han asumido responsabilidades, tienen tres hijas...

M: Ya ves...

Ma: Tremendo y sin embargo seguir con ese sentido social, y abiertos a lo que sea... Bueno, es muy bonito...

M: Sí...

Ma: El Jordi y la Patrícia pues también, pues Jordi por unas cosas y la Patrícia por otras, son gente muy interesante, y la Mònica también. Yo creo que hay distintas maneras de ser pero que es muy bonito, es lo bonito. Incluso distintos sentimientos políticos, y distintos...

M: ¿Crees que son diferentes entre ellos?

Ma: Sí, son muy diferentes.

M: ¿Pero de quién hablamos?

Ma: Incluso dentro de las parejas

(Suena el móvil otra vez...)

M: Bueno nos habíamos quedado que eran diferentes. Entre parejas sí, pero sobre todo...

Ma: si la manera de pensar de cada familia es distinta. Posiblemente porque han vivido cosas distintas, y porque tienen edades distintas. No es lo mismo el Jordi y la Patrícia que Miguel y Maria que Pau y Mònica. Miguel y Maria se fueron a Ecuador y Pau y Monte no... Pero incluso entre Jordi y Patrícia y Miguel y Merce hay muchas diferencias.

M: Sí, no me he fijado, no he podido verlas tanto. Bueno, Jordi y Patrícia son antónimos son muy diferentes. Yo creo que por eso congenian tanto.

Ma: Igual sí pues son dos caracteres muy diferentes.

M: Son dos caracteres muy diferentes, muchísimo.

Ma: Con mucho carácter... Bueno, hay algo más detrás. Está claro que ellos se han tomado en serio algo que no tiene que ver con la manera de pensar ni con la manera... Algo que va más profundo, que conecte con temas psicológicos profundos. A través de esta opción han conseguido fundirla a través del tiempo creo. Pues entonces pues más allá de que los pensamientos sean distintos.

M: ¡Sí, sí! Vale, entonces cómo sientes la Comunidad hoy? ¿Crees que ha cambiado algo, o igual has cambiado tú? ¿O no ha cambiado nada?

Ma: Yo, la comunidad la siento como un sitio donde poder vivir la fe de manera más profunda. De manera más adulta. Yo creo que vivir la fe es justamente eso, juntarse con otra gente que cree, que sueñan juntos...

M: Luego té preguntaré esto.

Ma: Ah bueno... ¿Cómo me siento hoy en la Comunidad? Pues bien, me siento muy acogido, me siento a gusto cuando estoy vale. A veces me pasa que digo *buff* no pues hoy toca reunión de comunidad, y sin embargo siempre salgo con la sensación de qué bien. Hemos tenido sensación de comunidad, nos hemos juntado, pasa esto. En el medio hay algo que pasa, un buen rollo, el cariño lo que sea pues mira, sales con... si bien te cuesta ir porque es un esfuerzo...

M: Claro tú no eres de Sant Feliu...

Ma: Me jode coger el coche. Y eso pues bueno, luego te quedas muy bien, entonces pues eso. Me ha cogido contenido.

M: Es admirable lo tuyo...

Ma: Me siento con ganas de hacer algo más, pues que mi idea se plasme en algo más social. Yo soy uno de los que apuesta por el tema ese social. Creo que no tenemos que instalarlos en donde estamos y hay mucho tesoro allí dentro, muchos valores dentro, de esta gente y que bueno pues regalarlo, salir...

M: Bueno, ahora lo que estaban haciendo lo del Punto de Referència, ya era algo...

Ma: Ves va relacionado con esto. Yo por ejemplo no me siento... Lo puedo hacer y vale, pero por un lado es verdad que el tema externo, el trabajo sería más difícil para mí, por el otro me entusiasma menos, me hubiese entusiasmado más lo del piso por ejemplo. Pero bueno es un paso previo a lo del piso...

M: Claro es que a más igual lo del punto de referencia tiene mucho que ver con el hecho de ser una familia, los niños...

Ma: No se puede... Yo creo que había gente soltera y esto, pero es distinto... A ver yo tampoco soy ejemplo de nada (risas).

M: Bueno ninguno no. No sé... Vale, entonces esta pregunta, yo creo que fue muy gracioso cuando se la pregunté a Miguel i Maria porque no me pillaron para nada y se quedaron así como que coño me estás diciendo. Yo creo que la he ido perfeccionando.

Ma: Al principio como era...

M: Ni me acuerdo cómo era la pregunta. Lo que te voy a preguntar es si tú crees que el espíritu, no revolucionario, pero igual sí alternativo que te hace ir a las misas del sábado a las 20h que no es lo mismo que ir a la misa del domingo a las 12h. Si este espíritu alternativo entre comillas es lo que os ha hecho fundar la comunidad, o si son dos espíritus que no tienen nada que ver. Es un poco complicada la pregunta...

Ma: No, no son extremos. Yo creo que todo influye, pero no son decisivos en el otro. Es gente que nos hemos conocido circunstancialmente en la misa familiar. Gente que ha conectado entre sí porque quería vivir de una manera más profunda la fe. Que la entendían, porque incluso en las misas familiares hay gente que la vive de manera distinta, ¿sabes? En esta comunidad no hay más gente no porque seamos selectos, sino igual porque se le ha ofrecido a parejas y han dicho "preferimos no vivir esto. Ahora mismo no tenemos tiempo, sólo tenemos tiempo para esta forma". Sí que se ha aprovechado esta forma porque es un lugar de unión de

reunión, de conocer gente más o menos con los mismos intereses, pero no tiene nada que ver, yo creo que no tiene nada que ver.

M: ¿Se hubiese hecho el grupo independientemente de la misa no?

Ma: No, porque circunstancialmente, igual si hubiésemos hecho un grupo de Sant Feliu de gente creyente, pues igual... Se ha usado como plataforma para juntarse gente, pero como si se juntaran en un bar en un cinefórum, gente que...

M: Exacto...

Ma: A partir de ahí surge gente que tiene los mismos intereses, que van a las pascuas, que hacen no sé qué, y entonces dicen, ¿por qué no hacemos algo más? Porque en las pascuas hablamos que esto hay que vivirlo durante el año, porque en el evangelio dicen que no sé qué, y dicen que la manera de vivir la fe es vivirla en comunidad, y solamente viviéndola en comunidad es cuando se puede aprovechar todo.

M: Vale. Entonces... Es una pregunta un poco antropológica... Antropología, ¿has estudiado tú?

Ma: He estudiado antropología...

M: ¿Has estudiado antropología también tú?

Ma: No, una asignatura de esas que tienes...

M: Bueno te voy a hacer una pregunta antropológica... ¿Tú crees que las misas familiares son un ritual?

Ma: Sí...

M: ¿Por qué dirías que es un ritual?

Ma: Porque un ritual es una expresión de un grupo humano... Que casi siempre lleva el componente estructurado... y que es repetitivo vale... Que lleva un cierto ciclo ... y que tiene un sentido para ese grupo vale... Entonces bueno pues cumple con todas las características técnicas de la palabra del concepto ritual... (risas)

M: Claro, claro. No, no, muy bien.

Ma: A ver yo obviamente no definiría las misas familiares como un ritual.

M: Claro...

Ma: Porque nuestra manera de hablar, española actual, catalana actual, la palabra ritual tiene un significado negativo.

M: Exacto...

Ma: Ahora el concepto de ritual, quizás se adapta mucho a lo que... De hecho nuestra iglesia... de hecho, nosotros somos católicos apostólicos romanos... Lo de romano viene por el rito

romano... Es la manera de celebrar la misa que tenemos. Está el rito oriental, el rito no sé qué, hay distintos ritos, que son todos católicos...

M: Ah sí, son católicos todos.

Ma: Sí, son distintos ritos, maneras de celebrar justamente el escenario litúrgico en general. Toda la celebración, la pascua no sé qué... Entonces, nosotros que somos católicos apostólicos romanos porque es el rito romano.

M: Ves... estoy aprendiendo mucho, Marcos.

Ma: ¿Miguel eso no te lo ha dicho?

M: No, esto no. Vale, ¿cómo definirías la Comunidad Sunday?

Ma: Pues como un grupo de parejas, con hijos familias, más un soltero, risas, un poco más joven que se proponen, que se juntan periódicamente porque creen que es importante juntarse, compartir más allá de una comida, temas que les importan en su vida, tanto sea vida personal, familiar como de fe. Que buscan ser algo en el mundo, ser signo de alguna manera, pero no por el tema del protagonismo sino porque entienden que vivir la fe les lleva a hacer algo, a transformar la realidad y bueno es su manera de vivir la fe. Es una comunidad que se quiere también. Yo creo que una de las cosas humanas quitando lo de la fe, es gente que entre sí nos queremos. Hay efecto entre medio y hace que la gente se siente bien.

M: Qué bonito...

Ma: Sí, es verdad. Creo que si se dicen las cosas pues es bonito.

M: Pero es decir, claro, esto es seguro evidente, que cuando yo he estado no han habido las mismas cosas porque es evidente

Ma: Claro, el observador siempre interfiere, es como yo cuando voy a hacer el proyecto con los técnicos que dicen que cuando estas tú no salen las cosas.

M: Claro es normal.

Ma: Yo creo que el estilo que hemos estado contigo es parecido. A ver hay sutilezas que no salen de la misma manera, que las pasas por el filtro que piensas que está Marta. Que igual no lo voy a contar que es íntimo, pero tampoco no hay cosas que digas que no...

M: A ver es normal, es totalmente lógico. Lo que pasa es que quería preguntarte, como yo no lo sé, como cuando yo estoy igual no se hace, pero si os contáis cosas, porque dices que hay confianza, ¿no?

Ma: Hay confianza para eso, para meterte o para compartir el por qué estás mal, o no, o si el otro qué, yo estoy agobiada porque él no llega nunca a casa y llega no sé qué a tal hora y no sé qué.

M: ¿Pero de vosotros no os decís nada? ¿Nunca hacéis una autovaloración?

Ma: También, a veces. Yo como soy, como lo estoy viviendo. Depende de las dinámicas que hagamos, cómo lo hayamos preparado cada uno, igual toca hablar de eso, la forma que tiene cada uno de perdonar, la forma que tiene cada uno de querer a los demás, de compartir de usar el dinero, no lo sé...

M: Vale, esta pregunta está un poco relacionada, pero es que tengo que hacer esta pregunta desde diversos ángulos. ¿Qué es para ti importante de la Comunidad?

Ma: ¿Qué es para mí importante de la Comunidad?... Para mi persona, ¿no? ¿Qué es lo que me aporta de importante la comunidad no?

M: Sí.

Ma: El estar integrado y contenido en un grupo, que va a vivir la fe sobre todo vale, porque son temas que no los hablas en otros sitios, ¿no? Yo en el trabajo, yo creo que mucha gente, mucha gente no diría que soy cristiano ni creyente. Sobre todo porque creo que condicionaría mucho la forma que te miran.

M: ¿Sí?

Ma: Sí, porque además en la empresa hay un grupo de gente. Unos quince o veinte que son neocatecumenales. Son un grupo de la iglesia que se llaman neocatecumenales, y que son muy combativos para meter gente, proselitistas. Entonces han intentado a gente, sobretodo en Madrid aquí en Barcelona no hay. La gente que han llegado a ser jefes, son jefes esos, pues gente que no eran de su club intentar meterles y no sé qué. A gente que han intentado meterles pues, eso ha generado que mucha gente sabe que esos son de un grupo raro. Que hay cosas en común, que se reúnen, que tienen muchos hijos. No son del Opus, es otra raza parecida por eso.

M: Vale.

Ma: Entonces bueno en ese sentido, la gente que no la he conocido en momentos así, nadie sabe que soy tan creyente. Bueno todavía no me... sabes... Que es una tontería que sí que publico en el facebook que voy a Taizé y tal, pero nunca hemos hablado por el facebook abiertamente. Bueno sí, hace dos semanas uno de los de mi empresa me preguntó... ¿Tú eres creyente? ¿Crees que hay algo más? Porque estábamos hablando de alguien que había muerto. Si yo creo que hay algo más... Y tú qué crees, me decía. Bueno yo creo que hay algo más también.

M: Pero esto, explícame un poco que yo voy muy perdida, alejada, como yo nunca he tenido una educación cristiana, es como que... porque realmente escuchándoos y tal me pierdo un poco en el sentido... Bueno esto es una pregunta que viene luego pero te la hago ya. ¿Qué es entonces ser creyente? Me da como una sensación al veros, ya que ser creyente implica,

bueno tú lo has dicho antes, un gesto de transformar la sociedad de vivir auténticamente la fe, te permite transformar desigualdades, no sé, luchar por un mundo más igualitario, más justo... Pero entonces, ¿dónde está el espacio que queda para el más allá?

Ma: No sé, es como coger una partecita, una parte final, la parte que se ve de un iceberg. Un iceberg por dentro por abajo, que es yo creo que es el ser humano llega a muchas, se hace preguntas, es parte de la filosofía. Preguntas que tienen que ver con algo que no vemos, con algo que, pues de dónde venimos, a dónde vamos, qué sentido tiene la vida, ¿no? El vivir el morir qué sentido tiene pues todo eso. Pues cada uno se da sus propias respuestas, y lo bonito de todo esto que es transformar unos caminos de búsqueda constante y bueno pues hay gente que lo interpretamos, y lo llenamos ese vacío con la fe. Yo siempre digo... yo, ¿por qué creo? Pues yo porque tengo miedo a la muerte... A ver, resisto, me da miedo a morir, me resisto a pensar que todo lo de esta vida acabe en la nada... Aunque todas las cosas técnicas y científicas y la manera de pensar que tengo, pues lleve muchas a pensar que en realidad es muy posible que no haya nada.

M: ya ya...

Ma: Pues sin embargo siempre queda el lugar para eso, algo más, Pues para mi es imposible aceptar que no hay nada más. Pues eso, yo creo que el creer es eso, ser creyente. Luego pues nací en un contexto cristiano, y la fe católica pues fue un poco me daba en cierta manera una fe, pero a la vez circunstancialmente esta fe cristiana, esta fe católica está en cambio constantemente y claro haberte comprometido. Yo quiero que esto cambie que sea un tesoro para más gente, que otra gente pueda descubrirlo también, que le guste, que le pueda servir como a mí me sirvió. Conmigo la fe, conecto mucho, casi siempre entra por tema humano. Porque yo me sentí contenido de pequeño, de adolescente, porque trataban temas que a mí me interesaban, los grupos... A ver la vida, la persona de Jesús. Pusieron un modelo muy interesante a seguir, un modelo muy realista. Pero claramente consciente de que es algo circunstancial, no es que la única forma de vivir la fe sea la cristiana, sino que simplemente está ahí.

M: O sea que por lo que estás diciendo desde mi punto de vista habría una especie de dos dimensiones. Una que es más interna que va más hacia lo que tú crees, lo que tú consideras, bueno, que te responde a tus inquietudes, y luego otra parte que sería el compartirlo, algo externo.

Ma: Algo externo que viene a ayudarme a pensar, sí... Yo creo que una de las cosas de la fe cristiana es que ves en la solidaridad, que insistes sobre otras personas y que es posible que vaya bien. Entonces pues eso la fe también se vive con otra gente, porque te ayuda a la vez a

ver cosas que tú no ves, que luego hablándolo en términos de fe pues... Pues Dios te habla de alguna manera a través de la gente, a través de los demás. El espíritu sopra como dice el evangelio, es una metáfora. Pues mira muchas veces una palabra que te dice una persona un amigo lo que sea pues te influye, y si lo lees y le das significado a eso pues sentido, es que puede ser que esa persona esté siendo para ti en ese momento en concreto, la voz de alguien.

M: Vale... Una pregunta más técnica. ¿Es importante para ti el templo?

Ma: ¿Te refieres a la estructura o te refieres al edificio?

M: Me refiero al edificio. Al espacio más que al edificio porque el edificio queda como muy material, es más al espacio como tener un espacio para una comunidad cristiana, ¿sabes?

Ma: Es que forma parte de los ritos tener un espacio, que estéticamente conecte, ¿por qué? Porque sentimos y vivimos la fe a través de los sentidos, hablando escuchando, chillando, oliendo, sintiendo, y los templos son eso, olores, sonidos o ausencia de sonidos, eh, se ve oscuridad o no, escuchas hablar... Entonces sí que creo que es importante, y es importante que no sea cualquiera. Ahora bien, dicho esto, creo que los actuales no conectan para nada con la estética actual y con la sensibilidad actual que hay con la estética para la gran mayoría de gente. ¿Conmigo no cuadra? Conmigo uno de los problemas que yo tengo con el tema de los templos, es que la mayoría no conectan, por ejemplo yo no me siento en un espacio sagrado. Para mí, un espacio sagrado es subir una gran montaña. Muchas veces la sensación de espacio sagrado es más cuando subo a la montaña. O como cuando voy a Taizé, y son cuatro sábanas sagradas y una moqueta...

M: Pero donde se hace lo de Taizé? ¿En el mismo sitio?

Ma: Taizé es en Francia...

M: ¿Vas cada lunes a Francia?

Ma: No... lo que hacemos es gente que se reúne para rezar con el estilo de Francia.

M: Vale...

Ma: Hacer ese rito esa estructura de oración de canto, cada lunes en Sant Feliu. En Sant feliu se hace no sé si al entrar viste que a la derecha, al llegar y al final donde se juntan gente de las misas familiares.

M: ¿Dónde se iban los niños?

Ma: Antes donde se iban los niños es la sacristía. Antes hay una puerta de cristal, que hay unas velas y se hace allí con icono. Son como cosas rusas, figuras varias iconos, cuadros. ¿Hablábamos de?

M: El templo, la importancia del templo.

Ma: Pues yo creo que sí, obviamente en cualquier sitio podemos hacer la acción y juntarnos pero bueno viene muy bien, ayuda estéticamente a conectar porque a veces venimos acelerados con un ritmo no sé qué, le ayuda a tener la cabeza en un mismo sitio, de tranquilizarte que me identifica fácilmente y lo hace tuyo, donde no varíe mucho, porque si te distraes puedes meter rápidamente en las sesiones.

M: Vale, y tú que sabes un poco del tema, que te veo aquí suelto, bueno es que yo como voy muy perdida con todos los símbolos que aparecen en las misas... A ver, está claro que el vino y el pan bueno es una hostia, sí que los sé identificar pero luego, tú sabes más símbolos que aparecen en las misas, en plan ya no te digo tanto...

Ma: ¿Pero quieres que te los diga yo o tú?

M: Sí, sí quiero que me los digas, los que tu sepas o tu conozcas, identificar rápidamente. A parte de estos dos que te he dicho que estos ya.

Ma: A ver hay muchísimos, o sea, símbolos,.. Defíneme símbolo y yo te diré, ¿tú qué entiendes por símbolo?

M: Vale, esto sí que es una pregunta complicada... Quizás a lo me estoy refiriendo es un elemento material que remita algo que no es material, y que tenga una connotación cristiana en ese caso.

MA: Bueno está ahí no sé, la cruz, el agua, la vela, el sagrario, la lámpara..

M: Espera que me he perdido, ¿la lámpara?

Ma: Hay una lámpara, siempre que vayas a una iglesia y haya una luz pequeña, esto es porque en el sagrario que es la caja donde se guardan hostias consagradas que se llaman. Hostias consagradas son las que se han pasado por una misa, las que han pasado por un rito. Lo que sobra, ¿vale?

M: Lo que sobra...

Ma: Hacen que sobre, porque eso se usa luego para llevarlo, hay gente que lleva la comunión a los enfermos, a gente que está.... Entonces eso se usa para no tener que celebrar y hacer misas expresamente para eso. Es muy curioso cómo está todo organizado, y a eso le tienen mucho respeto. El tema del sagrario, es algo que, con esa palabra hostia suena tan mal porque claro la hostia se supone que es el pan consagrado, sobre el que la gente más carca, más conservadora se arrodilla siempre al pasar a su lado, por la que todo el mundo cuando pasa... Por eso cuando mucha gente pasa por delante del altar hace una reverencia porque normalmente está allí.

M: Ah, porque la lámpara está al fondo...

MA: Sí, es una lámpara naranja que normalmente está encendida y encendida quiere decir que hay hostias consagradas. En nuestro caso, en esta iglesia, está al lado. No sé si has visto que hay un viejito que siempre sale en la misa...

M: Sí.

Ma: Pues ese viejito lo que hace es llevar al sagrario. En realidad no lleva las hostias, bueno si... coge las hostias que están consagradas en el sagrario, las lleva al altar, da la comunión y luego lo que sobra de lo que se ha consagrado en esa misa, lo guarda y se lo lleva. O sea las renueva

M: Vale, vale, vale. Entonces, ¿dónde está situada esta lámpara cuando entras en la iglesia de Sant Feliu?

Ma: No sé dónde está, igual está en la iglesia de al lado. Es una lámpara pequeñita, que está siempre con luz. Cuando no está con luz es siempre, o sea por ejemplo, hay un día al año, dos días, que es cuando muere Jesús, el viernes santo, ¿vale? El jueves cuando lo crucifican y el viernes santo, entonces, no está ahí. Se deja esto abierto como un signo de que está muerto, no está vivo. Sin embargo, se inventaron porque siempre hay una reserva y entonces se crea como se llama el monumento en un costado de la iglesia en otro sitio, un espacio para guardar las hostias consagradas donde la gente va a rezar, se ponen unos bancos y la gente reza allí. Mas signos...

M: Y luego el otro día... Me has dicho dos días, uno cuando muere Jesús y ¿el otro?

Ma: Eso es el jueves santo, es jueves y viernes. Se deja el jueves abierto para la celebración y hasta el sábado a la noche no se vuelve a consagrar.

M: Vale.

Ma: Luego tienes el altar que en el altar hay un hueso de un santo. Siempre en todos los altares.

M: ¿En todos los altares? Espérate, espérate, ¿de cualquier iglesia de cualquier pueblo de cualquier sitio?

Ma: En cualquier pueblo hay un cuadradito, si levantas el mantel o dentro del altar está. Es una manera de consagrar esa iglesia. Para hacerla pues como lugar sagrado, siempre hay un hueso de un santo. Está sellado de todas formas, es un agujero que está en el mármol que le hacen a la mesa y lo ponen.

M: Jolín tú. ¿Y algo más así que se te venga a la cabeza? A parte de... A ver cómo lo digo... El problema mío es que me he metido en un sitio...

Ma: En un berenjenal que no entiendes... A ver, todas las imágenes son para cosas. Las campanas no son un símbolo, son para llamar, pero a todo se le busca un significado religioso, más allá del incienso por ejemplo. El incienso se le busca el significado de conectar con la

realidad. Se usaba en la edad media ya que la gente no se duchaba, y juntarse todos allí pues había un olor que...

M: risas

Ma: Claro, en la catedral de Santiago que habían unas Paugrinaciones gigantes pues había un botafumeiro gigante claro. Es que es así. Luego se le dota de sentido.

M: Vale entonces otra pregunta. Me gustaría saber qué contexto, que vínculo crees tú que existe entre la Comunidad Sunday y el contexto en el que vivimos. Es decir, por ejemplo el tema del punto de referencia significa que hay una conexión en tanto en cuanto se dan, nos damos cuenta de que hay gente que vive peor, por así decirlo y que hay jóvenes pues bueno...

Ma: Vale... Yo creo que la Comunidad Sunday ayuda a sus miembros a la gente que está en la comunidad, a renovar este interés... A ver, es gente que tiene este interés por la fe, pero quizás si no estuviera en comunidad le sería como más difícil, nos daría más Pauza vivir la fe. Entonces sirve para renovar esos valores, esa manera de entender el mundo, de entender a la sociedad de mirar a la sociedad, de mirar a la gente con la que te tratas cada día. De compadecerse muchas veces. Como mirar a la sociedad con quienes estamos cada día. Yo creo que sirve para renovar para no quedarse con ideas preconcebidas o con ideas que no cambian nunca, no sé. Yo creo que es el sitio que te permite repensar las propias ideas cuestionarlas y crecer y cambiarlas. El riesgo que hay cuando no se tratan esos temas, es que tú vivas igual dos o tres años con la misma idea hasta que casualmente tengas el encuentro una realidad en tu vida que te hace mirar... ahí va... Esto que llevaba pensando durante tres años que era así me he cruzado con estos y ahora cambio totalmente, bueno... Pues aquí muchas veces se fuerzan esas cosas, o sea intencionalmente trabajando con otros materiales no sé qué... porque creemos que es la manera que nos ayude a todos a crecer, y entonces en la sociedad yo creo que influye, igual no es tangible no es medible pero sí que mucha gente creo, o alguna gente percibe en cada miembro de la comunidad Sunday pues eso energía que queremos. Pues gente que coja energía de ellos, de nosotros no sé.

M: Bueno, esto ya te lo he preguntado antes. Lo de qué es ser cristiano y todo esto tema. Ya acabo eh? Ya estoy en la última página...

Ma: Todo lo que quieras.

M: Tiene alguna relación la Comunidad Sunday con el protestantismo? Sobre todo por el tema este de no querer... Lo digo a ver yo no sé mucho, igual me equivoco, lo que sabía de protestantismo es que quería que digamos que todo el mundo pudiera ser capaz de interpretar las sagradas escrituras y que no fuera necesario una figura eclesiástica y jerárquicamente más importante para poder entender, comprender y vivir lo que se

comentaban en las escrituras. Entonces como vosotros sois tan críticos con el tema este, eclesiástico pues...

Ma: ¿Ves puntos en común no?

M: Claro, veo puntos en común...

Ma: Yo creo que no es comparable porque son épocas históricas totalmente distintas. A ver que luego quieras hacer un estudio transversal y digas, pues mira antropológicamente...

M: No, no quiero...

Ma: Quien quiera... Lutero tenía muchas cosas en común psicológicas con esta gente puede ser... Yo creo que posiblemente pues hay cosas de la psicología de cada uno que predisponen a entender las cosas de una manera o de otra, a no conformarse con lo que te dan. En general no nos conformamos con lo que hay. Entonces bueno pues cosas en común... No sé, yo creo que si te pones a buscar pues puedes encontrarlo, pero es como todo, es más un método inductivo que puedes inducir, cosas reales, si te puedes poner a buscar que son épocas históricas totalmente distintas.

M: Vale. Ya está es solamente una idea...

Ma: No, no y además y si es por eso, es importante decir, una de las cosas que tiene la Comunidad Sunday, que hay entre todo, es que creemos profundamente que nosotros somos iglesia. O sea y que la iglesia tal como es, pues se acoge a mucha gente. Que todo el mundo tiene lugar, no pretendemos que se vaya gente, pero sí que pretendemos que la gente que cree que la en la iglesia no hay lugar para todos no caben, y que somos críticos con las cosas que creemos que no son acordes con el evangelio más allá que las vivamos nosotros o no, porque nosotros también vivimos cosas que no son acordes con el evangelio, entonces bueno, pues creo que es importante ser crítico con los nuestros, con la estructura que no... Pero bueno siempre creo que una de las cosas, y es lo que explica que aún sigan las misas familiares, es porque es gente que en realidad no quiere romper. Decir venga vamos a romper e irnos para fuera y ya lo... Cuando tendríamos la posibilidad de hacerlo perfectamente...

M: Ya...

Ma: Son gente que tiene mucha fuerza, mucha energía, o sea que podríamos montar lo que quisiéramos y yo creo que funcionaría. Sin embargo, pues se quiere seguir haciendo desde dentro, porque no se quiere cambiar.

M: Vale, ¿crees que hay algún líder en la Comunidad Sunday?

Ma: Sí, por supuesto en todos los grupos humanos existen. Otra cosa es que estén reconocidos oficialmente...

Ma: Coméntame... Vale... No creo que haya un líder en todo, pero sí creo que en todos los grupos humanos hay gente que se fía más de ciertas personas, en temas de gestión empresarial o de gestión de una cuenta, o lo que sea pues nos fiamos todos de Jordi. Y además, pues creemos que Jordi tiene una capacidad de planificación porque nos lo ha demostrado. No es que lo creemos por lo que ha hecho en su vida, sino porque las veces que le ha tocado hacer lo ha hecho muy bien. Entonces ya pues la gente se fía. No hay alguien que toma decisiones, pero sí que es verdad que hay gente que empuja por su carácter en sí, empuja. Y es bueno es aceptado por la gente. En ese sentido pues Jordi es una persona que nos empuja.

M: Me faltan tres preguntas sólo. ¿Cómo os preparáis todo el tema de las sesiones de las misas y de la comunidad porque sé que habláis siempre de la preparación pero no sé qué es. ¿Quién hace las graellas o no sé qué?

Ma: A ver, es que una cosa son las misas y otra cosa es...

M: Ya es diferente... vale...

Ma: Las misas, ¿quién hace la organización? Pues coincide que Miguel ha sido durante este año el coordinador de las misas que es la persona que dice venga que toca esto, venga animemos esto. Y a la vez en Sunday pues también nos turnamos los temas, tenemos como uno, se eligieron entre todos los temas que pudimos tratar, pensando como un libro y cada día pues había que hacer un capítulo de un libro, y luego dijimos pues cada día hablar de una cosa distinta pero de manera cíclica, cada mes repetimos. Pues eso a su vez cada día le toca a uno.

M: Vale y las dos últimas preguntas. La última no porque me la estoy leyendo y ya me las has respondido entre medio, o sea que solo tiene una. ¿Qué sería y cómo una misa ideal para ti? Si ahora tú pudieras mandar sobre cómo se hace.

Ma: Para mí, ¿cómo persona dices o como creo que tienen que ser en general? O sea, primero te digo en general y luego te digo para mí. Yo, en general, creo que cualquier misa ha de ser adaptada a cada uno de los que vaya. O sea todo el mundo se tiene que sentir como en casa. Se tiene que sentir acogido, se tiene que sentir... Porque solo a partir de ese momento, puede empezar a sentir y a vivir la fe, yo creo. Entonces pues tiene que estar muy adaptada a los intereses y a las necesidades, a lo que viene a buscar cada uno en ese momento. Igual viene una persona que está triste, otra persona que está contenta, otra persona que quiere, no sé qué, otra persona que está preocupada por no sé cuánto... Y esto en ese sentido los protestantes conectan mucho con eso. No sé si has estado en una celebración. Yo en Argentina tuve la suerte. Si hay muchos protestantes y ellos conectan mucho con la gente porque es una manera muy humana de alabar de no sé qué, de dar la bienvenida a los que vienen nuevos, de

estructurarla como ellos quieren, de cantar mucho pero a la vez hay un momento que no sé qué pasa y lo comentan, vale, no hay un rito, bueno casi siempre se hacen las mismas cosas pero no en el mismo orden ni en el mismo sentido. Entonces pues para mí es un momento en que todo el mundo tiene que poder hacer eso. Primero sentirse como en casa, sentirse en un espacio a gusto cantando. Por otra parte un espacio donde puedan compartir la palabra que es lo que le dice cada uno el evangelio y luego compartir el pan o sea el compartir el pan es un signo, las primeras comunidades en realidad lo que hacían eran juntarse a comer a cenar, y a charlar. Primero se juntaban a charlar o al revés, primero se juntaban, y contaban pues seguramente historias de Jesús y un montón de historias, luego había un momento central que era ese. Pues bueno, pues que se junten a comer a compartir. El sentido del comer a su vez tiene el signo del compartir del que cuando todos ponemos algo de nuestra parte por pequeña que sea sobran cosas siempre y todos nos llenamos y sobran cosas. Bueno, pues eso, para mí en lo personal, pues a mí que me gustan pues las celebraciones que son muy sencillas, donde todo el mundo participa, donde no hay un líder que hay que escuchar y simplemente pues el que lleva un poco la celebración pues guía pero nada más o anima a que la gente participe o lo que sea, rompe el hielo. Es animador de un grupo humano como cualquier animador de trabajador social o lo que sea que para hablar del sida o lo que sea pues vamos a hacer una dinámica. Pues eso, en donde se comparta el pan juntos.

M: Vale, pues muy bien Marcos muchas gracias.

Entrevista Pau i Mònica 2011

- Mònica: No hi vaig anar, hi va anar el Pau, vaig quedar-me amb els nens jo, però bueno...

- Pau: Home, va anar bé, no? O sigui va... es va quedar que continuariem i tal mmmm el que passa que, que bueno, que potser el compromís, o sigui el que... el que cal es allò, que cadascú realment reafirmés el compromís, no? per mirar i tal, i això la veritat es que no... personalment ningú es va mullar verdaderament. Si que parlaven una mica del global, que si que sap greu que una mica que es perdés i tal, però allò dir "sí, sí, pues vengam ja ens comprometem a que... farem això..." compromís personal no ha sortit, per lo qual...

- Mònica: Jo crec que el compromís anirà en funció de la implicació dels altres, saps?

- Marta: Es clar, clar...

- Mònica: Jo crec que la gent esta tan escamada que quan vegin que els altres s'impliquen aleshores el llur compromís creixerà

- Marta: Ja

- Mònica: Però sinó jo crec que la gent no es mulla, no? Jo no em comprometo a l'espera de com es comprometen els altres, si els altres es comprometen, doncs... o tothom es compromet o jo no...

- Marta: Però no es va fer cap canvi així, ningú va dir de fer una cosa diferent... o tal, no?

- Mònica: En principi, no, no

- Pau: No, no. A veure, el que sí que...

- Mònica: Una missa fora de la parròquia bueno, missa, missa, no; una celebració fora de la parròquia cada... que? cada... Una per trimestre em penso que es va dir, no?

- Pau: No ho se

- Mònica: Si

Marta fa una rialla

- Mònica: Si, es formava com un petit grup encarregat de... de fer aquestes celebracions alternatives en la qual hi ha la Patrícia que es va oferir, el Marcos, la Maria, no sé... algú més?

- Pau: Val, però vaja, això va ser l'anterior, no?

- Mònica: A l'anterior al dia 3 es va insinuar, però el dia 3 es va... no? me'n recordo que després al vespre varem estar parlant aquí també

-Pau: Bueno

Marta fa una rialla

- Mònica: Jo no hi vaig anar, a la reunió, eh?

- Marta: Ja... ja... ja... En principi vale. Bueno doncs va, us explico: jo primer us preguntaré algo de... referent a una història personal, o sigui com vareu començar amb les Misses, després lo del Sunday i tot això, i després ja entrarem més al contingut. Llavors, bueno, no ho se, si em voleu explicar com va començar el tema de les Misses familiars, si ho sabeu vosaltres, i com vareu començar vosaltres, o sigui des del principi o no.

- Mònica : Uff, a veure...

- Pau: Les Misses familiars van començar... bueno, jo...

- Mònica: Van començar sent Misses joves, no?

- Pau: O sigui, el dissabte a la tarda a la parròquia sempre hi ha hagut la tradició de la Missa del dissabte a les 8.

-Marta: Vale

-Pau: Llavors en principi si se'n deia Missa jove...

- Mònica: Era una Missa que en un principi estava pensada perquè hi participessin els nostres joves de la parròquia.

- Mònica: I jo ja, com a persona grup de joves de la parròquia, fa 20 anys, vale? pues havíem participat d'aquestes Misses de tal manera que es feien em penso un cop al mes i li tocava a cada grup, es a dir a cada grup em penso que a cada potser ens tocava 2 cops a l'any

- Mònica: Però estaves convidat a anar-hi cada dissabte perquè o un grup o un altre sempre preparaven una Missa més dinàmica, amb més participació dels joves, una mica amb aquest caire que... que després de mica en mica se'n ha anat perdent, no? I d'aquí va passar a Misses familiars...

- Pau: Bueno llavors quan ja no hi anaven joves i...

- Mònica: O quan els joves que hi anàvem vam ser pares: la Vicky, la Feli... tot aquest grup que en el seu dia havíem participat com animadors dels grups de joves quan vam tenir criatures i vam creure que una manera de motivar les criatures era fer-los participar en aquesta Missa. I llavors ja coincidint que els joves com a tals no hi anaven es va fer una mica el canvi de Missa jove a Missa familiar.

- Marta: Vale

- Pau: I el grup de preparació ha sortit arrel de què alguns dels pares que veia que aquella Missa, pues, no xutava, preocupats una mica per lo que poguessin trobar els seus fills, pues van començar a intentar dinamitzar-la perquè els fills... pues, jo que se, perquè els fills poguessin trobar una missa atractiva i interessant. I llavors va ser, pues, quan, en principi, bueno pues això, que es volia canviar una mica pues la estructura de la Missa. Potser aquí va ser una mica revolucionari, però bueno...

- Marta: I vosaltres ja estàveu allà, al principi?

- Pau: No, al principi no...

- Mònica: No. Nosaltres encara no teníem els nens, llavors va haver-hi una època que... mmmmm... entre aquest pas, no? de Misses de joves a familiars, que nosaltres vam anar molt, ahir ho deia, a Misses a altres llocs, no? Per exemple anàvem molt a una Missa de la Bonanova que, bueno, semblava que el capellà feia unes homilies una miqueta més... I llavors durant una època vam estar una mica fora de la Missa d'aquí, de Sant Feliu. I després, quan els nanos van ser petits també perquè a les 8 ens anàvem amb els nens, era l'hora que els nens sopaven...

- Marta: Ja.

- Mònica: Eren nens més aviat mal menjadors, llavors tot el que era sortir de la rutina molt estricta, feia que tots anéssim malament, llavors...

- Marta: Ja.

- Mònica: Clar, primer l'Albert, després va vindre la nena i al portar-se un any, pues vam enllaçar un amb l'altre pues, llavors va ser, jo que se, durant 3 anys vam estar bastant fora de l'ambient de la Missa familiar

- Marta: Vale.

- Mònica: Llavors quan els nens ja van tenir, no sé, 2 anys, potser? Quan el nen va tenir 2 anys i la nena 1 i poquet ens vàrem intentar tornar a acoblar una mica, amb 1 any de l'Albert més o menys.

- Marta: Vale.

- Mònica: Tot i així no havíem perdut el vincle, per exemple nosaltres varem voler batejar els nens a una Missa de les 8, perquè era una mica, per nosaltres, si amb alguna Missa ens havíem d'identificar era la Missa de les 8 del dissabte. I si que teníem clar que també els volíem batejar aquí a Sant Feliu, a la parròquia, no? Llavors els vam batejar aquí en una Missa de 8 i per tant el vincle no el vam perdre però no participàvem potser tant com després.

- Marta: Clar. Em fa gràcia perquè el dia que jo vaig estar a la valoració aquella que hi havia el capellà, Javier es deia? O no era capellà, era seminarista

Pau i Mònica: Si seminarista

- Marta (entre rialles): Seminarista, exacta, que van fer canviar la... (rialles) No coneixia la tradició que hi havia de la Missa de les 8 del dissabte però ara veig que... l'home va ficar una mica la pota eh? Va insistir...

-Mònica: Insistia molt "Pero esto..." però no

- Marta: No, no esto.. el sábado es sagrado

- Pau: Diumenge a les 12 es...

-Mònica: Com hi ha la tradició diumenge a les 12 de ser la Missa especialment pensada per la gent gran.

- Marta: Clar, si, si.

- Mònica: Així com la dels dissabtes era la dels joves, era separat des de fa... jo crec que molts, molts anys

-Pau: Sí

- Mònica: Jo crec que tota la vida ho he conegut així i... saps?

- Marta: Molt bé. I llavors bueno, una pregunta: si no us en recordeu, res eh? Però recordeu el primer dia que veu anar a la Missa, al menys el retorn aquest de quan l'Albert tenia 1 any o així? percepcions, qualsevol cosa que recordeu, encara que sigui un detall.

- Mònica: Saps que passa, que en aquell moment tampoc vivíem massa la Missa, estàvem més pendents de que els nens no fessin soroll que de la Missa en si. Perquè alguna vegada vam haver de marxar a mitja Missa o es quedava un i l'altre marxava, vull dir que records així...

- Marta: Bueno, el Marc tampoc me'n va dir cap

- Pau: De la primera tampoc, home de coses així de quan eren més petites... sobretot quan es posaven a la catifa i quan tocaven les guitarres o així que es quedaven, pues això, encantats, no? Mirant les guitarres

- Mònica: Sí

- Marta: Però en la mateixa disposició que ara estaven les guitarres, allà en aquell banc?

- Mònica: Sí, en allà, llavors la catifa allà al mig i tota la canalla asseguts allà a la catifa. I, clar que tu la catifa potser no l'has vist.

- Marta: No, no l'he vist, no hi era

-Mònica: Es posaven amb els peus així no? fent com una "L" i a la part del mig tota una catifa vermella, pues asseguts al terra els nens. Els nens que, clar, arribava un moment que estaven pintant, discutint-se per un color o, ja et dic en algun moment havíem d'agafar el nen i fotre el camp perquè clar l'Albert per exemple no s'estava quiet. Però en canvi quan sentien la flauta o la guitarra era... allò... saps? La música Això si que si. Jo diria que els nanos, bueno, no se si trobar-se a gust però com a mínim van sapiguer estar més o menys quietos gràcies al tema musical.

Aquesta frase ha estat intercalada per assentiments de la Marta

-Mònica: Les estones que no eren de música, igual que ara, eh? Costaven una mica més.

-Marta: Bueno, això ja més o menys ho se perquè he estat prou... i com senti ara les Misses? Vull dir que criticaríeu, que us agrada o que...

-Pau: La fiesta... i tal...

-Marta: (rialles) Si, no? O sigui senti que han canviat coses no? Des del principi o no? Perquè això potser es lo més interessant, que jo, com que no estava al principi, no se si es que els que han canviat, diguem-ne, son els rectors i per altre banda també la gent que va que igual vol una altra cosa o el que ha canviat en si es la Missa, o sigui des del principi es feia lo que es fa ara? O...

-Pau: No... Abans es preparava molt més. Abans, es a dir, cadascú preparava una Missa, però conjuntament es preparava una mica tot el cicle litúrgic del moment, no? doncs partíem d'això, de la preparació global, que abans doncs això es pensava pues com un centre d'interès, tenies lligam amb el tema litúrgic i tal, pues tot això abans es pensava molt més, es treballava molt més. Ara, les últimes ja...

-Mònica: Lo que dèiem abans del compromís de la gent, jo crec que el compromís de la gent ha anat disminuint potser una mica lligat amb que les circumstàncies externes... pues... no? Jo crec que també en aquell moment en que es van iniciar la gent estava més compromesa perquè veies que... veiem, vaja, que llavors teníem els fills més petits, que els seus propis fills gaudien d'aquella estoneta o de... no? A mesura que aquets joves ja no han volgut participar i que ells, com adults, tampoc, no sé, han vist molts canvis a nivell extern pues tot això a fet que la motivació jo crec que ha disminuït. I després els rectors jo crec que la figura del rector també ha canviat radicalment i això també ha fet que la gent estigui com una mica cremada...

-Marta: Clar

-Mònica: Jo que sé, me'n recordo per exemple que moltes vegades acabàvem la Missa així com a cloenda llegint un petit comte, llavors qui el llegia... Te'n recordes? Moltes vegades era la Feli, s'asseia allà en els esglaons baixant l'altar, allà amb el micro, llavors els nens allà... era una manera com de resumir el què... no? Com una cloenda de la Missa però especialment adreçada als nens, no? Pues això ja també s'ha anat perdent... no sé, no?

-Marta: I abans també es portaven els nens a aquella sala a part per explica'ls-hi, perquè ara es fa, no ?

-Mònica: Si, si, jo crec que també això s'havia fet, no? Si

-Pau: Sí, sí

Marta: Però a part es feia això que dius tu de...

-Mònica: Sí

-Marta: Vale

-Mònica: Les estones compartides, o sigui, quedava clar que els nens se'n anaven en el moment de la homilia per explica'ls-hi per ells l'Evangelí, una miqueta més adaptat però les estones en les que els nens sí que hi eren potser se'ls hi prestava una mica més d'atenció

-Marta: Ja

-Mònica: I a la vegada jo crec que servia per tots perquè moltes vegades l'Evangelí se'n anava per no sé on... pues en aquell punt, en aquella frase última, en aquell... saps?

-Marta: Clar

-Mònica: Me'n recordo que llavors en diapositives o...

-Marta: Ah sí?

-Mònica: Una cosa que sortia una mica de... no sé, no?

-Marta: Però sap greu, no ? perquè vosaltres ara encara els teniu petits, els fills

-Mònica: Clar, clar

-Marta: No us ha... bueno

-Mònica: Però bueno, també la nostra implicació potser també ha anat disminuint, no es culpa només dels altres, eh? O sigui nosaltres també, eh? Evidentment...

Les dues somriuen

-Marta: Vale, i bueno, com va començar lo de la comunitat Sunday i aquesta...

-Mònica: A veure, això...

-Pau: Home això, doncs precisament arreu de tot aquell grup que preparàvem les Misses familiars...

Mònica i Marta: Sí

-Pau: Doncs clar, potser es volia aprofundir una miqueta més, no? Llavors es va convocar una sèrie de reunions per aprofundir, no? Realment al principi hi havien diferents tendències, no? O sigui... hi havia...

-Mònica: Era un grup que es trobava, em penso que un cop al mes.

-Pau: Sí.

-Mònica: Oi?

-Pau: Al principi de... de...

-Mònica: Era bastant abans que la Maria i el Miguel marxessin a l'Equador

-Pau: Llavors hi havia algú que era més partidari de fer coses més en plan activitats, no? O sigui fer voluntariat i coses així i d'altre gent que buscava coses com més místiques.

-Mònica: Més intens i aprofundir...

-Pau: Hi havia com aquestes tendències, vull dir ningú es va acabar de posar al cap davant i...

-Mònica: Ens vam anar trobant més o menys, ja et dic, jo diria que era cada mes, mes i mig o així i llavors al principi quan va ser quan la Maria i el Nolo van marxar a l'Equador, i una miqueta amb això el grup, com qui no d'allò, es va... aquell grup es va... es va desfer. Llavors va morir l'Andreu Santmartí

-Marta: No sé qui es l'Andreu

-Pau: No... bueno és un que...

-Marta: Era un que estava a les Misses familiars?

-Mònica : Sí, sí

-Pau: I va participar, sí

-Marta: Però era jove?

-Mònica: Sí, 40 i poquets, 42 o 43 devia tenir. Tot això va fer que, bueno el grup es disloqués

-Pau: Llavors el Jordi, la Patrícia i la Maria i el Miguel em sembla que van...

-Mònica: Ells que ho van organitzar, es van començar a veure, ells quatre, diguem, i nosaltres en un moment determinat, no? O com va anar?

-Pau: Clar, nosaltres, pues, a veure, pues també...

-Mònica: Ens vam afegir en aquell grup

-Pau: Clar, estàvem una mica interessats, no? Bueno... Anàvem tots 3 amb la bici... I llavors va ser quan ens van explicar que ells feien això i ens van convidar...

-Mònica: Que feia temps que es trobaven i mira,

-Pau: No, per nosaltres encantats.

-Marta: Vale

-Mònica: I llavors al principi em penso que ens vam trobar cada 15 dies, potser? Si... després ens vam trobar cada setmana, no?

-Pau: Sí.

-Marta: A mi em sembla que em van dir que sí perquè el Jordi i el Miguel es van posar com molt... això m'ho va dir la Maria, saps? Rialles.

Mònica: Bueno sí, perquè primer fèiem una feina molt estricta del llibre aquell... uy, sí sí, a veure, era durillo eh? Jo recordo per exemple que tenia l'Ainoa petiteta, petiteta vull dir acabada de néixer aquí estirada en el sofà perquè llavors fèiem unes reunions i l'Ainoa ja, l'Ainoa ja ara farà 4 anys vull dir que, sí sí

-Marta: Deu n'hi do, no?

-Mònica: A pues, jo pensava, mira, no se perquè que primer ens havíem trobat cada 15 dies i després vam passar-ho cada setmana, no ho sé.

-Pau: I bueno, el grup també ha anat tenint també la seva evolució, no? al principi també fèiem molt més, bueno exclusivament treball d'això, de difondiment i amb el temps...

-Marta: Amb base de lectures o...?

-Pau: Amb base, bueno, ells havien fet abans un treball amb un altre llibre i llavors va ser quan jo, nosaltres feia poc que havíem començat un llibre, això que la teoria es que cada dia s'ha de treballar diguéssim un tema

-Mònica: Es un llibre basat, no se si coneixes amb els exercicis espirituals de Sant Ignasi de Loiola

-Marta: Sí, em sona, però no ho conec bé.

-Mònica: Sembla ser que te un mètode, no conec gaire, eh? però que està basat en fer una sèrie d'exercicis llavors la idea es o bé que fas una mena com de recés 30 dies seguits i això ho fan a la Cova de Manresa, per exemple. I això pretenia ser una adaptació d'aquells exercicis però aplicats a la vida diària, no? Llavors la idea era de, cada dia, dedicar una estona a fer una petita pregària que allà en el llibre venia amb les pautes i tal i que cadascú pogués, diguem, deixar per escrit algo que li havia..., no? Lo que havia d'evitar, lo que havia... i llavors el dia que ens trobàvem pues, posàvem en comú. El que passa es que llavors, clar. ràpidament vam veure que el Jordi i el Miguel si que deien "sí, sí, cada dia, no sé què..." somriures, però els altres dèiem, ostres, ens era molt difícil el dia a dia trobar aquell moment per... per fer la pregària, per escriure i llavors al final el què fèiem era un d'aquests a la setmana i ho posàvem en comú. I aquest va ser el compromís durant ben bé 2 anys llargs, no? Ja bastant i al final també vam quedar com una mica cansats de... del llibre, no? I llavors va ser quan vam dir, home pues fem també altres coses. Entre mig de tot això ja ens començàvem a plantejar la idea de, pues això, fem algo més social, lo dels pisos, no se què, i llavors va ser quan vam dir bueno, pues establim un calendari de tal manera que continuem fent el tram també, de l'escrit aquest i entregar-lo, però a la vegada també treballàvem pues això, des de jo que sé, coses de la comunitat que vam dir o... o vine no? Aspectes més d'això... ens vam anar relaxant...

-Marta: Vale, allò que sents vale? Però algun cop ho veu seguir bé això, o sempre ha estat una mica... perquè, bueno, les vegades...

-Mònica: Últimament la veritat es que aquest calendari, aquest últim trimestre el calendari ens el hem saltat bastant, però si que el seguíem bastant.

-Marta: Sí que el seguíeu? Vale -Mònica: Si, si. La veritat es que aquest últim trimestre ens hem desmadrat, però... no?

-Mònica: Sí, home la veritat es que com seguit aquest trimestre, no sé, no em preguntis el perquè, no ho sé

-Marta: Bueno, mira, ha vegades passa, no? i...

-Mònica: Sí, però...

-Pau: Home, jo em penso que el fet de... lo del punt de referència i tal, no? et sents...

-Mònica; Sí, clar, al principi d'això, que aquest any també hem anat a visitar molts pisos llavors algun dilluns que tocava, jo que se, fer pregària, per dir algo, ens era més interessant parlar de l'experiència dintre dels pisos, la... el... jo que sé... Llavors, bueno, doncs anàvem fent sobre la marxa, no?

-Marta: Clar. Sí. El punt de referència bueno ja... ja us preguntaré. I que us anava a dir, això. Bé, el nom de Sunday?

-Mònica, entre rialles: Mea culpa, no t'ho ha dit la Patrícia mai?

Marta: No

-Pau: Li vas preguntat a la Patrícia?

-Mònica entre rialles: A la Patrícia no li agradava

-Marta: No, no perquè a la Patrícia ja no li he preguntat. Per què, què passa amb la Patrícia? Que no li va agradar, o què?

-Mònica: Perquè al principi ens trobàvem els dilluns, al dematí, ai al dematí, al vespre... al dematí deia!...

-Pau: No, al principi els diumenges.

-Mònica: No... Ah, clar! clar! Clar! Es veritat

-Pau, entre rialles: Sunday!

-Mònica: No, si pensava que el nom l'havíem canviat quan vam anar de dilluns a diumenge, no, es veritat.

-Marta: Primer diumenges, després dilluns...

-Mònica: Diumenges, dilluns, diumenges, per les necessitats del Maties, clar...

-Pau: Bueno... era culpa meva, nostra, perquè, en fi...

-Marta: Per què, què passa amb la Patrícia? Ja em diràs que passa amb la Patrícia!

-Pau: O sigui, jo recordo que en algun escrit, o sigui, per exemple quan estàvem treballant aquest llibre que havies d'escriure una mica les teves reflexions, pues per fer referència al grup

que ens trobàvem per no dir el grup, jo què sé, es que clar... no teníem ni comunitat no... i tal, pues jo vaig posar, em sembla que vaig posar això: el Sunday, per fer referència a nosaltres i no sé com a partir d'aquí va quedar, potser un altre dia pues no sé, no sé si en algun escrit també ho vaig posar.

-Mònica: Perquè llavors vam anar una comunitat de Terrassa, no sé què, i ens havíem com de presentar i..., no ens presentàvem de moment com un grup, no? però entre nosaltres dèiem Ostres! Haurem de fer com una presentació més oficial i buscar un nom i tal i llavors com que ell havia dit això, vam dir ha, pues vengal! Sunday.

-Pau: I així... i clar, Sunday, pues lògicament, a part de... o sigui nosaltres una mica, pues dius aprofitant aquesta anècdota puis li donem el sentit de que dius bueno, es el dia del sol no? Vull dir que... el sol et deixa una escalfor.

-Marta: Ja. I a la Patrícia no li agrada, pues perquè no li agrada a la Patrícia? Dona alguna explicació o no?

-Mònica: Ella diu que es com una mica nyonyo, no? que és... no?

-Pau: No, però es... A ella li agradaria un nom més... nyonyo, diu rient.

-Marta, rient: Ja li preguntaré, ja, això del nom del Sunday

-Pau: Perquè també queda com molt impersonal, és fresc, no?

-Marta: Ja, ja

-Mònica: Ella un dia va proposar un nom que a mi no em va agradar gaire, Ay, no sé no me'n recordo, però bueno.

-Marta: Ja, bueno.

-Mònica: Em sembla que ara ja esta una mica assumit eh? Que no...

-Marta: Home, jo crec que sí, eh? Vale, i després aquí la última pregunta d'aquest bloc es, bueno, es que em costa una mica de fer aquesta pregunta, i quan la vaig fer al Miguel i la Maria, el Miguel i la Maria es van quedar amb... no t'estic entenent, saps? A veure si m'explico, la idea és vosaltres quan us apunteu, bueno us ajunteu o digueu-li com vulgueu a les Misses aquestes del dissabte a les 8 es de moment amb un cert esperit crític respecte a l'Església convencional, no? a la Missa carca que es fa ara els diumenges a les 12. Llavors la meva

pregunta era si aquest esperit crític o una mica alternatiu, per dir així també és el que us havia portat a fer lo de la Comunitat Sunday o sigui si la comunitat Sunday te cert esperit crític o...

-Pau: No

-Marta: Bueno

-Pau: A veure, l'esperit crític de les Misses jo aquí potser discrepo una mica, no? Perquè... si realment fóssim molt crítics pues potser ja no hi aniríem, no? O sigui jo penso que la Missa de les 8 es una mica allò, de trobada, però precisament per tradició, no?

-Mònica: Si, Per demostra'ls-hi el què...

-Pau: Per això dic no es pot canviar el dia i l'hora... I per això a la gent quan li... li parles de que pot ser s'acabi la Missa dels dissabtes pues sembla que s'ha li acabi el mon, no?

-Mònica: Es com si et treguin de cop una part de la teva història, sembla que això pesa molt

-Pau: Llavors, clar, per nosaltres si que voldríem que fos un espai més... bueno, no més crític sinó més autèntic, i no, pues...

-Mònica: Amb més participació, potser

-Pau: Si, voldríem, el que passa que no ho hem aconseguit, no? Llavors actualment es un espai, pues totalment convencional anar a Missa, completament normal, no?

-Marta: O sigui si que hi ha diferències a la del diumenge a les 12, o no? Es que jo no hi he anat mai a cap de les 12...

-Pau: Bueno, hi ha diferències, a veure, primera de que... l'ordre es el mateix, ara que en canvi a Missa de 12 la única participació que podràs veure dels fidels es com a molt llegir les lectures

-Mònica: Llegir les lectures i no sé, no sé si les paràboles

-Pau: Si

-Marta: Però a la de les 8 participen amb més coses la gent?

-Pau: Llavors, a la del dissabte...

-Mònica: Els nens porten les ofrenes

-Marta: Vale

-Pau: La introducció és la entrada? que es diu...

-Marta: Els cants, oi? també hi havia?

-Mònica: Els cants... el diumenge també hi ha... no? o ja no? Hi ha un director de cants... hi havia com una coral de iaies... que...

-Pau: I després, després es que es clar, últimament pues doncs potser moltes coses de les que potser es feien a la Missa dels dissabtes, no es el tema però, doncs això, les ofrenes, no? Potser...

-Mònica: Ara recordo que al principi, per exemple en el moment de la Consagració o del Pare Nostre feien pujar els nens, no? I si per exemple això és l'Altar, estava el capellà al mig i tal, però tots els nens al voltant, clar, no era com ara que hi havia 2 nens, n'hi eren, no se, 8, 9 i s'estaven allà, llavors el moment de la Pau, el moment de la Comunió, era un moment que com a mínim els nens, jo crec que d'alguna manera se sentien partícips de... no sé, no? encara que fos només estar allà, no entendre res de la parrafada que llegien però es igual, estaven allà i... no sé, no?

-Marta: Sí, sí

-Mònica: A tot això també s'ha...

-Pau: Clar, llavors jo penso que el fet de que... doncs això, la nostra preocupació de la Missa fos en principi per buscar algo més autèntic, pues vulguis o no, pues fa que llavors busquis algo més, no? I llavors, això, hem creat algun... en el nostre cas ens haguem ajuntat en el Sunday eh? Sandey, Sendey em sembla que aquí hi ha un tema de fonètica...

-Mònica: Aquí hi ha una mica...

-Marta: Ah, i com es diu? Sendei? Li dieu Sundeï?

-Mònica: Li diem cadascú com... no ho sé...

-Pau: Una mica jo perseguiria l'estil de la Maria i el Miguel

-Marta: ah, que bo? no me'n vaig fiar, no sé que diu

-Mònica: és un cas

-Marta: Sí, sí. Vale, vale però...

-Pau: Home l'esperit crític hi és lògicament en els dos... a les 2 activitats

-Marta: Vale, llavors, bueno

-Mònica: Ja t'hi veus? Vols que obre el llum? O què?

-Marta: no, si m'hi veig, m'hi veig. Si a més la majoria son semblants a les que els hi vaig fer a ells 2 i llavors me les sé una mica...

-Mònica: És que has fet les preguntes segons...?

-Marta: Una mica, una mica, sí. Algunes he afegit o he tret. Llavors, eh... sí perquè sé que el Miguel per exemple està ficat en... bueno... es doctor, està fent el doctorat i llavors clar haig de preguntar sobre altres temes, teories de l'alliberament i tot això... es igual, ja està...

-Mònica: Uff! Al seu costat nosaltres som uns ignorants, verdaderament...

-Marta: Jo m'he llegit Schenk, em va passar un llibre: Antropologia Cristiana que bàsicament parla la teoria de l'alliberament i me'l vaig llegir pràcticament sencer. Home es molt xulo perquè em va agradar molt, eh? De debó. I clar parlant allà bastant estona del tema aquest. Bueno, llavors... Es important per vosaltres el Sunday, la comunitat Sunday, si haguessis de dir unes coses així... no ho se, a fi de trobar-vos o pel contingut, les dues coses, o... no ho se.

-Pau: Home, jo penso sobretot la vivència no? O no sé, l'ajuda,

-Mònica: Intentar mirar...

-Pau: Si. La confiança, a veure, en el sentit de que sense... allò que dius si no hi fos, no? Si no hi fos, pues, la veritat seguiria una mica, pues, el camí, el camí per entendre'ns doncs, doncs allò que dius, el... doncs això, no? buscar sempre les coses positives, intentar fer com una auto reflexió, vull dir això, no? Veure pues si... no, no si actues bé o si actues malament jo que se si pots tenir altres expectatives, pues això individualment no ho faria, no? En parella amb prou feines, però aquesta cosa de... d'una renovació constant no? Pues d'una revitalització constant de cadascú no? vull dir, de... I Sempre lògicament amb uns criteris, amb uns valors i tal, perquè sinó, pues mira, podria tenir... pues això un projecte a nivell laboral, professional vale, però potser el tema més, doncs més humà quedaria pitjor el tema. Clar, amb això pues, al trobar-nos i treballant constantment fa que et sentis com més il·lusionat, més

-Marta: Ja, ja

-Pau: Jo penso... Llavors tot fent això, pues clar, hi trobes... pues això, no? Confiança, bueno, el fet de compartir les coses doncs, pues et dona, pues això, més seguretat, tranquil·litat no? Però es una mica la constància igual que la fe; tu sol, pues al final acabaries aparquant poder amb aquestes coses

-Marta: Clar. Sí, sí

-Mònica: Jo crec que en aquest sentit el llibre aquell que vam anar seguint ens va ajudar una miqueta a coneixents, no? Perquè el fet d'anar compartint, doncs setmanes darrera setmanes una mica, pues el que tu t'havia inspirat un temps o... no? Pues clar, sortien coses d'un, de l'altre que, que jo crec ens ha fet, també, créixer a nosaltres i guanyar en confiança els uns amb els altres, no? Jo crec que amb això si que...

-Marta: Molt bé, molt antropològic això que esteu dient eh? Si, si, vosaltres no ho sabeu però ho és, eh?

-Mònica: Ja ens analitzaràs.

-Marta: No és una mica la idea aquesta de... de la relació social, no? que enforteix els aspectes individuals i tot això. Bueno... Val, vosaltres creieu que el pas de Catedral a Esgl... ai! d'Església a Catedral a Sant Feliu ha afectat tot aquest procés d'una mica... de sentir-vos més distants amb el rectoral i tot això o no...

-Mònica: Jo crec que sí, perquè el fet de ser Catedral ha obligat o ens hem sentit obligats a imposar certes coses a nivell de protocol que no han agradat gens, no? Per exemple el fet de passar la cistellet, no? no s'havia fet mai i això me'n recordo que al principi...

-Marta: Lo dels diners, oi?

-Mònica: Lo dels diners, sí, sí. Això va caure com una patada... saps? O...

-Pau: I a sobre perquè va ser imposat

-Mònica: Exacte. O la Missa del Gall, no? La Missa del Gall, normalment el director aquell del cants del diumenge al dematí del cor, pues quedàvem amb la persona, diguem jove que, que dirigia cants i més o menys a mitja Missa es cantava segons el cor de la parròquia i l'altre mitja Missa segons el jovent, d'aquesta manera cantaven els cants compartits, no es ni teu ni meu i tots contents i tal, no? I ara, clar, com que està presidit pel senyor Bisbe i no se què, aquest paper jove ha quedat... saps? Com bastant...

-Marta: ...Deixat de banda

-Mònica: Jo crec que això, jo crec que sí que ha arribat a influir en aquest malestar de la gent eh?

-Pau: Sí, clar. Però jo penso que també ens ha faltat molt més esperit...

-Mònica: I el mateix rector, jo crec, perquè el mateix Pau Corbera que era una persona el Pau Corbera va ser el rector que va viure la transició, diguem, de l'Església a Catedral, no? I ell se sentia obligat, pel fet de ser Catedral o li imposaven segurament certes coses que ell no les hagués fet. Però entenent que Sant Feliu era una Catedral, pues, saps? Fins el punt que es veu que ell mateix va demanar el canvi de parròquia, no s'hi trobava gens d'a gust. Llavors jo crec que des de dalt toca fer això perquè es Catedral i... i això, pues el mateix rector també li deu causa una certa pressió, saps?

-Pau: Jo no estic massa d'acord, jo... això va sortir a les reunions d'ahir, es com... una llegenda urbana, es a dir...

-Mònica: Però el Pau Corbera no es llegenda urbana, es explicat per ell això, eh?

-Pau: No, a veure, ell sempre ha dit que...

-Mònica: Que no es trobava a gust

-Pau: Fins i tot abans de que... sempre quan nosaltres fèiem alguna cosa hi havia algú que li criticava, no? Com, com si dintre de la parròquia sempre hi hagués algun espia del sector més conservador que digués "hep al tanto, que això que esteu fent no sé què" però això ja va sempre llavors al fet que hagués sigut bisbat, pues bueno, jo penso que ha coincidit que els rectors que van venir, pues... però coses concretes que hagin dit "es que ara com que es Catedral s'ha de fer això o l'altra" no s'ha dit... son rumors i el que ens ha faltat jo penso a nosaltres com a grup de Missa i tal, es una mica, pues potser, un convenciment més fort de dir "escolta'm, si nosaltres estem fent una Celebració igual que l'altra, pues, escolta'm perquè no podem fer això..." no sinó que nosaltres en tot cas hem sigut, com aquell que diu, pues bueno, més... buf, mira...

-Mònica: Hem abaixat el cap i...

-Marta: Us heu deixat... fer

-Pau: Sí... sí. Llavors després hi han hagut això... Lo de la Missa del Gall si que ha afectat, no? perquè, es clar, cerimonial i tal

-Mònica: Lo de la cistelleta, això també va causar...

-Pau: Però lo de la cistelleta es més del rector, no perquè fos bisbat

-Mònica: No ho sé

-Marta: Clar, però m'imagino que el rector que posen en un lloc que ja es una Catedral, ja el col·loquem que sigui una mica afí a... al bisbat, no?

-Mònica: Exactament

-Marta: Per entendre'ns, bueno m'imagino

-Pau i Mònica: Sí, sí

-Mònica: Tampoc posen el revolucionari, el més revolucionari de tots

-Pau: I després doncs això, que clar, potser fan alguna Celebració que potser abans era més familiar, clar, ara al participar-hi el Bisbe, pues... Així com potser hi ha molta gent pues n'estarà contenta perquè la Celebració serà amb més cerimonial i tot lo que vulguis, amb totes aquestes coses potser, pues bueno, doncs rellisca més o al contrari, ens allunya una miqueta més

-Marta: Ja, ja. Bueno, molt bé, llavors...

-Pau: Lo que ha afectat. Totalment, o sigui la gent ha tingut aquesta sensació. Que sigui una sensació objectiva, no ho sé fins a quin punt, saps? I sinó ha sigut més aquesta llegenda urbana que...

-Marta: Clar, però bueno, vull dir ha afectat d'haver-se'n... Bueno... Per vosaltres es important el temple? Aquesta pregunta, bueno la faig perquè vaig estar amb... quan... hi havia molta gent que si que li donava molta importància no? A aquest espai de l'Església i això com a lloc sagrat diguem, no? I en canvi n'hi havia d'altres que deien de fer-ho en un altre lloc sense cap problema. Per vosaltres, dic.

-Mònica: Home, jo, molt, molt important... en el sentit de que, no se com dir-te, puc prescindir del temple, però no m'agradaria desvincular-me totalment del temple, i ja no només per mi, sinó per exemple crec que els nens han de conèixer també lo que representa que es l'espai on

han de viure en comunitat, en teoria, la seva fe, no? O sigui jo crec que, per exemple, això que dèiem no? el fet de fer una Missa o una Celebració fora de l'Església m'està bé, però jo crec que això sigui la única manera de celebrar-ho, em costaria una mica, jo crec. Jo no se, no se tu, eh? Afegeix entre rialles: Això es a nivell personal, eh?

-Pau: Home, o sigui l'espai en si no es important, però el sentiment de pertinença a lo que es la parròquia jo penso que si, no? I actualment pues no es que aquesta... aquesta parròquia s'ubica en el temple, no? I clar, i es aquest sentiment el que jo penso que... doncs que per mi si que es important, no? Que el que fem allà dintre no m'agrada o m'agradaria fer-ho d'una altra manera, estar clar, però... però jo penso que si me'n vaig a celebrar-ho en un altre espai, mmm primera, tot aquest sentiment de parròquia pues el perdriem i... i que altra gent que potser actualment, pues... segueix anant a la parròquia, pues també una mica, pues perdriem aquesta relació, no?

-Mònica: Jo ho comparo una miqueta com la... la llar, la casa, no ho se, tu vas amb la teva família i pots estar en un altre lloc, no? Però casa teva es casa teva, no ho se, encara que en aquest moment a casa teva no hi estàs molt a gust, no? O t'agradaria canviar certes coses, no? Però es un punt, no sé...

-Marta: I aquí es quan jo li vaig dir al Miguel la pregunta que el va fer enfadar –rialles. Perquè li vaig dir "llavors...", perquè més o menys em deien el mateix, no?

-Pau: El Miguel es va enfadar? Si no s'enfada mai!

-Marta: No, és broma, no es va enfadar, però me la va corregir perquè, clar jo li vaig dir, dic "Aleshores es que hi ha certa sacralitat no? en aquest espai?" I aleshores ell em va dir "No, perquè l'espai no es sagrat lo sagrat son les persones, no? Que estan allà" I vaig dir "Val si, però jo dic que si que hi ha... o sigui jo crec que la sacralitat es contagia no? I si les relacions socials que hi ha allà, la parròquia en si, no? Es bastant sagrat per vosaltres i es reuneix allà, doncs allà també acaba adquirint cert caràcter sagrat una mica, no? Però em va dir: "No, no, les persones, les parets no" i jo "Vale, vale". Vale, després... si aquesta pregunta, bueno, quin vincle creieu que te la comunitat Sunday amb el context social en el que vivim? es a dir està implicat, està implicada amb... amb les... sí, amb aixó, amb la situació social, quines, quins àmbits, no ho sé el Punt de Referència seria una cosa, no? que està implicada la comunitat Sunday amb la, amb la societat, o... hi haurien altres coses?

-Pau: Home, amb aquestes pregàries que fem obertes i tal...

-Mònica: Sí, en un futur, si. Actualment tenim un pis d'acollida de joves... es què clar, tot això encara està per madurar com si diguéssim, no? Perquè al principi vam dir lo del pis d'acollida de, de, de joves extutelats també i d'aquí vam passar a lo del Punt de Referència, em sembla que ens decantem més... pel Punt de Referència... No em descartat tampoc lo del pis, tampoc se n'ha tornat a parlar massa, però, sí a nivell social es això.

-Marta: Però creieu que ha de tenir una... bueno allò que m'estaves comentant tu abans, que dius quan va començar el tema de fer una... un grup a part, que hi havia com dos tendències, no? La més espiritual, no ho sé... de reflexió i tal, i després la més activa socialment. La comunitat Sunday, que és? ... o sigui... cap a quina....

-Pau: Home, jo diria...

-Marta: De les 2?

-Mònica: Jo diria les 2, no?

-Pau: Si, les 2. I dius... jo que sé... com m'agradaria imaginar-me el grup Sunday d'aquí un temps... pues bàsicament, pues això, que... que la gent s'hi trobés a gust amb les activ... que poguéssim fer alguna activitat que ajudés a... a viure més... més profundament la fe, més intensament, més autènticament la fe, i a part, pues això, que a alhora pues... pues amb alguna sèrie d'activitat, pues això també ens ajudés a viure més intensament, no? Es a dir que no només fos la teoria, no? sinó també la pràctica.

-Marta: Perquè, que... que es viure més autènticament la fe? Vull dir, què es per vosaltres ser cristià o ser més autènticament cristià?

-Pau: Si, mmmm La Missa jo penso que, actualment, per tots els que hi anem, es purament mmmm una activitat de tradició, eh? O sigui... anem allà i... i es que,,, per tot, pues... jo penso que no t'ajuda, no et convida ni a reflexionar tu mateix ni tal. Es un punt que dius, mira, pues això, de trobada i tal. Llavors, el que... una mica el... pues.. m'omple, no? al menys a mi, a nivell personal es quan una mica... pues dius, bueno, pots... una mica pues revisar lo que estàs fent, de com estàs actuant o poder donar-hi voltes més pausadament sobre potser algun problema que tinguis, no? Quin plantejament li pots donar... Clar actualment tot això amb la Missa, pues... no ho trobo. Llavors trobar un espai on a lo millor a través del silenci, de les pregàries, del compartir lo que sigui, pues aquestes coses és una mica el que t'ajuda mica en mica, pues a anar avançant i ja dic, sempre avançant cap a una sèrie, pues de valors o de d'objectius, no? vull dir

-Marta: Ja

-Pau: Sempre pues bueno en el meu cas, sempre, clar, amb això, amb la figura de Jesús, no? El problema es això, que l'Església ha agafat la figura de Jesús i l'ha... diguéssim l'ha engalana't amb tant, tantes històries, tants protocols que al final ja no sabem ni on és la figura de Jesús, es a dir... i tal. Però... bueno aixó, i això li deia, doncs això, viure més autènticament la fe es això. Sense perdre de vista això, no? el nord, que seria pues el... l'austeritat, l'autenticitat, la sinceritat... la simpleza, no sé...

-Marta: Molt bé. I per tu que és el viure autènticament la fe?

-Mònica: Una mica és això mateix, no? o sigui jo crec que en el dia a dia... un va tant... no? de cara a la feina i... i tal, que no... si, si no... intentes trobar algun moment d'aturar-te i reflexionar una mica que... que... que estàs fent amb la teva vida o que estàs... aportant tu a... no? a la gent que t'envolta no? jo crec que deixa de tenir una mica el sentit, no? si tu no et lledes, vas la feina i tal clar, ara per exemple, amb els nens petits, realment hi ha dies que et dius "ostres! Ha passat el dia i..." i no ets ni conscient, no? llavors per mi, viure més intensament la fe es aturar-me o saber gaudir més aquets moments no? hi ha moments en els que, bueno, pues la feina es la que es i això no ho pots canviar, però bueno, però potser tu pots mirar amb altres ulls, no? i intentar fer que els altres que depenen de tu o que no depenen, és igual, gent del... ara mateix... diem adults, igual que jo, però puguin gaudir de la, de la meva... no se com dir, del meu estar al seu costat, no? o sigui intentar fer... no se, una mica el que deia ell, no? mmm que la teva pròpia vida i la vida dels altres vagi una mica més d'acord amb aquests valors que nosaltres creiem que son... bàsics, no? per...

-Marta: Mot bé. Es que amb. Ara us confesso perquè la cosa es que, clar, jo no... bueno, ja us ho vaig comentar, em sembla que jo no tinc cap formació religiosa i tal, no? i... bueno una mica lo que em va atraure de fer un treball d'aquest tema es precisament mel beu desconeixement però ahora, clar, des del mon ateu diguéssim del que jo vinc mmm, vam visualitzar els cristians, els fidels, la gent que anava a Missa... bueno, molt estereotipats, no? els tenia... i clar amb vosaltres estic com flipant, no? rialles Perquè clar les coses que em dieu son coses que igual jo també penso de mi, encara que jo no em sento amb Jesús, no? però igual d'altres maneres pues també... bueno, no sé.

-Mònica: Clar... sí... sí

-Marta: Vale. Llavors, creieu que hi ha algun líder a la comunitat Sunday? És que aquesta em va fer molta gràcia perquè la Maria es va posar a riure...

-Pau, rient: La Mònica.

-Mònica: No, no. Jo, jo crec que... jo crec que el Jordi és bastant líder en... no... perquè penso que, a nivell de formació... al menys en a mi em dóna mil voltes per no dir un milió... rialles. I després perquè pel seu caràcter és una persona, jo crec, més... emprenedora, o més... impulsiva, o més, no sé, no?

-Marta: Més líder

-Mònica: Exacte, jo crec que ho porta innat en el seu caràcter, no? o sigui que no... no perquè a la comunitat Sunday tinguin aquest paper, sinó que penso que aquest paper el desenvoluparia allà on estigués, eh? Jo crec que hi ha persones que tenen aquest caràcter perquè, mira, perquè el tenen i...

-Marta: Clar, perquè el tenen, sí.

-Mònica: Sí

-Marta: La paraula líder queda una mica potser, pot quedar una mica...

-Mònica: Perquè de vegades tendim a pensar que no és una cosa...

-Marta: Negativa

-Mònica: Exacte, o negativa o...

-Marta: Clar, però jo no ho dic en aquest aspecte

-Mònica: Crec que a tot grup hi ha d'haver-hi una persona que lideri una mica, no?...

-Pau: Però lo important, jo penso, està clar que diguéssim amb la naturalitat o senzillesa... que porta aquest... aquest tema... saps que vull dir?...

-Mònica: Clar; sí... aquest lideratge

- Pau: Amb totes les decisions que s'han decidit o lo que sigui sempre ha sigut una cosa absolutament i tal...

-Marta: Clar és que quan dic líder, clar, potser la paraula no es la més adequada perquè no m'estic referint al rotllo tirà, no? que pren les decisions per ell mateix sinó...

-Mònica: Que tira una mica del carro...

-Marta: Que tira una mica del carro, exacte, però... em refereixo a això.

-Mònica; Sí, per exemple amb el tema aquest del Punt de Referència i així, el que ha anat tirant i movent fils i tal ha sigut una mica el Jordi, no? O...

-Marta: Sí, clar... vale. Ja estic acabant, eh?

-Mònica: Ah, no, tranquil·la! No vols aigua, o un cafè, o algo tu?

-Marta: No... bueno una mica d'aigua potser si. Cafè no, però una mica d'aigua...

-Mònica: Ves a buscar l'aigua, fresqueta, no?

-Marta: Sí. A veure aquesta... em sembla que aquesta ja us l'he feta. Si, això... això...

-Marta: Val, a nivell formal, com... com creieu que... Bueno, quines diferències em donaríeu de... de les pregàries que es poden fer en una l'Església, amb les Misses de les 8, val, amb les que feu aquí? Ja no de contingut que son evidentment diferents i també l'estructura, no?... que vosaltres comenteu un text, no sé que, però a nivell formal em sabríeu veure algunes diferències? o...

-Pau: Amb pregàries o reunions, vols dir? o...

-Marta: Clar, vull dir reunions.

-Pau: Sí, les trobades i així, no?

-Marta: Sí, les trobades que feu.

-Marta: Si, em sembla que vaig dir això i també el Miguel va dir "pregàries, tu?" (rient) es que jo... estava amb el Miguel i dic, osti, osti! callo perquè es que ja no sé... que no torni a dir "esto no es así, esto es así"

-Mònica: Riu

-Marta: Bueno, no se, per exemple, jo unes que he vist eeh, hasta en el tema de la gestualitat, no? la gent a l'Església quan pugeu a llegir... la gent puja a llegir, no? pues esta molt seria, no...

no mou les mans, no... no es rasca la cara, no... I en canvi vosaltres quan quedeu, pues clar, esteu naturals no? i esteu amb els braços creuats, si us pica el cabell us el rasqueu no? vull dir... una mica coses d'aquestes...

-Mònica: Sí

-Marta: Però, volia saber que us havíeu fixat vosaltres, vull dir això es lo que m'he fixat jo també, però... no sé, alguna cosa que se us acudeixi

-Pau: Clar, es que jo, les reunions d'allà son molt més... teatralitzades, no? Vull dir hi ha una estructura i a partir d'aquí pues... no hi... no hi ha peu... Clar, si hi hagués un mossèn que visques la Cerimònia, o la reunió aquella, o la trobada, amb molta més naturalitat, pues potser donaria peu a que, si en un moment donat, pues... un nano puja a l'Altar, que a vegades passa de veritat, pues escoltem, interrompim lo que està dient i dir pues mira... jo que sé... comentar...

-Mònica: Això mateix... exacta. Les nostres reunions no estan marcades per un protocol, saps? Lo que dèiem abans, no? si avui tocava fer... no sé que, però, mira, ha passat algo, o sigui, des d'aquest punt de vista, no? per exemple que canvis completament el tema del que anaves a fer, jo que se, que a mitja reunió, doncs, jo que se, un ha tingut un problema i el vol comentar i creiem que es el moment oportú per fer-ho o... saps? O en algun moment, jo que se, no? pues... un ha tingut un baixón i... i jo que se, no? Les nostres reunions no estan marcades per una cosa tan pautada com es, per exemple, pues una una reunió d'aquestes que no es presten, en absolut a la improvisació. O no es presten inclús a, jo crec que ha mostrar el caràcter humà de cada un, no? O sigui les emocions, que nosaltres en un moment determinat podem no? i... per exemple, anar a compartir això a passat moltes vegades quan compartíem el tram, no? que... que un se'n recordava d'una cosa i... i li sortien certes emocions. No m'imagino això... no?... en certes reunions de la parròquia o... saps? Jo crec que la emoció allà es... no?... seria una línia, allò...

-Marta: Vale. I 2 preguntes així... Bueno, una es: I com seria una Missa ideal per vosaltres? Imagineu-vos, jo que se, que esteu a St. Feliu i vosaltres sou els que podeu realment crear la Missa que vulgueu...

-Mònica: Què difícil, eh?

-Marta: Ja, es que aquesta ja... es que ja la tinc, diguem en negreta com a cosa difícil...

-Mònica: D'entrada, asseguts més... pues això, no? més informalment... no tant en plan escola, com si diguéssim. Més participativa per part de tots, no? Jo no se si no suprimiria alguna lectura, es a dir jo crec que s'ha de llegir l'Evangelí, perquè l'Evangelí es el que ens diu el què, però, per exemple, jo, moltes de les lectures de l'Antic Testament, a mi, em queden molt lluny, repeteixo que es que jo soc una ignorant, no? Potser al Miguel li diuen molt, perquè ell enten el que hi ha al darrera d'aquell escrit . Jo, per exemple, pues no, veritat? Jo llegiria l'Evangelí que em sembla, dintre de tot, un pel més... assequible i sempre i quan al darrera d'aquesta lectura hi hagi una explicació per, realment que toqui de peus a terra amb, amb el mon en el que vivim, no?... no?... no ho sé...

-Pau: Home, jo penso que això, que d'entrada, la distribució lògicament hauria de ser totalment diferent... i després, doncs això, no? que dongués peu a que la gent pogués expressar una miqueta més els seus sentiments, no?...

-Mònica: Que el capellà fos un més de la... un membre més de la comunitat, no el capellà i els altres, sinó allà som tots, i ara parlo jo, i ara parles tu, i si jo sóc el capellà, pues molt bé i si tu no vols, pues... vull dir que el pes de la paraula del capellà no... no... ens cert contingut teològic si, però, si el capellà, o sigui una persona entesa com es el Miguel, sense ser capellà, o sigui... El fet de que hi hagi una persona que entengui en la matèria, aquella... opinió, potser si que ha de tenir més pes que la d'una altra persona que no... que no, que no es... entesa en la matèria però, però no pel fet de ser capellà, sinó pel fet de dominar, se suposa que ha fet uns estudis que jo no tinc, no? per tant qualsevol persona que tingui aquests estudis està en la mateixa disposició que ell, no?

-Pau: I a mi, per exemple, a nivell personal, pues a mi lo que m'ompliria es, primer una estona com més de... de reflexió i jo penso que això... i tal, després aquell espai més, doncs, de compartir... i tal... Llavors jo penso que sempre va be, pues, això, tenir una visió, o sigui la homilia que fa el mossèn, pues això, que potser també que fos més... compartible, però bueno, saber el parer d'altres, pues també es important.

-Marta: -Perdoneu un moment, eh?... què és una homilia?

-Mònica: El sermó, el sermó. Després de l'Evangelí, quan el mossèn explica... jo que sé... el significat d'aquell Evangelí, allò es la homilia.

-Marta: Aaaah!

-Mònica: Saps?

-Marta: O sigui no es cap lectura de res...

-Pau: No lo que vulgarment es diu *el sermón*, *el sermón* es després de... quan es llegeixen les lectures...

-Mònica: Es llegeix l'Evangeli...

-Pau: Llavors puja el mossèn, com aquell que diu, a explicar... les lectures...

-Marta: Exacte

-Mònica: ...però ha de baixar... sempre està allà

-Pau:... ..

-Marta: En cas que hagués baixat...

-Mònica: Exacte

-Pau: ...que no havent... quan un diu *Vaya sermón* no? i aquest caràcter negatiu...

-Marta: Sí, sí. *Vaya rotllo*, no?

-Pau: ...el sermó dura mitja hora... i no t'enteres de res... pues....

-Mònica: Sí, perquè el fa tan recargolat, moltes vegades, per això deia, dic, l'homilia hauria de ser una cosa més, que toca de pues a terra, es a dir... aquest Evangeli, avui que diu, i potser el que diu es una idea, no cal que donis voltes i voltes i voltes... i en el fons, que m'has dit? Res, no? o sigui no m'ha aportat absolutament res.

-Marta: Clar... Vale. I ja per acabar, la última bueno, jo crec que també es pot relacionar amb aquesta idea de... una homilia partidària de... bueno, de tocar de peus a terra, no?, això que heu dit... mmm, clar, jo, des de fora el que veig es que, el que veia, perquè ara ja no, però d'alguna manera, que la fe cristiana o el cristianisme s'havia quedat com... enrere, no?, o sigui que m'estava parlant de un mon passat que no tenia res a veure amb l'internet i amb el mon d'avui, però... vosaltres creieu que no ha de ser així, no? en realitat, vull dir vosaltres sou partidaris d'aplicar l'Evangeli a... al mon en que vivim, per entendre'ns.

-Pau: Al contrari, és que jo penso que... precisament eee... moltes situacions de les que es donen avui i de, jo què sé, que a la família, pues, les parelles, pues, no aguantin... eee... mmm... molts problemes es... per falta de valors, no? perquè s'estan potenciant una sèrie de

coses que dius, bueno, potser no son les ideals, no?... eee.... i clar, precisament doncs.... mmm.... Clar, si anéssim a lo autèntic, no? vull dir, doncs, jo penso que... que ajudaria molt més a que, pues bueno, potser una sèrie de coses avui dia, pues no... no es donguessin i... o fins i tot jo, moltes vegades mmm parlant dic, bueno, dius que vaig a Missa, o... o soc practicant o dellò... quan i potser una altra persona el que fa es anar el psicòleg i en el fons jo penso que estem fent el mateix una...

-Marta: La idea diguéssim...

-Pau: Uns es comuniquen amb el psicòleg i jo em comunico amb la meva imatge, amb el meu transcendent, no? I a mi no... ai, no em costa un duro... vull dir (entre rialles) em serveix per que, pues es una mica com la meva motivació i a l'altre, i tal... emmm... i a part pues que... que es que avui dia tenim unes... o sigui la idea de la felicitat, que es en el fons lo que nosaltres perseguim, o sigui, a veure, jo si... segueixo a Jesús, així, entre cometes, es perquè em dongui felicitat, sinó... es a dir, el meu, si el meu Jesús, pues ha de ser el que... *ull! veig un pecador, que ets un persona dolenta que no pots fer això, que no pots fer lo altre* i tal, i m'haig d'estar amargant, pues diria, mira, pues... vaig a buscar una altra. Ara si el meu objectiu es buscar la felicitat, em dona una sèrie de coses que jo penso molt més, bueno, assumibles, no? En canvi la societat d'avui dia, el estereotip de felicitat es... pues bastant més complexa, vull dir, has de tenir una sèrie de coses, o, o, mmmm, o sinó potser el que tens al teu costat, pues mira, no t'importa...

-Marta: Ja, es lo de menys...

-Mònica: Uns valoraments de la gent pel que té que per el que és, no? i jo crec que, una miqueta...

-Pau: I si no fas una sèrie de coses pues, això, no? i tal. Mira, amb això mateix de la...

-Mònica: una mica molt a la seva, no? sense... si el del costat s'està morint de gana, pues m'és igual, jo tinc, no?... jo m'he proposat d'arribar allà i arribaré allà, no? Una mica la idea es...

-Pau: Jo, amb això de la casa, no? vull dir, que nosaltres tenim la sort de viure aquí, no? I jo entenc que tothom, doncs tingui, a vegades, pues la... el ideal de dir "ostres, es que jo, si jo visques en una casa o si jo i tal i realment jo he viscut en un pis petit i ara vius aquí i penses: vale, tens més espai, tens una... però que? Però que? Si el que importa no es el a on sinó el com tu visquis i tal mmm I també perquè, bueno, quan coneixes a la gent, jo que se, en països del tercer mon o lo que sigui, dius, se'ls hi diu tercer mon però a vegades son més feliços que

nosaltres, i es que... dius, es troben allà amb la família i s'ho passen teta i tal en el fons dius, dius es que és lo que tal, i pues mmm Jo penso que aquestes sèries de coses, aquestes coses, pues avui dia no es valoren i... i bueno, la fe, a veure, potser es una de les coses en que... ajuda a arribar-hi, no? I que avui dia hi ha una sèrie d'instruments mmm pues que jo, bueno, ens hi hem d'adaptar, i que la fe, lògicament no ha de... quedar-s'hi al marge, no? és a dir jo penso que, bueno, per facebook, per lo que vulguis pues pots parlar igualment, parles pues... de la pel·lícula del Potter pues pots parlar de la... i tal, perquè no? no? O sigui que bueno, que no, no es posa tant però es una cosa... finalment... I jo aquí...

-Pau: Per exemple, hem estat parlant d'això de les Misses del grup i tal, eee.... clar, jo penso que les Misses o l'Església avui dia, tal com està muntat, mmm... la gent pues no... no està muntat pues per que la gent la segueixi, no? O, o millor dit, es transformi o, o jo que se, o s'hi senti integrat, no? Jo, personalment, sempre defenso doncs, de que... bueno, si la... si no es viuen experiències concretes, pues tot això de la fe, jo penso que queda en res, no? En res mmm perquè l'estructura de les Misses pues no... no et porta a una vivència i a una experiència. Llavors jo penso que, jo he tingut la sort també, doncs de que, pues mira, he viscut les pregàries que fan aquí a la Parròquia, de poder, això he anat a un país del tercer món... eee... i després se... bueno, segons quines experiències de la vida... que bueno, que si t'ajuden potser a descobrir aquest... aquest àmbit, no? més, bueno, més interior i tal, pues una mica es això el que t'acaba una mica empenyent a dir: pues vinga, pues jo... jo em poso aquí, no? jo... o a mi això, pues realment m'omple, no? Però que actualment amb l'estructura de les Misses, o l'estructura de l'Església, no hi haurà ningú que... que s'hi enganxi. Clar, jo en aquest aspecte dius mmm... que hi ha, hi ha un aspecte bueno, això, no? del... del silenci, del recolliment que jo penso que hi hauria de passar tothom, o sigui... la veritat es que, el fet d'intentar trobar-se a un mateix es, si no és en tu mateix no, i tal, no? i... i ostres!, em sap greu perquè de vegades penses, no? la gent que... tu no pares de fer coses, no... jo penso que perds una gran part, no? de... d'enriquiment, de... i tal, però que està clar que en la estructura actual no hi es a no ser que, es això, que vagis a coses més... mmm... més exclusives, o més... minoritàries, no? que llavors si que t'ajuda a descobrir-ho jo penso plenament, no? eh? Però bueno...

-Marta: Bueno... A quin país has estat del tercer mon?

-Pau: Vaig estar a Mèxic, fent un camp de treball d'un mes, no?

-Marta: Quan de temps fa d'això?

-Pau: Només fa... 20 anys, no? Potser 20 anys, no?

-Mònica: 20 anys, 21, no?

-Marta: Bueno, algo així

-Pau: Si, però... però clar, recordes això, no? la...

-Marta: Queden...

-Pau: L'autenticitat que hi havia en aquella gent... a veure, vivien al dia, vull dir... i tal, però... perquè aquí també n'hi ha, eh?, lògicament, de gent... igual que lògicament, gent feliç, gent autèntica o gent... allò que dius...

-Mònica: Això a tot arreu...

-Pau: ...sincera, pues...

-Mònica: ...i cristians o no...

-Pau: Exacte, exacte, que...

-Marta: Sí però és veritat que el tema de la pressió, l'ansietat i tal està sent una malaltia, sobretot que està afectant, i l'estrès està afectant aquí, a la societat occidental, o sigui no... Diuen que si que n'hi ha a altres llocs però molta menys diguéssim, no? I una anècdota d'això, que m'has fet pensar perquè jo fa 3 anys vaig estar al Camerun, també un mes, també en una ONG i tal i recordo una anècdota que, bueno, ens va quedar, ens vam quedar a tots així perquè... bueno, no hi havia llum, no? allà, i llavors cada dia la dona de la casa anava a comprar una espelma, diguéssim, per il·luminar la casa per la nit i un dia un del grup, que no era jo, però va preguntar "Perquè no vas i en compres... vull dir, si saps que no tens llum, perquè no vas i en compres, pues jo què sé...? Demà ja compraré la de demà, vull dir, una mica el tema de..."

-Mònica: ...de viure al dia

-Marta: ...de viure al dia, no? disfrutar més el moment, sense pensar que... m'ha fet pensar.

-Mònica: Sí, no, sí és que això ho fem molt, no? nosaltres aquí també, no? Quan vas a comprar mateix i... de vegades... nosaltres no tant, però ma mare, per exemple... clar, l'obsessió és tenir sempre diguem l'armari i el rebost ple. Llavors dius "Mamà, si tens més coses aquí que a la botiga!" o sigui, no sé quants pots de xampú, no se què... clar, sense necessitat "Però, mama,

que ha de venir la guerra i has d'estar anys sense sortir de casa, no? o què"... Aquesta mentalitat que dius, no, escolta, que... però que pots anar a comprar, a veure, que potser no cal anar a comprar cada dia, per exemple treballant i així tampoc... també t'has d'organitzar perquè no podem anar a comprar cada dia, però bueno, tampoc fa falta que hi vagis un cop a l'any i carreguis per tot l'any, no?

-Marta: Clar, no és que també, un s'ha de

-Mònica: anem d'un extrem a l'altre

-Marta: Clar, i a part que també igual un s'ha d'acoblar i dir, bueno, pues si tinc això a la nevera, pues cuino a partir del què tinc i no em començo a dir lo que faré, vull dir... tu fas una compra a la setmana i així vas gastant coses i consumint lo altre, però... bueno.

-Marta: Bueno, pues ja està

-Mònica: Molt bé.

-Marta: Moltes gràcies

-Mònica: De res.

Entrevista Miguel i Maria 2011

M: Com van començar les misses familiars i com van començar vosaltres?

Maria: "Tradicionalment, aquesta missa de vuit l'ocupaven els joves, era un ambient molt guai, amb moltes guitarres, ta ta ta. I conforme aquests joves es van anar fent més grans, i no va entrar reemplaçament, aquestes misses van anar com decaient, vale? I llavors aquests joves es van anar fent grans i van anar tenint fills, vale?. Amb aquest impàs, va venir un altre vicari que va com connectar amb aquestes ara famílies per revitalitzar aquesta missa canviant-li el nom i, anem a dir, l'edat, és a dir, pues anem a crear les misses familiars i anem a fer unes misses més apropades als nens, amb unes catequesis especial per això. Es van crear les misses familiars. Deu fer deu anys d'això (mira el Miguel), no Miguel?" "Més [li respon ell]" "Doncs, quinze. A arrel d'això, es va tornar a preparar el tema dels cants, perquè hi ha molta gent preparada musicalment. I aleshores, un Ferran Prats impulsant el tema de canviar els bancs [de posició], vull dir, que es volia fer moltes coses, canviar les lectures, canvis estructurals... i es va

començar a fer, però, bueno, al cap del temps, jo crec que per una mica deixadesa nostra, es va anar diluint aquesta transformació, aquestes ganes de canviar les coses”

M: Vosaltres quan hi vau entrar a les misses familiars?

Miguel “Maria, sempre, i jo vaig aterrar a aquest país, el 2003.”

M: Recordeu el primer dia?

Maria: “Home, tu sí Miguel”

Miguel: “el primer dia de què?”

M: De les misses familiars, primeres impressions, anècdotes, no sé, alguna cosa així... (es produeixen uns segons de silenci)

Miguel: “Sí, no, no ho sé, que va estar bé, un grup de gent molt maca, que això em va agradar molt. Vaig entrar amb la Maria com a parella, ja”

M: Com sentiu ara les misses? creieu que han canviat, que no, esteu a gust?

Maria: “jo em sento a gust, però, reconec que aquest any m’ha pogut el no sentir-me propera a la cúpula, com si diguéssim, ni propera, ni...” (l’interromp el Miguel)

Miguel: “el rector, vols dir?”

Maria: (cap al seu marit) “el rector i el otro. (ja em torna a mirar a mi). Ni propera ni acceptada, perquè és clar nosaltres quan anem a missa és una mica xou [tenen tres filles petites]. Si veus que no hi ha apropament, jo almenys encara em sento més incòmode i dius «marxem que estem molestant, no?»”

M: És clar”

Maria: “no per part de la gent de la missa ni molt menys, però, com que hi anàvem tan pocs, pues tampoc no et sents que hi hagi un grup que faci prou força per fer front a aquestes coses”.

M: Creieu que ha canviat?

Maria: “no sé, més o menys, hi anem els mateixos. Jo he canviat.

Miguel: “yo creo que la gente va algo menos que antes, eso hace que haya menos relación, menos vínculo, y que también por cuestiones diversas, de como está la iglesia últimamente, pues la gente sí ha rebajado su nivel de exigencia, de participación, su sentirse a gusto allí...”

M: Ara us preguntaré per la comunitat. Com va començar la comunitat Sunday?

Miguel: “Doncs, aquesta comunitat, jo crec que va començar en aquesta casa, no? (mira la Maria)

Maria: “sí”.

Miguel: “perquè un dia, la Maria i jo vam convidar aquí molta gent de la missa familiar per fer una trobada i en aquesta trobada vam expressar el nostre desig de fer una comunitat. Doncs, aleshores, vam fer una reunió i la gent va dir «va sí, farem alguna cosa», «va sí, endavant» i ho vam tirar endavant. Al poc de començar això, nosaltres ens anem a l'Equador”

M: Ah! Va ser abans de marxar a l'Equador!

Miguel: “Sí, però aleshores, una parella que està per aquí (m'ho diu amb un cert to de broma i d'ironia, ja que sap que són els meus interlocutors principals i que la nostra relació personal és bona i intensa), el Jordi i la Patrícia, van dir que això s'havia de continuar i, de tant en tant, s'anaven trobant amb alguna gent de la missa familiar. El primer any es van reunir alguns, però de seguida van veure que no tirava. Això t'ho explicaran millor ells, eh. De manera que quan vam tornar nosaltres de l'Equador, vam preguntar com estava això, i el Jordi i la Patrícia ens van dir que no hi havia res i ens van preguntar si volíem seguir-ho. Nosaltres vam dir que i tant i aleshores vam començar a trobar-nos el Jordi i la Patrícia i el Miguel i la Maria, durant un any. En acabar aquesta any, resulta que es van afegir el Pau i la Mònica.

M: Van venir ells cap a vosaltres o vosaltres els hi va comentar a ells?

Maria: “Jo diria que els hi vam proposar, el Jordi”

Miguel: “Sí, però va ser una cosa mútua, potser ells també buscaven alguna cosa i així. Mentrestant, nosaltres vam intentar crear un grup de joves en el qual hi havia un grupet de gent que estava... i també van començar a trobar-se, però no va acabar de...anar endavant. I aleshores, això va suposar que un d'aquest grup que tenia ganes de seguir s'afegís amb nosaltres i així és com va venir a parar el Marcos al nostre grup, i així, som nosaltres set, de moment”

M: Ah, vale.

Miguel: "Hi ha hagut alguna gent que ha dit, «va sí, m'agradaria, tal», però, bueno, de moment, som set.

M: Però esteu oberts a més gent, no?

Miguel: "Sí, de fet, aquest any ha vingut una noia a provar, a veure si li agrada, i potser es quedarà també". (Evidentment, es refereix a mi, però ho diu amb broma i la Maria i jo riem).

Maria: "No, en serio, va venir una parella"

M: De les misses familiars?

Miguel: "el Xavi i la Maria. Van dir que estaven buscar alguna cosa, però no sabien si els agradaria, van provar i no els va acabar de motivar, però sí que vénen quan fem pregàries amb més gent, allò que vam fer a casa el Jordi i la Patrícia"

M: Vale, a veure, aquí tinc una pregunta, a veure, entenc que les misses familiars suposen una missa alternativa, entre cometes, a les misses tradicionals dels diumenges a les 12 del migdia, no?

Maria: "Sí".

M: Doncs, aquesta idea de fer una comunitat ve d'aquest esperit revolucionari, entre cometes, alternatiu o digueu-li com vulgueu, o són dues coses que creieu que no tenen res a veure?

Maria: "Sí, és el mateix esperit, que ens porta a voler un altre tipus d'església, sí"

Miguel: "No ho sé"

M: El que vull dir és si per tu són dues coses que no tenen res a veure o és que el que té la comunitat d'aquest estil diferent et fa viure d'alguna manera el que t'agradaria celebrar a les misses familiars en realitat?

Miguel: "Jo crec que la fe és molt millor en un grup petit, en una comunitat en la qual pots compartir molt més. Jo crec que són dues coses diferents, però la comunitat ha sorgit de les misses, però jo no ho veig com una cosa alternativa, en el sentit que jo crec que és com s'hauria de viure la fe en realitat."

Maria: “però alternativa, jo crec que tu vols dir (em mira a mi), allò més institucional, més, o sigui, a la visió que tothom té de l’església.

M: Sí, o sigui, llegint el llibre que em vas deixar, Miguel, crec que la vostra manera de celebrar la fe és la més “autèntica” si entenem autèntic com allò més fidel al que creieu que feia Jesús, però, jo em refereixo que el cristianisme històric, sotmès a tots els canvis socioculturals i econòmics de la història, el més institucional, promou una altra tipus de celebració que no és la que realitzeu els Sunday.

Miguel: “Sí, per exemple, pel bateig de l’Eduarne, el que va dir el Vargas [el capellà que dirigia el bateig] amb el que va dir la Maria no tenia res a veure. Sí que són dos discursos diferents, d’acord”.

M: Doncs, el que jo volia dir és que un d’ells és l’hegemònic o institucional i l’altre, l’alternatiu, per anomenar-los d’alguna manera i simplificant. Preguntava si el vostre esperit “alternatiu” és el que us ha portat a la missa familiar i a la comunitat o només a un d’aquests dos espais o a cap.

(Silenci)

M: Vosaltres sentiu les misses familiars com un ritual proper?

Miguel: “No. Les misses no són un ritual, están compuestas por muchos rituales. Pasa que, como cualquier estructura, para sobrevivir, se apoya en una serie de ritos que te hacen sentirte en unión con el resto de las personas que están allí y que eso ayuda. El problema es para mi si esos ritos que vives son vivencias o si son eso que haces por tradición y no tiene ningún sentido. Hay todo de elementos rituales que han perdido todo su significado y habría que replantearse qué sentido tiene, porque el significado lo conocen dos y lo vive uno y lo entiende ninguno.

Maria: “Però, a veure, lo que fem a la comunitat també és un ritus, ens aixequem i cantem el pare nostre, no?, però per nosaltres, té significat i sentit fer-ho”. Segurament, de la missa que es fa al vespre, si vas preguntant a cada persona què és cada cosa que es fa, molts no ho sabrem.

Miguel: “Hi ha un moment a la missa que es llegeix l’evangeli i, per què es llegeix? Perquè és un moment en què recordem que ens trobem en el nom de Jesús. No es llegeix perquè sí; no volem oblidar això, hem de recordar-ho, hem de tornar a dir, visquent la seva vida, veure què

ens diu avui això. En canvi, tu avui vas a una església i preguntes per què llegeixen l'evangeli, perquè toca. «Quin sentit té?» «Bueno és la paraula de Déu.» «Però què et diu a tu?» «Bueno...» és a dir...el capellà pot fer el rollo que vulgui, no passa nada, perquè ningú escolta. En el moment en què es van crear sí que tenia molt de sentit, per què era una experiència que la gent estava vivint. D'una experiència tu creus això; ara, si això no és resultat de cap experiència, s'ha de treure i s'ha de posar alguna cosa que sigui el que la gent viu.”

M: Però, el cristianisme no defensa, no es basa en la idea de l'universal? Aleshores, com es pot centrar en les experiències concretes?

Miguel: “El cristianisme, de fet, va néixer de l'experiència de les persones. El que passa és que hi ha hagut una experiència que ens ha portat a una història. Si tu segueixes aquesta història, sense saber per què ho fas, deixa de tenir sentit. Amb el concili Vaticà II, es va intentar canviar, però no s'ha aconseguit del tot. I això que dius de l'universal i del concret, és diferent? És a dir, quan diem universal, què volem dir, i quan diem concret què volem dir? Universal, i catòlica vol dir universal, és que arriba a tothom. Quina és la manera en què arriba a tothom? Des del concret, és que si no, no pots arribar.”

M: Per cert, abans que se m'oblidi, com és que la comunitat porta el nom de Sunday?

Miguel: “Se li va acudir al Pau, perquè ens reuníem els diumenges, però després jo li vaig voler donar un sentit, el dia del sol, quan el sol era una divinitat a l'Antiguitat i hi ha salms que recullen aquesta idea del sol com a divinitat, no?”

Maria: “Una mica també, per l'estil hippy, (Cantant) «Sun Sunshine» (ens riem totes dues, el Miguel, no). Això és que reivindicuem la Patrícia i jo”

Miguel: “Ja veus que som molt diferents també a Sunday”

Maria: “Bueno, a la varietat hi ha la riquesa”

M: Què en penseu del pas a catedral? En què ha afectat?

Maria: “abans teníem la nostra parcel·leta; ara tot s'ha de consultar...”

Miguel: “el capellà era massa de poble per ser rector de catedral i que va patir molt, perquè li feien posar-se robes especials, llegir una sèrie de coses... era una pressió.... Abans, hi havia una relació molt propera amb el rector, entrava a l'ajuntament i saludava a tothom... ara entren a

l'ajuntament, com volent dir, que són representants de la catedral i que ells només són representants de l'ajuntament d'un poble, hi ha molta distància, mostren molta distància”.

M: Què és per vosaltres o què hauria de ser el temple?

Maria: “A mi el temple no m'agrada, però sí que defenso un lloc de trobada, sí, qualsevol espai m'aniria bé, però els humans som éssers rutinaris i jo crec que a mi m'aniria bé que sempre fos el mateix lloc”.

Miguel: “no, tenir un lloc de trobada, ajuda. Jo penso que les esglésies s'haurien de transformar en centres pastorals, que sigui un espai en el qual hi hagi diferents espais, on hi hagi el teu espai per pregar, el teu espai per trobar-te amb un grup, el teu espai per fer una xerrada... que sigui un lloc d'encontre amb diferents oportunitats. Això ho fan a una parròquia de Madrid, però en un altre sentit. Jo primer diria que el temple no és sagrat, el que és sagrat són les persones”.

M: Quines parts té la missa?

Miguel: La missa s'estructura així. Primer, hi ha una introducció en què el capellà fa aquest signe. Ens trobem en nom de qui i per què. Demanem perdó, perquè tots som uns pecadors. Després, hi ha el moment de la paraula. En el qual s'escolta la paraula. Es llegeix. Moltes vegades, la paraula es llegeix des d'un lloc i es comenta, des d'un altre, moltes vegades. Com més carca és el capellà, més es diferencien aquests espais, perquè una cosa és allò sagrat, la paraula de déu i lo altre, les interpretacions que se'n fan. Després, el moment del sermó o homilies, després el moment de pregar, perquè ja hem descobert el que Jesús ens diu, en la boca moltes vegades del gilipolles que tenim davant (riem). Es prega. També hi ha certs signes de per què s'ha de pregar i una sèrie de recomanacions. I després, les ofrenes que donem a Déu, i en això està també el pa i el vi. El pa i el vi és un símbol del pa i el vi de Jesús en l'últim sopar, que va compartir amb els seus amics i amigues. I, això, després es transformarà en el seu cos i la seva sang. Tot això és per agafar i fer una pel·lícula de ciència ficció, si no s'entén bé el que vol dir. Ara bé, gairebé ningú de nosaltres sap ben bé què vol dir, perquè és un llenguatge que ens queda molt lluny. Després ve la pregària eucarística, que és quan ell comença a dir coses i tothom comença repassar mentalment la llista de la compra i tot això (em ric) i és una part molt bonica, perquè té les seves parts: moment de recordatori, moment de cridar a l'esperit que vingui a nosaltres, es dona la pau, es canta el Pare nostre; seria el moment central de la missa, fins i tot. Després, la Comunió i després el moment final d'acomiadament, que sempre utilitza les mateixes paraules, aneu-vos-en en pau.

M: "Us heu fixat, però, que de vegades el capellà parla de coses de la vida. Per exemple, el primer dia que vaig anar, el vuit de gener, estava passant lo d'Egipte, lo del Caire, i ell va fer una apel·lació al fet de vetllar pels nostres germans cristians d'Egipte."

Miguel: "Sí, però això no ho va dir en aquest moment, si no en el de pregària. Preguem perquè..."

M: Ara, ja començo a parlar del compromís social de la comunitat

Maria: "l'església hauria d'involucrar-se més en la societat. És part de la seva missió. Part de l'evangelització té a veure amb aquesta pràctica social, jo crec, si no, allà tancadets, tots, i contents perquè estem junts, no...no té gaire sentit. Allà t'enriqueixes i et nodreixes, com per sortir a fora"

M: "Però, jo crec que l'església té una mancança important a l'hora de transmetre això que em dieu, perquè jo he anat a les misses i no he vist que es doni cap missatge social."

Maria: "Sí, que igual tu faràs una cosa molt diferent que la cosa que farà el que està al teu costat, perquè, no t'inculquen cap tipus de moral pràctica"

Miguel: "Per mi el Sunday, és aprofundir en el que és ser cristià per mi, la missa per celebrar i compartir amb els altres que jo sóc cristià. Però jo sóc cristià a tot arreu, al món, a la vida. I quan l'església està fora del món, per mi deixa de ser església i és el risc que té l'església oficial, que si s'allunya del món, s'allunya de Déu. [...] En el moment en què l'església ha estat més propera a Déu, és quan ha estat més propera a l'home"

Miguel: "jo sempre veig que la gent s'oblida que Jesús va morir crucificat, no per culpa d'aquest món malalt, sinó perquè va morir per lluitar contra les injustícies que hi havia. És com lo que han fet els 140 mossens de Madrid, queixant-se que el Papa arribi a Madrid de la mà dels fills de mala mare aquests que estan provocant la crisi. Cal treballar la possibilitat d'universalisme. Per fer universal, necessites anar fins a l'últim i, des de l'últim, has d'anar a la resta. No estem dient que el pobre és el millor, sinó que si hi ha un lloc des del qual s'ha de treballar és des del pobre. Si hi ha un pobre vol dir que l'estàs deixant fora i no pot ser això. L'única manera de no deixar fora ningú és que el pobre sigui el centre i tot això perquè aquest és el missatge de Jesús."

M: O sigui que pobre es refereix a qualsevol marginació, no?

Miguel: "Sí. El que passa és que la situació econòmica és el que produeix més marginació i exclusió social. És un risc, però, per l'església oficial el tema de la sacralitat del pobre i és no fer res, perquè, com que és sagrat. No, el pobre ho és per una sèrie d'injustícies estructurals que estan malament. Hem de lluitar contra això. Hem de fer una proposta de societat concreta, una societat des de l'amor, la justícia, el pobre, la solidaritat"

M: Quina relació té tot això amb la Teologia de l'alliberament?

Miguel: "Hi ha molts catòlics i protestants a la teologia de l'alliberament. Després del Concili Vaticà II (entre el 1962-1965), a Amèrica Llatina, sobretot a Brasil, s'ho van creure molt i van agafar la seva realitat i van veure que hi havia molta gent molt pobra. Des d'aquí, establir documents, viure experiències, què es feia, què no es feia. Es va veure qui hi havia trobades de gent molt petitets que anaven fent església. Aleshores, Gustavo Gutiérrez (peruà) va escriure *La teología de la liberación*, aquest llibre del 71, i recollia els elements centrals de la teologia de l'alliberament. Es van adonar que la situació d'Amèrica Llatina era molt similar a la del poble d'Israel abans de ser expulsat d'Egipte. Necessitem que algú ens alliberi. Al voltant de tot això, va néixer una manera de fer, una manera pastoral, amb petites comunitats de base. Els bisbes van fer una empenta perquè això fos possible, sobretot, al Brasil, van denunciar injustícies. El més important és que es va anar a viure amb la gent i que es van fer comunitats petites. Això no vol dir que a la resta del món no es fes res més, a Europa va néixer la teologia política, amb la mateixa dinàmica, la religió era la participació en el món. Hem de parlar de teologies de l'alliberament, i no en singular. Va ser una onada d'aire fresc per tothom. Hem fet una pràctica i d'aquesta pràctica hem fet la teoria, i no a la inversa (importància de la pràctica). Van començar a haver-hi actes violents a Amèrica Llatina, respecte la qüestió de la teologia de l'alliberament, i molts bisbes van morir. Per això, el Vaticà sempre ha tingut certa por a aquest moviment i, de fet, els documents oficials parlen de la teologia de l'alliberament amb un cert punt de crítica, quin? Doncs que fan una lectura marxista. És veritat que algun mossèn va agafar les armes i que ressonava Marx, però com a anàlisi sociològica, que no teològica, perquè, home, era realment una anàlisi que es podia fer. Nosaltres, la comunitat Sunday, estem d'acord amb la teologia de l'alliberament, aquest estil de fer teologia des de la vida, des del concret, des de la realitat. Hem de veure quin és el motor que proposa tot això i hem d'anar a transformar aquesta realitat".

M: Bueno, doncs ho deixem aquí.

Miguel: Molt bé.

Entrevista Patrícia 2013

M.- Vale. Doncs això, la idea és que et faré unes preguntes que són igual que les que et vaig fer fa dos anys el que passa és que segurament no te'n recordes però bueno...seran les mateixes lo que passa que és interessant veure com han canviat les respostes en funció també de les vostres vides i de lo que heu fet amb la Comunitat i després algunes de noves.

P.-Sí, jo no he canviat gaire eh, perquè...

M.-Bueno. Vale. Llavors, ... Bueno... He vist que una de les coses que havia canviat, una mica, era l'estructuració de les trobades Sunday, perquè, diguem-ne, abans teníeu com unes temàtiques, que si pregària un dia, que si no sé què, si no sé quantos, i ara ha canviat una mica, per exemple allò de l'economia i, vull dir, quines parts té la...

P.- A veure, el Jordi t'ho dirà més bé.

M.- (somriure)

P.- No. Això, o sigui, com cada any, al final, a l'estiu sempre fem com una mica de valoració i de veure com ens ha anat i si hi ha alguna cosa que podem canviar i vam dir, vam decidir de... No sé, si l'any passat ho teníem estructurat de que fèiem, ja no me'n recordo de que fèiem! (somriure).

M.- (somriure), bueno...

P.- Però bueno, que estructuràvem d'una altra manera. Llavors el tema de la, de lo que és la formació o d'aprofundir en temes de l'Evangeli, de Lectures i d'algo en concret, llavors es va quedar que tota aquesta part el Miguel decidiria quin llibre o què és el que podríem seguir. O sigui, una part de formació, d'aprofundir amb el, amb lo que és les lectures, o lo que és més pròpiament de l'Evangeli, de la...

M.- Ja...

P.- I això ja va quedar pues que, com si diguéssim, es va estructurar depenent també de les persones del grup. Al Miguel doncs, li agrada tot això, com que llegeix moltíssim, va quedar que ell proposaria el què.

M.- Vale.

P.- Després també es va comentar de que, realment no fèiem pregària ni fèiem aquestes estones tranquil·les de pregar o d'estar en silenci, meditant, el que sigui i com jo també vaig ser també de les que vaig proposar, em van donar aquest encàrrec de cada vegada que ens trobéssim faríem una mica de espai així, d'estat meditatiu o de pregària.

M.- Ahà....

P.- I després hi havia una zona...el Pau va comentar el tema de la part econòmica. Com que ells deien que els preocupava de que no sabien,... amb tot el que ingressaven doncs que no eren capaços d'estalviar i de...bueno, que tot aquest tema econòmic que, també per coneixen's més entre nosaltres, saber, pues, que fèiem nosaltres amb els diners com si estalviàvem o no, si donàvem o no. Que és lo que gastàvem en cada part de... Si gastàvem més en menjar..., més en regals, més en lo que sigui, no?...

M.- Ja....

P.- ...i saber en que gastem els diners. I, bueno, també és una implicació com... De fet, aquest any era el primer any que posàvem en comú, tenim un compte en comú entre tots i, d'aquest compte surt les despeses del pis, de Equinocci...

M.- Vale.

P.- ...hi han unes despeses i llavors cadascú de nosaltres també va posant en allà, en aquest compte.

M.- La mateixa quantitat o...?

P.- Diferents. O sigui, de fet va ser, clar nosaltres teníem una partida de diners que havíem estalviat i vam dir: mira, com ens feia molta il·lusió el projecte, fer algo conjunt, doncs l'impuls gran o la part més gran, si que la vam posar nosaltres, per que, bueno, de fet tenim..., això també és una mica..., o sigui, depèn de cada família, no? Hi ha famílies que sí que poden i altres que no.

M.- Ja....

P.- No passa res, no? Llavors vam posar aquesta part forta d'impuls nosaltres. Però després el Miguel també i el Pau ho ha aportat d'una altre manera. Amb el temps...Aporta en temps. Aporta amb... Perquè potser estan més justos...o no estalvien tant, no? Els hi costa. Tenen més despeses de casa i tal.

M.- Ah sí?

P.- Sí. O sigui que, ens vam posar d'acord i ens feia il·lusió, doncs això. Llavors aquesta part econòmica. I l'altre tema és el seguiment del pis, Equinocci. O sigui, hi ha una part. Una part que s'ocupa, la d'Equinocci entre tots, no?, però que ja... parlàvem, algunes de les sessions parlàvem d'això. Una altra de formació. Una altra la part econòmica i, em sembla que... Ah!, i una altra de revisió de vida, que és la que segueix el Jordi. O sigui, el Jordi s'encarrega de...el Jordi i la Mònica, eh!.

M.- Jordi i Mònica, llavors la Maria no fa...

P.- La Maria...(Llarga pausa). Pues ara no sé... què li van posar a ella.

M.- (sospir). Vale.

P.- La Maria potser amb el Miguel feien això de la formació bíblica

M.- Vale.

P.- I el Pau la part econòmica.

M.- Vale.

P.- I això. O sigui que... I de la revisió de vida, ja... és molt... està molt pautat. Hi ha tot un esquema. Hi ha molts grups que fan només revisió de vida. Llavors hi ha tota una sèrie de passos. Primer has de...Ens trobem, relatem fets de vida de cada un i llavors agafem un dels fets de vida i l'analitzem entre tots. I també mirem la implicació nostra, des de la fe mirar...fer una mirada també.

M.- Vale.

P.- I, bueno, la persona que està més implicada és la que ha de fer més treball, en aquest aspecte.

M.- És clar.

P.- Ja... està. O sigui que, més o menys és això.

M.- Vale, molt bé.

P.- Però que això és movable, això és canviant. Que no vol dir que sempre ens reunirem i farem el mateix.

M.- Ja..., Ja.... Sí, ja ho heu canviat.

P.- Ens caracteritzem en què, sobretot, per persones del grup com és el Jordi, que li agrada coses diferents, o sigui que no sempre farem el mateix.

M.- Ja....

P.- Ara doncs, a l'estiu, ens reunirem i mirarem si ens ha funcionat o no, i si cal canviar, canviarem.

M.- Vale.

P.- Sí que és veritat que ens hem relaxat una mica, eh!.

M.- Sí?

P.- Que ja... no som tant...Al començament fèiem molt el treball i ara...Hem de llegir un capítol del llibre...buf!. El Miguel se l'ha llegit però la resta... El Miguel i el Jordi se l'han llegit però la resta... Ens hem relaxat.

M.- Clar, jo vaig veure una mica això. A mi, la vegada anterior, sigui perquè també el Jordi em va enviar un document pel mail en què m'explicava les estructuracions de les trobades, no?. Avui farem revisió de vida o avui farem...lo que sigui. I sigui perquè vosaltres també estàveu més així, a mi m'era molt més clar el 2011 fer-me un esquema de les vostres trobades. En canvi, aquesta vegada no he pogut veure, o sigui lo de la part econòmica, per exemple, jo no ho he vist cap dia. L'aprofundir en temes evangèlics, sí. I aquell dia us ho havíeu llegit tots els que éreu. Però bueno, que aquest ja... el tenia jo més del 2011, no?. Però bueno, hi havia, per exemple, lo de la pregària. Això no ho vas fer tots els dies que jo vaig venir.

P.- No. (somriure)

M.- Ho vas fer dos dies, per exemple, no? I llavors era del rotllo no sé ben bé... Perquè, llavors la pregària, la teoria és que s'havia de fer cada dia una estona.

P.- Cada dia una estoneta al començament. Perquè si és al final ja ens cansem.

M.- Clar.

P.- I al començament... Però que passa?. Que al començament la gent té ganes de parlar com l'hi ha anat la setmana, de parlar d'altres coses i costa molt parar i dir: va, fem pregària, no?

M.- Clar. Vale. Bueno, i una altre pregunta que aquesta te la vaig fer ja també al 2011 però te la torno a preguntar. Com definiries la Comunitat? O sigui, si ara et ve una persona super aliena a lo que és la Comunitat Sunday, i no té ni idea de qui sou, que feu i això, què diries que?

P.- Bueno. Que som un grup de gent que compartim...compartim la fe i la vida i bueno una mica compartir somnis i projectes que podem tenir en grup. Parlem dels nostres fets de dia a dia. Parlem entre nosaltres i ens ajuda a créixer. Ens ajuda amb aquesta visió, no?, des de la fe o des de compartir el dia a dia, des de tot, no?. S'han donat moments macos de..., també moments pues... alegres, comparteixes les alegries però també comparteixes fets pues.. com la mort del pare, es va morir el pare del...

M.- del Pau.

P.- Del Pau i el Pau estava molt afectat. El pare del Jordi. També, que més. Bueno, la Maria va tenir ara, fa poc, que el seu jefe directe de la feina...

M.- Sí, ja me'n recordo.

P.- Això també la va fer... Llavors, sempre que hi ha un fet important de vida d'algun de nosaltres doncs també el compartim i parlem i ens ajudem, no?. Ens ajudem entre nosaltres. Bueno són..., és un tipo d'amistat perquè tampoc... Ens trobem per això. No ens trobem després els caps de setmana si sortim. Ara perquè hem fet una trobada i hem anat a dinar junts, però pocs moments tenim així de...

M.- Ja.

P.- Per exemple, jo estava sobtada perquè és veritat que ahir, que van venir també el Miguel i la Maria, i no coneixien a la meva mare i clar... no tenim moments de compartir la família directa nostra, no?

M.- Ja.

P.- I bueno, és curiós...

M.- Ja.

M.- És curiós perquè, clar. Som un grup que ens trobem per això, però que tampoc compartim del tot vida tan propera com la vida familiar. Però si que totes les coses que ens passen i és un

moment que tenim per parlar per..., que et trobes a gust, que et trobes bé i saps que no seràs judicada ni res. Que se t'escoltarà i se t'estimarà, no?

M.- Ja. I en aquests moments en que expliqueu els fets, diguem-ne, importants de la vida, no? Per exemple, jo recordo el dia en que la Maria explicava el conflicte aquest amb la feina i tal...en algun moment surt la cosa de imaginar-vos la problemàtica des d'una perspectiva de la fe? És a dir, jo recordo, no? Que aquell dia el Pau va dir: "I què faria Jesús en aquest cas?". O normalment no ho teniu en compte això?

P.- Home! Intentem, no?, de tenir-lo. De fet, la revisió de vida es tracta d'això.

M.- Vale.

P.- O sigui que a la llum de la fe o del fer-ho...bueno...(fa sonar els dits) seguint aquests passos més... D'allà surt, no? Però, intentes, intentes... I a vegades si que hi ha gent que és molt més experta i pot trobar fragments de l'Evangeli que li poden ajudar a poder decidir o poder saber que és lo que és...

M.- Clar.

P.- Que això no ho saps mai, no?. No ho saps mai com... Però sí que...sí que és curiós que hi ha un ambient, no? Com una mena de... que d'una manera fàcil al final pues sempre té... hi ha una sortida, no?, d'allò...o sigui...que no...

M.- Ja.

P.- No et quedes encallat, sino que sempre trobes una sortida, trobes una... una solució. No sabem si, bueno... per que cadascú també té les seves opinions i pot... I algun cop pot ser per l'Evangeli, però la majoria de vegades és per propio raciocinio, propia naturaleza, o sea que...

M.- (somriure)

P.- Y cualquier persona es capaz de hacerlo...

M.- Ja.

P.- No es por que seamos más listos y por que hayamos leído..., perquè jo no m'he llegit...(riu)

M.- (riu)

P.- El Miguel, el Miguel...

M.- Ja... El Miguel...i el Jordi també, no?, suposo...

P.- El Jordi també, si.

M.- Bueno... Això ja m'ho has, més o menys contestat.

P.- Sí? més o menys?

M.- Però si vols afegir alguna cosa, com et sents a la Comunitat? Tu, com a individu, com et sents a la Comunitat?

P.- Bé, com nosaltres sempre em estat en grups, em sembla, també, que l'altra vegada t'ho vaig dir, que a mi m'ha ajudat, o sigui... Clar, amb el Jordi bé, parlem i compartim molt, no?. Però que... és veritat que en el grup coneixes més, també... A vegades expressa coses que potser, en un moment d'intimitat dels dos, no parlem i no... I ho descobreixes allà, en el grup...

M.- Ja...

P.- ...que em sembla que l'altra vegada ja t'ho vaig dir...

M.- Sí.

P.- Que això continua. Llavors jo continuo veient que és vàlid i que a mi em va bé i que jo em sento a gust i em sento bé. Amb el temps, en tot, en totes les coses que he fet sempre... no espero res. O sigui, no tinc cap, no vaig en perspectives de dir: Ah!, m'apunto a això perquè aprendré molt o per que faré... Sempre trec coses positives. I això, el fet de trobar-nos, a vegades et fa mandra, però...però bueno,...surts bé i surts ... Que hi ha una estimació, hi ha algú més i que veus que...que ens intentem ajudar molt els uns als altres. I després això, m'ajuda també amb el Jordi. Ara, què passa? Ara estem passant, entre cometes, malament, perquè el Jordi viatja molt i ara dues setmanes fora i, clar, he d'anar jo sola...

M.- Ja.

P.- I ja em costa més, però bueno, igualment eh!, també vaig i pels altres, i també es crea caliu. També aquest any, sobretot, el Matias s'ha desvinculat molt i no... No sé, altres anys, encara que estigués fora, ell algun cop compartia algo amb nosaltres. Ara poques coses, o sigui.... Jo crec que, no d'una manera explícita, no ens ho ha dit: Mira!, no puc continuar amb vosaltres però si que... Està bastant desvinculat. I això, home, fa pena, no?, també. Per que dius: Mira! És una persona que dona una visió diferent...més jove, més... Jo crec que en la variació també... També nosaltres som els més grans!, o sigui que...

M.- Ja...(somriu)

P.- És curiós això.

M.- Ja.

P.- Però bueno, amb això no hi ha edats. O sigui, jo em trobo bé, em trobo a gust... I, potser, en un començament em costa anar, però després...estic bé.

M.- Molt bé. Jo és que vaig mirant això que s'està quedant sense piles i vull saber... Bueno, tinc el mòbil. Hauré d'anar a buscar les piles a casa la meva mare. Bueno...

P.- Et contesto, més o menys?

M.- Sí, sí. Perfecte, perfecte (somriure). Bueno, anem a entrar ja en "temas suculentos". Com definiries la relació amb la parròquia, ara mateix?

P.- Nula. Cero. (riu)

M.- Nula. Cero. (riu)

P.- No hi ha relació. La parròquia, si és estructura y jeràrquica, cero, eh!. "Por que es esto", si creiem...si mirem a la parròquia amb el grup de gent que anàvem a les misses familiars, amb la Comunitat Parroquial, hi ha encara relació, fem trobades i jo crec que va més a poc a poc. Nosaltres voldríem córrer més...

M.- Ja.

P.- Però a ells encara els hi costa trencar del tot, no?. I fer... pues... trobades més sovint, més trobades. Havia un interès de fer... de fer, fins i tot, xerrades informatives o sobre temes o... fora de la parròquia també, no?. Que fossin en aquesta línia... i no, no s'ha fet. Però si que hem fet...bueno, lo de la Pascualeta i hem fet, també, alguna trobada que la vam fer als Padres.

M.- Sí. M'ho vau comentar.

P.- Amb gent d'un cercle més gran que el nostre. No és només les pregaries que hem fet a casa nostre sino... I de la última trobada Pascualeta va sortir de que a veure si podíem fer alguna més. O sigui que, ja a poc a poc, ja es veu que ja estan...encara hi ha gent amb ressentiment o que se sent dolguda i que li sap greu... Però crec que cada cop menys, o sigui que ja ho veuen més natural. I així com l'any passat la Pascualeta van dir, ostres! si no hi ha capellà que no es farà, que no sé que, aquest any ni s'ha plantejat que hi hagués capellà. O sigui que...

M.- O sigui van cap a la mateixa direcció que vosaltres, no?

P.- Sí.

M.- Llavors... I en el tema de les pregaries a casa, n'heu fet alguna aquest any?

P.- Sí. Hem anat fent les...

M.- Sí?

P.- Que tocaven, més o menys.

M.- Vale.

P.- Ara ens toca...

M.- Cada tres mesos és?

P.- Sí. Una al trimestre. Ara ens toca una altra i... no sé si hi ha un problema de que no hi és algú. No sé si el Miguel i la Maria no poden i la hem de traslladar. Però la cosa així curiosa, diferent és que s'ha ampliat les cases. O sigui, no és només a casa nostre, o del Pau, o de la Maria...No la de la Maria no que és més petita. S'ha fet alguna a casa de la Maria i el Xavi.

M.- Vale. (riu)

P.- I que van venir tres capellans...

M.- Ah!, però tres capellans però... no a fer de capellà?

P.- Però no ha fer de capellà. Per participar... S'ha donat el cas aquest.

M.- Vale.

P.- Va anar molt bé. Érem molta gent. O sigui que ja s'ha ampliat i que, mica en mica, doncs si hi ha més gent que vulgui fer-ho a casa seva, no ho sé...

M.- Ahà...

P.- Sortir de la parròquia.

M.- Vale i a tu això et fa sentir pena el fet de no tenir, de no està vinculada a l'Església?

P.- Nooo...

M.- Perquè la Maria sempre diu que li fa així com pena i tal...

P.- No. No, no...No perquè jo crec... Jo, ja de sempre, he pensat que el futur és aquest, eh!. O sigui, no som nosaltres només sino que hi ha altres grups o gent que es va reunint fora de la parròquia, o sigui que ja no... Es troben a les cases que... potser no són grups nombrosos. A veure... Sap greu potser una mica per la gent que anava a la missa familiar. Hi havia avies o gent de fora que ja els agradava lo dels cants. Però és que...aquestes celebracions estaven buides de contingut...de tot. Només era... Potser lo únic que unia era...per que cantaves cançons. I mira... I per que et trobaves amb la gent. Per que, sobretot, et trobaves amb la gent de...que...d'allà del poble...però...

M.- Ja.

P.- És que celebrar amb una simbologia i amb un ritus i...no, no...no té sentit si no està vinculat a la vida, no? I que jo crec que, en el futur, com no sigui així, allò es mor per que, els joves busquen això, busquen més autenticitat, més... Els discursos buits de interpretació de la Paraula que no tenen contingut o que no tenen vida, no estan implicats en la vida, això no... no entra. I si ets una mica intel.li..., no intel·ligent però, si tens una mica de raó, vull dir, és una tonteria. Es que et trobes allà que no...no té sentit res...que fan interpretacions les homilies que feien. Jo fa temps que dic: ostres!, a veure si, no sé... Es llegeix, es fa el ritus, vale...però que després la gent pugui participar, que es puguin fer coses diferents, que... Però ni ha res de res. I hem volgut fer coses diferents i no s'ha pogut. Es que, allà dins, no es pot fer res.

M.- Ja.

P.- No es pot transformar si no... És que s'acabin morint i que neixi algo nou. I ja veurem que serà. De moment anem fent passes, anem trobant-nos així en grups i ja veurem que serà el futur.

M.- Bueno...Llavors això ...aquesta pregunta que et faré ara està una mica relacionada amb la que t'acabo de fer, però bueno... Clar, tu amb això del tema dels símbols, de tota la litúrgia cristiana, inclús el mateix temple no?, el fet que sigui la església i tal, no hi creus?

P.- No. No hi crec, no. El temple són les persones.

M.- El temple són les persones. I el rol del capellà... què me'n dius del rol del capellà? Quin hauria de ser?

P.- També. És que és nefasto el capellà... Home!. Si fos una persona que...no sé, que la veiessis més...o sigui, que tingués un... Jo dic sempre que les persones que expliquen o interpreten... La Paraula n'hi ha una, no?. Les lectures són unes i hi ha molt contingut. Tal com parlava Jesús, parlava molt estil paràbola, doncs interpretar en el sentit de que... Clar, tot allò tu ho incorporis a la teva vida i després, d'aquí, treguis... Per que la vida, i el dia a dia, vius...vius moments, vius escenes on tu pots practicar la misericòrdia, el tema de la compassió, el tema de l'amor, el tema de l'ajuda mútua, de tot, no?, i del perdó..., el tema... Tu vius moments diaris... d'aquests... Llavors, el capellà és un més. I hauria de de... Hauria, primer, de ser ... A part de que també interpretés això amb la seva vida.. Jo... I seria més creïble. I mira!... Pues fa poc m'hi trobat en una dona i tingut tal...i vaig sentir això... I vaig sentir... Parlar de lo que un viu. De lo que un sent. I aquí donar-li, si vols, una perspectiva cristiana, de fe... Li pots donar, eh!. I pues, mira...aquesta lectura a mi m'ha recordat aquesta escena de la meva vida o que fa poc, no?... Investigar a través de... Llavors això si que té un sentit. I a part, si vols, després fer el ritus, fer el que sigui, no?, que t'uneix...que tothom s'uneix...tots els cristians ens unim amb aquest ritus, però...però que sigui... I si a sobre, com jo he assistit a altres misses del pare Manel, de...que està en barriades que han sigut difícils, allà a la presó...

M.- Ahà...

P.- Doncs no segueix per res tot el tema de les paraules, no, no... S'ho fa d'una manera natural. Que hauria de ser així.

M.- Ja.

P.- Però no tothom sap, no? I per això segueixen un guió, com si diguéssim, no? De fet no és més que un teatre. Ahora me lo estoy cargando todo.

M.- No.

P.- No, però és així. Si no està implicat amb la vida no, no... No interpel·la, no...no pares atenció. És un discurs buit...

M.- Ahà, ahà...

P.- I, per això, tota aquesta simbologia s'acabarà morint.

M.- Ahà.

P.- No sé. Ja veurem, no?, però...

M.- Ja veurem...(somriu). Bueno. Llavors, creus que la Comunitat si que està en relació amb la vida, o sigui, que la Comunitat si que té més en compte el moment social en que vivim, o té més en compte les experiències vitals de cadascú, és a dir, creus que, d'alguna manera, la Comunitat soluciona, entre cometes, el problema que estàs dient tu, de la Església, no?, de no tenir en compte...és a dir, vosaltres, com a cristians, per exemple, no?, jo penso, que clar, com a cristians, a vosaltres el tema de litúrgia eclesial us resulta buida, no?. Per lo que tu dius...

P.- És una visió meva, eh! que potser altres no tenen així.

M.- Ja, teva, no?

P.- Sí.

M.- Llavors, la Comunitat si que creus que té en compte ...el moment social en què vivim, no sé.

P.- El moment social en què vivim... Bueno, tot el tema tot...quan va sortir el nou Papa...home, toca. Clar, quan tu penses ...Bah, no hay nada que hacer , estos del Vaticano escogieran otro igual, etc., etc. I ara escullen a un que sembla que si que té en compte la pobresa, bueno, tens com, una mica d'esperança de dir, a veure... I...i dius bueno, pot canviar, ...pot canviar... A veure. Jo crec que no, però... Però hi ha qui té més esperances que altres. Hi ha qui, de la Comunitat, que...que, que bueno que té tot.... Que ve de tenir una formació forta, com el Miguel, no?

M.- Sí.

P.- I és molt difícil dir, mira no cuento nada, con esto no cuento nada y borrón y cuenta nueva y ahora me hago ateo, no?, por ejemplo, no? Si no... I altres com el Pau i la Mònica, que són més conservadors, no?. En el sentit de que, bueno segueixen ...pues mira, el seu nano farà la catequesi i farà la comunió d'una manera ...

M.- Tradicional.

P.- Tradicional, no? Que hi ha gent , no nosaltres, però d'altres grups de les pasqües familiars, pues que les comunions ...la preparació la ha fet cada família, eh! No han anat a les parròquies i la comunió, la primera comunió l'han fet a la pasqua familiar. Amb una celebració més viscuda, més compartida. Per fer això, clar has de ser com més agosarat, més, més... O sigui, hi ha part del grup que no són tant...

M.- Clar.

P.- Sempre hi ha algú de nosaltres que impulsa més.

M.- I qui és aquest?

P.- Home, jo crec que, en aquest cas, el Jordi... i , bueno, yo también, eh!...

M.- Vale.

P.- Que som, de fet, som els que, sobretot amb el Jordi, som els qui primers vam trencar amb tothom, no? Mentre..., bueno amb tothom, amb lo que és les misses com eren, perquè jo ja no anava que el Jordi va, vamos a ...i tal, perquè li tocava preparar lo dels cants i això. I anava però... Pero muy a regañadientes.

M.- Ja.

P.- A arrel de l'última reunió, el Miguel ja... borrón i el Jordi también...

M.- Sí.

P.- Aquell moment va ser el trencar. Aquell moment va ser el trencar.

M.- Però sí que és veritat que la Comunitat fa coses no? per exemple el tema de l'acolliment del Mustafá, el tema del pis,...és a dir, jo crec que sí, que no?, que...

P.- Sí. Això ha sigut un ... Aquest any lo maco, lo que passa és que després no hem sabut arrelar, o intentar que s'impliquessin més gent de la Parròquia amb nosaltres, no? Que visquessin això... Quan vam engegar lo del pis, i amb curiositat de dir, ostres i tal,... i van col·laborar. Un va portar mobles, un altre la vajilla, otro no se que, ... Anàvem escrivint correus, mails i va participar gent...

M.- Sí.

P.- O sigui que es van anar enterant molts de la Parròquia que teníem això. Ens van voler ... Va haver un escrit a un...no sé si de jesuïtes...si el vols?...

M.- Vale.

P.- Sobre el que... el va escriure el Jordi a arrel d'això de l'Equinocci, lo que era...

M.- Sí.

P.- Era per la Pasqua o per la Quaresma. Projectes que eren com valors diferents o coses que es poden fer a nivell... Que es fan com a positives, no? I això, amb això, per exemple, el Miguel és molt de dir ostres!, ha sortit això. Se n'assabenta de coses, per que no ens presentem com a grup donant, no?. Donant una miqueta. No tancant-nos només, mira fem això, pero no explicamos nada más. Si no, no, no. Si, si que és veritat que,...que hi ha molts projectes i molta gent que fa coses, que surten de grups i que són...que poden imitar, poden ser imitats, no? Això ha sortit i, bueno sí que és veritat que aportem...Tot el tema de pregàries ara ja s'ha establert com...com normal, o sigui que les continuem fent i la gent ja sap lo que és i venen. Vénen a participar.

M.-Moltes gràcies, Patrícia.

P.- De res

Entrevista Jordi 2013

M. Vale, pues ja s'està gravant... Vale, llavors, ja et dic algunes preguntes són les mateixes que et vaig fer i, després, algunes de diferents. Una que et vaig fer ja i és com definiries la Comunitat?

J. La nostra Comunitat Sunday? Som un grup de persones, això no sé si t'ho vaig comentar o no, però...un grup de persones que partim d'una mateixa història i tenim un destí més o menys comú, o tenim unes línies d'acció més o menys comunes... doncs partim tots...ens uneix que ens vam conèixer a Sant Feliu, a la Parròquia...que compartim el que és...la fe, com element denomi_na_dor. I, aleshores, les línies d'actuació nostres són, bàsicament, el compartir la vida amb les reunions setmanals i aquest espai d'aquest projecte que ens ha servit per acabar de cohesionar...

M.- Ahà...

J.- ... Perquè hi ha àrees que són força diferents que no sé si sortiran a les preguntes perquè tampoc tot és una coincidència...

M.- Sí.

J.- ...ni en el passat, ni en el present ni en el futur.

M.- Sí, bueno. No sé si és a això a lo que et referies però, la següent pregunta és, com s'estructuren les trobades? Perquè la cosa és que el 2011, jo veia que hi havia un...o sigui, heu canviat coses, no? Per exemple, lo de la qüestió econòmica aquesta que feu, no la fèieu, no? I

tampoc...ara està com molt associat una activitat a una persona, no? Per exemple, la pregària la fa la Patrícia, bueno la cosa aquesta de la meditació...

J.- És a dir, en principi, quan vam començar, era possiblement aquella època...

M.- Ahà...

J.- ...els tres eixos aquests sempre els havíem tingut clar que era la, diguéssim, la relació entre nosaltres...

M.- Ahà...

J.- ...que era...bàsicament la revisió de vida i la pregària, com un espai de retrobament. La relació cap els altres, que era un projecte que... la relació cap als altres en aquell moment no vam concretar-ho...

M.- Ja...

J.- i després hi havia un tercer que era la relació amb el poble, per no dir Parròquia, perquè ja sortíem d'allà...

M.- Vale...

J.- Aleshores, durant un temps de recerca era molt anar parlant, anar fent i per això hi van haver aquestes dinàmiques que...jo no me'n recordo quan tu vas venir que és lo que fèiem, però el llibre aquest de la Patrícia, que ens va ocupar molt de temps...el de "la Casa con Dios"....

M.- Sí...

J.- O el de la Dolores Aleixandre que ens va ocupar molt de temps... A mida que això anàvem aprofundint vam dir, doncs fem reunions més temàtiques per aprofundir una mica més. I, aleshores, és com les hem fetes i, en una reunió d'aquestes, hem posat un responsable de cada tema. Però hem tingut un cert "relajo", una certa deixadesa i que és un tema que ens haurem d'analitzar...

M.- Ahà... Vale, llavors com definiries la relació que teniu ara amb la Parròquia?

J.- Absolutament inexistent.

M.- I això et fa sentir...com et fa sentir?.

J.- No, a mi no em fa sentir...a veure, no...no...és a dir, ...parlàvem dilluns passat eh!, a mi, que no hi hagi relació amb l'estructura, m'és absolutament indiferent i crec que és bo...és bo per evidenciar que...que no...no té cap sentit, per dignitat, mantenir relacions amb persones indignes... Però em sap greu el haver perdut la...certa frescor de contacte amb persones, és a dir...

M.- Ja.

J.- No tot, no tothom és tant valent o és tant, no...no, la paraula no és valent... No tothom és tant...radical, ho té tant clar...és més tebi i, amb aquestes persones, els incomodem...

M.- Ahà...

J.- Molt concretament, els incomodo amb la meva manera de ser, amb la meva manera de parlar. I això em sap greu...

M.- Ja...

J.- Sí, no em sap greu no parlar-me amb el mossèn, em sap greu, doncs... amb la Tere o el Francesc Xavier, amb el...

M.- Sí.

J.- Bueno, els noms...Persones concretes que estan més a mig camí, que se sentirien més còmodes amb una...certa tebiesa que vam considerar o vaig considerar que no s'havia de fer...

M.- Ja...

J.- A títol personal, però, per una altra banda vam fer, tu no vas venir a la pregaria de Nadal que vam fer, no?

M.- No.

J.- Doncs...per nosaltres va ser una sensació...érem vint-i pico o trenta persones, hi havia tres mossens allà, és a dir, que no...no estem trencant amb res del que per nosaltres és essencial, estem trencant amb aquell "capullo"...

M.- Ja...

J.- ...que com que no... I amb unes estructures que creiem que ja no ens donen res, però, escolta, estem molt bé. Amb l'enterrament del meu pare, amb el P.C. (capellà del poble) ho vam viure bé, ho vam preparar bé, ens estimem...ens parlem...sí.

M.- Ahà...

J.- Vaya rotllo, no? Una mica extensa la resposta.

M.- No, no, no, no, no. Per mi, millor...com més extens millor. Val, llavors, relacionat amb això de l'estructura i tal,i aquesta ja te la vaig fer en el seu moment però, com penses respecte de tot el tema del símbols religiosos, el fet que la litúrgia s'hagi de fer en el temple, que és l'església, el rol del capellà, tot això?

J.- És a dir, aquest distanciament... és com un globus, no?, quan l'obres "boum", "shhhhh", s'escapa, aleshores jo personalment, eh?, estàs...em preguntes a mi, no?

M.- Et pregunto a tu...

J.- ...em preguntes com a jo, no com a grup Sunday.

M.- Exacte.

J.- Doncs, jo me'n adono que estic distanciant-me molt ràpidament de les formes...

M.- Ahà...

J.- I que, cada vegada, em costa més aquests punts de contacte, de transigència que hi havia. Sóc capaç d'anar a una celebració, però comptades...

M.- Ahà...

J.- Per què? Perquè qüestiono tot i estic veient molt, estic llegint moltes de les coses que es viuen allà com unes estructures de poder o com uns signes que són per representar una...el poder de la jerarquia i de l'estructura. Com això em rebenta, cada vegada sóc més al·lèrgic a moltes formes d'aquestes que, fa uns anys, simplement em molestaven i fa encara més anys, doncs, m'era indiferent...

M.- Ja...

J.- Me n'adono que, amb això, sóc cada vegada més al·lèrgic a apropar-me.

M.- I quin, per casualitat, alguna cosa que dius que estàs llegint, em pots dir algun títol o algo així o no?

J.- Amb tot això també ha vingut descobrir doncs llibres d'ajuda, descobrir, per exemple, un parell de llibres que m'han afectat, que m'han afectat no, que m'han obert el cap en tot el distanciament. Un és d'un escriptor colombià conegut que es diu Fernando Vallejo, que s'anomena "La puta de Babilonia", que és com la pròpia a l'Antic Testament així es parla de l'Església, eh! Aleshores, es tot un recull de crims i atrocitats i barbaritats que ha fet l'estructura. I un altre que no recordo, que és d'un teòleg alemany, que és un desmuntar absolutament tota la imatge dels primers dies del cristianisme. Li vaig passar al Miguel i el Miguel em va dir que era exagerat però reconeixia que havia punts que eren dignes de poder de poder llegir-los. Aleshores, doncs, amb tota aquesta literatura pues qüestiona els miracles, qüestiona figures...formes sobrenaturals...

M.- Ja...

J.- Que no és per allunyar-me de la fe però sí per desproveir-la de tot allò que és accessori, que són...que són idealismes, que són figures...de poder i quedar-te amb l'essencial.

M.- Ahà... Vale... Bueno...emmm... Llavors, aquests projectes que esteu fent del...bueno...del tema del Soufianne, per exemple, del ser referent, bueno, de ser família acollidora i ara lo del pis, emmm...quin paper creus que juga la Comunitat amb això, és a dir, sense la Comunitat es faria igualment?, o...

J.- Home! ens hagués costat més, ens hagués costat més...

M.- Ahà...

J.- Nosaltres primer, és a dir, tens inquietuds però surten després de processos de maduració, d'escoltar-te, no només amb el racional o amb l'emotiu sinó amb el profund i descobrir que

aquí havia una oportunitat de fer, no sé, possiblement no ho haguéssim fet, no ho sé, però no hagués...ens hagués costat més o hagués estat d'una altre manera.

M.- Ahà...

J.- ... Eeee... Aquesta és una. Nosaltres també ens va animar molt que el Miguel i la Maria donessin el pas primer, no sé si t'ho ha explicat la Patrícia, no?. Que quan estàvem parlant...

M.- Sí.

J.- ...ells van donar el pas primer i, ostres!, vam pensar: si ells que tenen les circumstàncies més complicades que les nostres s'atreveixen, ostres!, sembla que posem molt freno, no?, i possiblement, no ho sé, però sense ells...

M.- Ja...

J.- ...quan haguéssim trigat en discernir...

M.- Ja... Ja...

J.- ...però no seria més... I l'altre és que, no era només allò, era un pas d'aprenentatge, de deslliurar-se, de compartir...que teníem...que té una finalitat molt més profunda, que era una cosa en un altre àmbit comunitari i...aleshores doncs...no és un acte aïllat sinó forma part d'un programa i, bueno, ho vam viure... No un programa...d'un procés més...més profund i més ambiciós...

M.- Ahà... I en que consisteix per tu...

J.- És a dir, que tot això era aprendre a fer un altre estil de compartir coses amb els altres i d'oferir espais als altres, que vam començar per aquest, vam demostrar que era possible... El pis va a continuació i, quan acabi el pis, hi haurà altres coses però és entendre que nosaltres ja...és estrany que no siguem capaços de viure sense tenir sempre aquesta part nostra de compartir coses que tenim amb la gent que no tenen i no és només diners, sinó de compartir aquesta atenció, aquesta supervisió, aquest acompanyament a persones.

M.- Ahà... Molt bé...emmm... Aquesta també te la vaig fer el 2011...què vol dir, per tu, ser cristià?

J.- Doncs, tal com estem llegint ara, significa viure d'una forma molt present el món, que és molt aquesta sensibilitat, aquesta part de saber llegir les desigualtats del món i poder actuar i que aquesta acció tingués una cosa distintiva i referent nostre. Es tracta d'un actuar, però un actuar fonamentat en un exemple, fonamentat en un model, fonamentat en una força, que és el que els creients ens anima.

M.- Quin paper té Jesús a la Comunitat, o sigui com a mena d'inspiració, d'exemple, o...

J.- Però el que passa quan parles a la Comunitat, aquí ja venen les diferències. Som diferents els uns dels altres.

M.- Ja.

J.- Uns són més piadosos, els altres són menys, alguns precisen més la litúrgia que altres, però no ho dic pejoratiu eh! Parlo de moments de persones, no? Si la Maria se sent còmode i té necessitat d'anar a les misses familiars i molts dissabtes a la tarda hi va ella sola...Per tant, que aquesta figura, cada un ho viu d'una forma diferent.

M.- Ahà, i tu com...?

J.- Jo, per mi, la figura...ja t'ho he dit, té molt més en el tema que és la calma interior, la part de la meditació i de viure en pau i després el saber-se projectar. A mi em crida més aquesta imatge de persona que denúncia, de persona que no s'acovardeix davant del poder, que això és la part que a mi més em sedueix perquè més m'agradaria fer.

M.- Vale... Llavors, bueno, és que aquesta pregunta que tinc aquí és perquè hi va haver un dia, tu no hi eres aquell dia, però a mi se'm va quedar al cap i vaig pensar: "això els hi he de preguntar". Vull dir, teniu algun interès o tens algun interès, a nivell personal, amb el tema de l'evangelització? És que això va sortir un dia, eh! Perquè es va debatre durant una estona si s'havia d'evangelitzar o no, i és clar, amb això es va, també, reflexionar sobre què vol dir evangelitzar, no? Vull dir, què vol dir per tu evangelitzar i si creus que... s'ha de fer o no s'ha de fer, o ho has de fer o...

J.- Sí... Jo sempre...quan fa...consulta aquest tema, sempre explico igual... Nosaltres hem de donar llum, hem de ser llum el que no hem de dir on ens connectem...

M.- Ahà...

J.- ...qui vulgui que ho preguntí. Per mi, donar llum, significa si has d'actuar, has d'ajudar, has de defensar, has de denunciar i has de procurar un entorn millor...millor pels altres.Si això em ve a mi d'un humanisme profund, d'una sensibilitat extrema per la justícia i un combatre la desigualtat, està bé. Si em ve de la fe cristiana, també està bé, però lo important és lo primer, no lo segon. Per tant, jo sóc, sempre m'ha fet molta cosa lo d'evangelitzar, perquè jo he d'explicar, jo he de donar llum no he de dir on em connecto, si energia elèctrica, eòlica o nuclear. Si a algú l'interessa ja ho veurà. Per tant, hem de fer molt, no tant de dir perquè ho fem. Perquè, perdona, a més a més, nosaltres, els creients, som creients, som testimonis d'una fe que ha fet no sé quantes desigualtats, guerres i barbaritats, per tant, m'és molt difícil d'estriar de tot lo altre. Per tant, no sóc, bueno jo...em sento molt incòmode...

M.- Ja...

J.- Però, en canvi, el donar llum això està bé i algú preguntarà, si li interessa, i que aprofundeixi.

M.- Vale, aquesta pregunta que t'anava a fer és del tema de... ja me l'has contestat una mica perquè era sobre el rols diferents que hi ha dins de la Comunitat, saps?. Si creus que...bueno, ja m'ho has dit que...que hi ha certa desigualtat, no?, en el sentit de que hi ha gent que necessita més la litúrgia, hi ha gent que menys...

J.- Som de trajectòries personals diferents i ho vivim diferent, jo per exemple, ho visc malament el que...eeee...és igual que el que passa en una parella, passa en una família...les virtuts d'un altre haurien de servir per empènyer-nos a nosaltres a intentar millorar, no per repenjar-nos. Llavors, hi ha determinades persones que diuen, mira ja li toca o preparem un tema, "va, el Miguel que ho fa molt bé". Sí, està bé, ja ho sé que ho fa bé, però tots hauríem de fer-ho. Després d'un any un pelet millor que no ho fèiem abans...

M.- Ja...

J.- ...O sigui, ens queda encara encaixar-nos aquestes virtuts, aquests dons que no serveixin per impedir que els altres creixin, no?

M.- Llavors, tu creus que hi ha un líder dins la Comunitat o algú que...tiri més que...que els altres?

J.- Si, home jo diria que el Miguel té un paper com a molt...

M.- Ahà...

J.-Pel que és, per la claredat de molts dels seus plantejaments.Té un nivell de coherència més gran que tinc jo o que tenim nosaltres, eh!

M.- Ahà... Vale...

J.-I que ho exerceix d'una forma molt natural, eh! Com un líder, només.

M.-Exacte, sí... Vale, bueno i ara ja preguntes que són diferents perquè tenen a veure amb els projectes aquests nous que no estaven no?, en el seu moment... Bueno, com sorgeix la idea de ser referents, després ser família acollidora, vull dir, com...com sorgeix aquesta idea?

J.- Això t'ho ha d'explicar la Patrícia. Nosaltres vam dir...volem fer alguna cosa d'acció cap a els altres. Que això vam estar, va durar temps aquest procés. Doncs vam fer primer una ronda d'àmbits en els quals podíem fer: atenció als iaïos, als nens, a joves, a dones maltractades. I, aleshores, vam anar a veure a associacions, preguntant a gent... Una reunió en concret que va ser un sopar a casa nostra que va venir l'Edgar i la Dalia.

M.- Ahà...

J.- ...i que ens van ajudar a discernir aquestes inquietuds... Perquè era un pro...va ser un moment maco... Teníem...inquietuds, molts àmbits, ho tinc escrit per algun lloc, però que no teníem decidit cap on tirar perquè, en principi, tots ens eren igual perquè tot era desconegut...

M.- Ja...

J.- I ajudar-nos a trobar un àmbit en el qual ens hi sentíssim tots bé...i ens hi sentíssim tots igualment bé...eh?. Poso un exemple, "atenció a la gent del carrer", doncs possiblement això la Maria i la Patrícia se senten molt còmodes, però potser no és a mi lo que més em crida...

M.- Ja.

J.- O a la Mònica i al Pau, no? Per dir dues altres persones.

M.- Ja...

J.- És a dir, doncs trobar un àmbit en el qual tots hi poguéssim fer. Pues vam fer aquest discerniment i semblava que la de joves...perquè nens o nens més petits? Exigia un compromís constant que nosaltres no érem capaços de fer. I, aleshores, lo dels joves va començar a sortir i quan vam començar que aquesta àrea podia ser, vam parlar amb diverses entitats i, entre elles, el Punt de Referència. I això era un tema comunitari. Quan vam parlar amb ells, ens ho van explicar i vam veure, home!, potser primer ho vivim com a...com a persona i família i aplacem el tema comunitari, a que tots haguéssim fet aquesta experiència.

M.- El tema comunitari vols dir lo del pis...

J.- Lo del pis...

M.- Vale...

J.- Que, en aquell moment, no era ni pis, era un projecte comunitari...

M.- Vale...

J.- No ens atrevíem ni a dir-li pis.

M.- Vale.

J.- Vam viure la formació, ja sabíem que volíem ser acollidors nosaltres i el Pau i la Mònica referents i vam fer la formació, ens van assignar els joves. La Mònica i el Pau ja es van baixar del carro, en aquell moment, perquè no es veient capaços de...

M.- Això no ho sabia. No van ser referents al final?

J.- No, no... No van ser...que jo vaig sentir que havíem d'haver apretat més, però...

M.- Ahà...

J.- Són aquestes coses que... Perquè era un moment concret i ja han passat tres anys, és a dir, aquestes coses que molt bé però les podíem haver fet, no? I, llavors, després de fer tot aquest procés i de viure-ho, tant diferent com ha anat, perquè ja saps que el Miguel i la Maria van tenir un problema amb el Mustafà. Després, ja va anar millor, al final ja vam anar madurant i vam veure lo del pis com un projecte.

M.- Ahà.

J.- Però aquest va ser tot un procés de discernir molt maco, n'estem molt contents de com va anar.

M.- Ahà... I quina relació teniu amb el Punt de Referència?, o sigui, amb aquesta entitat, vull dir, quin... Ara amb el tema del pis, per exemple, quin paper tenen ells? No sé, perquè, a mi, no em queda massa clar...

J.- En el projecte ho veuràs claríssim, no? què és lo que fa cadascú.

M.- Ah!, vale... O sigui, ja està...

J.- En el projecte està... Però, bàsicament, ells...el rol d'educadors del pis el tenen ells...

M.- Ahà...

J.- ...ells són els responsables del pis...

M.- Ahà...

J.- ...davant l'Administració i davant dels joves...

M.- Vale...

J.- El contracte del jove és entre el jove i Punt de Referència...

M.- Vale...

J.- L'informe dels joves és l'educador qui el porta a la Direcció General de...de...d'Atenció a la Infància...

M.- Vale...

J.-Per tant, ells tenen aquest rol i nosaltres fem un rol d'acompanyament, d'acompanyament que té diversos graus: normalitzar l'assemblea un cop al mes i menys, menys formal, doncs mira, l'anar a sopar, ja t'ho ha dit que anem a sopar cada dimecres una persona diferent. Avui li toca a la Patrícia.

M.- Ahà...

J.- Anem a sopar amb ells i compartim una estona i parlem i després estem presents. Mira!, dilluns vaig portar jo en cotxe al Hisham que havia d'anar i no podia, bueno, ens anem acompanyant mútuament. Ens anem acompanyant i tot això genera una relació, doncs...ens quedem per preparar les assemblees, quan hi hagut crisi com la marxa del Santi, hem parlat molt...som...Jo diria que som una relació molt profunda.

M.- Llavors, jo tinc curiositat per saber...qui decideix què, és a dir, vosaltres vau posar uns criteris de la gent que podien venir al pis, no?

J.- Nosaltres...el projecte el vam treballar junts i, diguéssim, està aprovat per tots. El projecte és del Punt de Referència però està aprovat per tots. I vam fer allò que nosaltres, per exemple, nosaltres dèiem "en bruto" la idea i ells ens la formalitzaven perquè sabien concretar-la. O sigui, no s'ha fet res que nosaltres no haguéssim volgut, no en el nivell de detall, perquè ells són els experts en el detall. Per exemple, teníem clar, i de seguit ens van dir, que volíem que

fos mixt. Teníem clar que fos per aquest perfil, que no...no sabíem dir-ho així però ells ens ho van dir. Persones que tinguessin un projecte d'estudis i tinguessin uns mitjans de sosteniment.

M.- Ahà... Vale... Això són coses que vosaltres teníeu clar, no?

J.- No t'ho hagués dit mai amb aquestes paraules però ja sabíem que aquest no era el lloc per un Saïd o per un Saïd de fa dos anys, quan encara no treballa ni estudiava, perquè no teníem una capacitat d'estar-hi contínuament amb ells. I...

M.- Vale. O sigui que, bàsicament, aquests eren els requisits, per entendre'ns, que vosaltres...

J.- Aleshores, vam anar a veure si, també és cert, mira, quan vam fer això dels pisos, vam anar a visitar molts pisos dels maristes i d'altres ordres religioses...

M.- Ahà.

J.- Allà veiem imatges. Per exemple, els maristes tenen un pis a Rubí, tenen dos pisos: un, on viuen els propis germans maristes, uns quants joves...

M.- Sí.

J.- Que el Hisham ve d'allà, i un altre pis, que és un pis més independent, tipus Equinocci, però que, l'educador es passa un cop al dia, com a mínim...doncs...ja vèiem, ostres!, nosaltres no podem perquè no som educadors ni cada dia ens podem comprometre. A vegades anar el dimecres ja ens costa, vull dir...

M.- Clar...

J.- ...saps?, tots tenim coses a fer. Quan compartíem això amb Punt de Referència, ens van ajudar a posar paraules a allò que buscàvem, perquè la noia aquesta, l'educadora, és excepcional, eh!, la Mariona. És un regal aquella noia; de fet, és la directora d'allà. És una educadora, però, ens llegia el que volíem fer i finalment el projecte està molt bé. Ens van redactar un document que està molt ben dissenyat i és un document marc que tenim present sempre per actuar.

M.- Perfecte. Pues sí...molt bé... Bueno, llavors aquesta és una pregunta perquè jo també la vull saber, així una mica encara que, de sentit comú ja ho sàpiga, no? però... És clar, vosaltres parleu d'ajudar als altres, no?, o als que no tenen, o sigui, com definiríes "ajudar" i a qui? O sigui, qui són els que ho necessiten per vosaltres? O per tu?

J.- Home, diguéssim, hi ha moltíssima gent que necessita. El que hem escollit és un àmbit en el qual hi creiem que podem donar, no només diners o no només temps, sinó també el conjunt de recursos que són els que posem aquí. En concret, per què un col·lectiu així? Doncs perquè, en principi, són joves amb bona trajectòria, perquè tenen el futur per...amb un bon futur per davant, molta vida... Perquè tots vénen d'històries complicades, és a dir, creiem que es donaven una sèrie de circumstàncies que es feien mereixedors d'aquesta atenció i que hi

aboquéssim els recursos necessaris. Però, evidentment, les desigualtats del món són enormes, havíem d'escollir un àmbit en el qual sentir-nos còmodes.

M.- A mi m'agradaria saber què és el que entens tu, i no parlo ja com a comunitat perquè suposo que cadascú...però què entens tu per "exclusió social", el que passa és que no volia jo dir aquesta frase, saps?, o sigui, aquesta paraula, però...

J.- Però...no...no són exclosos tampoc aquests... No sé... Persones que igual doncs això, estiguin excloses, als marges i que... Una de les coses que ens va agradar molt de Punt de Referència, que no és una associació d'església. Per tant, que aquesta sensibilitat no prové de la fe sinó que prové de l'humanisme. També està en la fe, però no exclusivament allà. Doncs, jo que crec molt en la societat i malgrat tots els "peròs" n'estic molt orgullós de viure a Europa i de ser una societat amb mecanismes de protecció social...

M.- Ahà.

J.- ...totes les dificultats actuals però que, més o menys, tenim accés a la sanitat, a l'educació, o sigui, jo em crec que tenim un bon model social per la majoria de persones, hi ha uns quants col·lectius que els hi costa seguir el carro, que es van quedant pels marges, perquè tenen menys recursos dels necessaris i hi ha persones que es van quedant pel camí...

M.- Ahà.

J.- Clarament, les persones que tenen problemes d'addiccions i malalties mentals, que són els que treballa la Patrícia, allà, pues és un col·lectiu claríssim que no segueixen el ritme normal dels mecanismes...el famós ascensor social, aquests es queden ells pel camí. No, no sé...és a dir, jo és que em costa molt fer la lectura messiànica en el tema social pues qualsevol societat, per justa que sigui, al final queda sempre gent un pèl al marge del que sigui i sempre és un conjunt de coses, econòmiques, d'educació, de història personal, de medi social... I, aleshores, sembla que aquesta gent, ostres!, els pots...perquè en un tipus de servei, que no requereix una assistència pura i dura, és a dir, un drogoaddicte es mereix tota l'atenció del món, però és una atenció molt continua i molt, molt a fons perdut, no sé si...

M.- Sí...

J.- L'expressió no és correcta, però ja saps per on vaig, no?

M.- Sí, sí, sí.

J.- En canvi, aquesta gent sembla que, si tu els estires una mica, i els hi acompanyes, els hi fas reflexionar sobre dos o tres coses, s'hi poden enganxar al carro de la societat on viuen, que és bona o dolenta però és la que viuen.

M.- Ja.

J.- No són condemnats a l'exclusió aquesta gent, com serien altres col·lectius que estaria igual de bé que ens hi dedicuéssim. Semblava que, per ser joves, perquè per moltes coses que valia la pena dedicar-s'hi.

M.- Vale, ja estem acabant, eh! Bueno, això és una qüestió personal ja, com et sents veient que els projectes que, més o menys, el 2011 estaven dibuixant-se, ara el 2013 s'han complert, no? vull dir...

J.- Sí. Jo sóc molt expeditiu, molt de fer coses, també... És a dir, ens queda molt per millorar i per fer-ho encara molt millor. I com jo sempre miro més lo que queda, és a dir, bé, hem avançat, hem aconseguit coses i ara tenim problemes i tenim dificultats que eren inimaginables fa uns anys perquè ja no teníem ni el problema ni la dificultat, vull dir, hem estat capaços de donar una pas endavant i de fer una cosa concreta.

M.- Sí, perquè la següent pregunta i la última ja és si teniu algun altre projecte per endavant, o de moment, no heu pensat en res més?

J.- No. Nosaltres, la idea que tenim és, en aquests dos anys, de cobrir aquest pis. La meva sensació és que estem bé, que és una cosa que és abordable per tots nosaltres, però no ho hem decidit i tampoc ens correspon...no ens correspon a nosaltres. Ens queden temes de funcionament, ens queda treballar més la qüestió econòmica, ens queda treballar més les coresponsabilitats amb tots nosaltres, ens queda ampliar el cercle, que no hem estat capaços de persones que ajudin i que assisteixin, ens queda moltíssim per fer, eh!...

M.- Ja...

J.- Ens queda molt, molt per fer. Tenim la figura del Marcos. que està en el èter i que hem d'entendre que...en principi, es desconnectarà. Però bueno, el tenim allà i el tenim present... Tenim la Mònica i el Pau que els hem d'ajudar, que també ells s'hi posin més perquè ens han dit que també tenen aquesta...bueno, és a dir, ens queden moltes coses lo qual vol dir que estem vius.

M.- Ja...Ja.

J.- I que queda, és a dir, que encara no sentim que estigui ja al final del procés com per dir... renovem! Jo això estaré al Nadal, o sigui, ja haurem passat un curs, vindrà el segon i ja al Nadal t'has de començar a planificar...o al setembre començar a planificar-te la resta de l'any i serà el moment de començar a dir-nos si ho fem o no ho fem, o...

M.- Molt bé... Pues escolta'm, ja està això, eh!...

J.- Sí?...

M.- Sí, ja s'ha acabat.

